வெளியீடு-அ.

பட்டினத்தார் — பாராட்டிய மூவர்

க. சிறுத்தொண்டர் -
உ. திருநீலகண்டர் -
ங. திருக் கண்ணப்பர்

தி. நீலாம்பிகையம்மையார்

2332
R684(நீ)

PRICE RE 1-4

வெளியீடு—அ

பட்டினத்தார் பாராட்டிய மூவர்

2332

க. சிறுத்தொண்டர்
உ. திருநீலகண்டர்
ங. கண்ணப்ப நாயனர்

திருப்பூவண மடம். உ சிவமயம். TIRUPPOOVANA MADAM.

மறைமலையடிகளின் புதல்வியாரும்,
சென்னை நார்த்விக் மகளிர் கல்லூரித் தலைமைத்
தமிழாசிரியராயிருந்தவருமாகிய
திருமதி தி. நீலாம்பிகையம்மையார்
எழுதி வெளியிட்டது.

திருப்பூவண மடம் உ சிவமயம். TIRUPPOOVANA MADAM.

சென்னை
ஜூபிட்டர் அச்சுப்பொறிச்சாலையிற்
பதிக்கப் பெற்றது.
யுவ-சித்திரை

Second Edition

Published by
The Author
May 1935

All Rights Reserved.

முகவுரை

'வாளால் மகவரிந்து ஊட்டவல் லேனல்லன்
மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்கவல் லேனல்லன்
தொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந்து அப்பவல் லேனல்லன்
நானினிச்சென்று
ஆளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி
அப்பருக்கே' **பட்டினத்தடிகள்.**

சேக்கிழாரடிகள் அருளிச்செய்த பெரிய புராணத்தின்கண் உள்ள அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரலாறுகள் சைவர்களாற் பெரிதும் பாராட்டிப் பயிலப்பட்டு வருகின்றன. அப்பெரியார்கள், எல்லாம் வல்ல கடவுளிடத்து வைத்த பேரன்பு காரணமாகப் பல செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து தம் வினையறப் பெற்று இறைவனருளிற் றோய்ந்தனர். அவ்வாறு அரனருள் பெற்ற அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுட் சிறுத்தொண்டர், திருநீலகண்டர், கண்ணப்பர் ஆகிய இம் மூவரையுமே முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகள் சிறந்தெடுத்துக் கூறி யருளினர். ஏனெனில், இவர்கள், தங்களிடத்துந், தங்களைப் பற்றிய எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் வைத்த பற்றை அறவே விட்டு இறைவனிடத்துப் பேரன்பு வைத்த பெருமையினர். இம் மூவருடைய அருஞ்செயல்களுக்கு மேற்பட்டவை எவையுமேயில்லை.

நாம் காணும், பழகும், நுகரும் பொருள்களிடத்தும் உயிர்களிடத்து மட்டுமே நமக்கு அன்பும், பற்றும் உண்டாவ தியற்கை. ஆனல், இங்கே குறிப்பிடப்படும் சிறுத்தொண்டர், திருநீலகண்டர், கண்ணப்பர் ஆகிய மூவரோ தாம் பழகிய உயிர்களில், பொருள்களில், வைத்த பற்றை விட்டுத் தாம் காணுத, பழகாத எல்லாம்வல்ல இறைவனிடத்து மட்டுமே பேரன்பு வைத்தவர். அவ்வன்பு காரணமாகத் தம் அருமை மகவை அரிந்தும், இளமை இன்பத்தைத் துறந்தும், உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணை இடந்து அப்பியும் புரிந்த செயற்கருஞ் செயல்கள் வேறெவராலுஞ் செய்யப்படாதனவாகலின், அம் மூவரையும் பட்டினத்தடிகள் தனிப்பட எடுத்துரைத்துப் புகழ்வாராயினர். இத்துணைச் சிறந்த இம் மூவர் வரலாறுகளையும் அவற்றின் நுட்பங்களையும் எல்லாரும் அறியவேண்டு மென்னும் அவா மேலீட்டினல், யான் இவற்றையும் இவற்றின் அருங்கருத்துக்களையும் இறைவனருளால் ஒருவாறு விரித்தெழுதலானேன். இவற்றைப் பார்த்துத் தந்த என் அருமைத் தந்தையா ரவர்கட்கு எனது நன்றி உரியதாகும்.

பாளையங்கோட்டை,
26—12—34.

தி. நீலாம்பிகை.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
க.	சிறுத்தொண்டர் வரலாறு	7
	சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	21
உ.	திருநீலகண்டர் வரலாறு	35
	திருநீலகண்டர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	47
ந.	கண்ணப்ப நாயனார் வரலாறு	49
	கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	71
	திருக்காளத்திக் காட்சி	121

சிறுத்தொண்டர் வரலாறு

ஓம்

க. சிறுத்தொண்டர் வரலாறு

காவிரியாறு சூழ்ந்த சோழநாட்டின்கட் செங்காட்டங்குடி என்னும் ஓர் ஊர் இருக்கின்றது. இது நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவைகளால் நிறையப் பெற்றது.

இவ்வூரில் மாமாத்திரர் குலத்திற் றோன்றிய பரஞ்சோதியார் என்னும் பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். இவர் நல்லியல்புகள் மிக்கவராதலின் எல்லாரும் இவரைப் புகழ்ந்து பாராட்டி வந்தனர். இவர் தமது இளமைக் காலத்தில் மருத்துவ நூல்கள், வடமொழி நூல்கள் முதலியவற்றை முறையாகக் கற்று அவற்றிற் சிறந்த புலமை நிரம்பினர். இதுவுமன்றி, இவர் படைக் கலத் தொழிலினும், யானையேற்றங் குதிரையேற்றங்களினும் மிக வல்லவரானர். மேலும், இவர் அறிவுப் பெரு நூல்கள் பலவும் நன்கு கற்றுணர்ந்து அவ்வுணர்வின் முடிந்த பயனுகச் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளென்றும் அதன் திருவடிகளை அடைதலே பேரின்பமென்று முணர்ந்தார். உணர்ந்து அவர் சிவபிரானிடத்தும், அவன் மெய்யடியாரிடத்தும் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகிவரலானர்.

இவர் படைத் தொழிலில் மிகச் சிறந்தவராதலாற் சோழமன்னனுக்கு அணுக்கராயினர். இவர், தம் அரசனுடைய படைகளுக்குத் தலைவராயமர்ந்து, அவற்காக யானைப் படைகளோடு போய் அவன் பகை யரசர்களோடு பொருது அவர் தம்மை யெல்லாம் வென்று, அவர் தம் நாடுகளைத் தம் அரசர்க்கு உரிமையாக்கி அவனாற் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றார். ஒருமுறை இவர் தம் அரசனை எதிர்த்த, வடநாட்டிற் புகழ்பெற்றோங்கிய வாதாவி நாட்டரசனாகிய புலிகேசனோடு பொருது, அவனைப் புறங்கண்டு, அவன்பா லிருந்த பல வகை ஒளிமணிக் கற்களையும் பெரும்பொருட் குவையினையும், யானைப்படை, குதிரைப் படைகளையும் எண்ணுக்கடங்காமற் கொணர்ந்து தம் அரசன் முன்னே சேர்ப்பித்தார். இது கண்டு அரசன் இவரது யானையேற்றத்திறமையினைப் பெரிது வியந்து பாராட்டினான். இஃதறிந்த அமைச்சர்கள் அரசனை நோக்கி, "அரசர் பெருமானே! இவர் சிவபிரானுக்குப் பேரன்பொடு திருத்தொண்டு செய்பவர்; இத் தொண்டின் வன்மையினாலேயே இவ்வுலகில் இவர்க்கு எதிர்நிற்பார் எவருமிலர்" என்று கூறினார்கள். இதுகேட்ட அரசன், நம் படைத்தலைவர் சிவனடியாரென்பதறியாது அஞ்சத்தக்க கொடிய போர்முனையில் அவரை விட்டிருந்தேனே! ஆ! கெட்டேன்! என்று அஞ்சி வருந்திக் கூறிப் பரஞ்சோதியாரை வணங்கி, "எம் பெருமானே! யான் செய்த இப்பிழையைப் பொறுத்தருள்க!" என

வேண்டினுன். அரசன், தம்மை வணங்குவது கண்ட பரஞ்சோதியார் தாமும் அவனை எதிர்வணங்கி, "அரசனே! யான் என் கடமைக்குரிய தொழிலைச் செய்தேன்; அதனுற் றீங்கொன்றுமில்லை" என அவற்கு ஆறுதல் மொழிந்தார்.

அரசனுே பரஞ்சோதியாரை இனித் தன் படைக்குத் தலைவராக வைத்திருந்தால் அவரது திருத்தொண்டு இனிது நடைபெருதென எண்ணி, அப்போதே அவர்க்கு வேண்டும் பொருட்குவைகளும் நில முதலிய ஏனை உரிமைகளுங் கொடுத்து, "நீர் இதுகாறும் இறைவனிடத்து வைத்துள்ள பேரன்பினிலையை யானறியாவாறு நடந்து வந்தீர்; இனி நீர் என் கருத்திற் கிசைந்து நீர் விரும்பியவாறே சிவபிராற்கும், அவனடியார்க்கும் நன்ருகத் திருத்தொண்டு செய்ம்மின்!" என நுவன்று அவர்க்கு விடைகொடுத்தான். விடை கொண்ட பரஞ்சோதியார் மகிழ்வொடு திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்து, அங்குக் கணபதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானைப் பேரன்பொடு வணங்கித் தம் திருத்தொண்டுகளை முன்போற் சிறிதுந் தவருமல் முறைப்படி செய்து வருவாராயினர். இவர் தம் கருத்துக்கிசைந்து ஒழுகும் திருவெண்காட்டு நங்கை என்னுந் தம் அருமை மனைவியாரோடு இல்லறத்தைச் செவ்விதின் நடாத்தி வந்தார்.

நாடோறுஞ் சிவபிரான்றன் மெய்யடியார் எவர்க்கேனும் முன்னே திருவமுது ஊட்டியன்றித் தாம் உண

வெடாத ஓர் ஒழுகலாற்றினை இவர் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டார். இப்பெரியார், இறைவன் மெய்யடியார் எவரைக் காணினுஞ் சிறிதுஞ் செருக்கின்றி அவரைப் பணிந்து போற்றி அவர் முன் தம்மை மிகச் சிறியராய் எண்ணி நடந்து வந்தமையால் இவர்க்குச் சிறுத்தோண்டர் எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இவ்வாறு இவர் கணபதீச்சரத் தமர்ந்த இறைவனை உண்ணிறைந்த அன்பால் வழிபட்டும் அவனடியார்க்கு நாடோறுந் திருவமுது ஊட்டியும் வருநாளில், திருவெண்காட்டு நங்கையார்பால் அவர் தமக்குச் 'சீராள தேவர்' என்னுந் திருப்புதல்வர் பிறந்தார். சிறுத்தொண்டர் தமக்குப் பெறற்கரிய ஆண்மகவு பிறந்த பெருங்களிப்பாற் றம் சுற்றத்தார்க்குஞ் சிவனடியார்க்கும் வேண்டுவ வெல்லாங் கொடுத்துத் தம் மரபிற்குரிய சடங்குகள் செய்து பெருவிழா எடுத்தனர். சீராளர் தம் குழவிக் காலத்துக்குரிய அணிகலன்கள் அணியப் பெற்றுத் தவழ்ந்துந், தளர்நடை நடந்தும் மழலைச்சொற் பேசியும் தம் தாய் தந்தையர்க்கும் பிறர்க்கும் பெருமகிழ்வு அளித்தனர். இவ்வாறு சீராளருக்குக் குழவிக்காலங் கழிந்தபின், ஐந்தாவதாண்டிற் சிறுத்தொண்டர் அவரைப் பள்ளிக்கு விடுத்தனர்.

அந்நாளில், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்தருளினர். அஃதறிந்த சிறுத்தொண்டர் பேராவலொடு சம்பந்தப் பெருமானை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, அவர்க்கு விருந்தோம்

புவ வெல்லாம் பேரன்பொடு செய்து அவரை வணங்கினர். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் அவரூரிற் பலநாளிருந்து அவருடன் அளவளாவி, அந்நாயனர் சிவபிரானிடத்துக் கொண்டிருக்கும் அளவிலா அன்பையும், அவனடியார்க்குக் கனிந்த அன்பொடு செய்யும் பணியினருமையையும் பெரிதும் பாராட்டித் தாம் அவ் இறைவன்மேற் பாடிய திருப்பதிகத்தின் பத்துப் பாட்டுக்களிலும் அவரது திருப்பெயரை எடுத்துரைத்துச் சிறப்பித்தருளினர். அப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டு வருமாறு:—

"பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னைப் பறவைகாள் பயப்பூரச்
சங்காட்டந் தவிர்த்தென்னைத் தவிராநோய்
தந்தானே
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தோண்டன்
பணிசெய்ய
வெங்காட்டு ளனலேந்தி விளையாடும் பெருமானே."

இவ்வாறு சிறுத்தொண்டர் சிவபிரானிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகுநாளிற், சிவபிரான் இவரது பேரன்பின் றிறனை உலகத்தவர் அறிந்து பயன் கொளல் வேண்டி, அதனை வெளிப்படுத்துதற்குத் திருவுளங் கொண்டார். கொண்டு ஒருநாள், வட நாட்டுத் துறவிகளின் கோலம்பூண்டு, நண்பகலிற் பசிமிக்கார் போல் "அடியவர்க்குச் சோறளிக்குஞ் சிறுத்தொண்டர் வீடு எங்குளது!" என்று கண்டவரைக் கேட்டுக் கொண்டே அவரது இல்லம் வந்து சேர்ந்தனர்.

இவரது வருகையைக் கண்ட சந்தன நங்கை என்னும் அவ்வீட்டுத் தோழியார் விரைந்து வந்து, "ஐயனே! சிறுத்தொண்டர் அடியவர்களைத் தேடி அழைத்து வர வெளியே போயிருக்கின்றார்; அவர் வரும் வரை அடிகள் வீட்டினுள்ளே எழுந்தருள்க" என்றார். துறவியார், "அம்மே! பெண்களிருக்கு மிடங்களில் யாம் தனித்திரோம்; யாம் போய் வருவோம்" என்றார். இது கேட்டுத், துறவியார் போய்விடுவரோ என்ற அச்சத்தாற் சிறுத்தொண்டர் மனைவியார் விரைந்து போந்து, "பெரியீர்! என் கணவர் நாடோறும் அடியார்களுக்கு உணவளிப்பவர்; இன்று அடியார் எவரையுங் காணுமல் அவர்களைத் தேடிச் சென்றார்; தங்கள் வருகையைக் காணிற் பெரிதும் மகிழ்வர்; விரைந்து இப்போதே வருவர்; ஆதலால் அடிகள் இங்கேயே இருந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றேன்" என்ன, "யாம் வடநாட்டில் இருப்பது வழக்கம்; புகழ்மிக்க சிறுத்தொண்டரைக் காண இங்கு வந்துளோம்; அவரில்லாத போது இங்கிரோம்; அவர் வரின், யாம் கணபதீச்சரத்தில் ஆத்திமரத்தின் கீழிருப்போ மென்று உரைப்பாயாக!" என்று துறவியார் அம்மையாருக்குக் கட்டளையிட்டுத், தாம் அங்கே ஆத்திமரத்தடியில் அமரச் சென்றனர். இப்பெரியார் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குட் சிறுத்தொண்டர் அடியவர் எவரையுங் காணப்பெருமையாற் பெருங் கவலைகொண்டு தமது மனைக்கண் மீண்டு வந்து

சேர்ந்தனர் ; அப்போது அவர் தந் தவத்திருமனைவியார், வடநாட்டு முனிவர் ஒருவர் வந்து சென்றமையும், அவர் தாம் போய் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்ட இடமுங் கூறினர். அச்செய்தி கேட்ட சிறுத்தொண்டர் பெருங் களிப்படைந்து மிக விரைந்து போய்க் கணபதீச்சரத்தில் ஆத்திமரத்தடியிலிருந்த அம்முனிவரது திருவடியில் வணங்கி வீழ்ந்தெழுந்து நின்றார். நின்றவரை நோக்கி அம்முனிவரர், "நீரோ சிறுத்தொண்டர்" என வினவ, அவர் "ஐயனே, நம்பிரான் அடியார்கள் ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேனை அப்பெயராற் கூறுவர். சிறியேன், நாடோறும் அடியவர் எவரையேனும் உணவு செய்வித்தலை வழக்கமாய்க் கொண்டுளேன் ; இன்றும் அடியவர்களைத் தேடிச் சென்றேன் ; ஒருவரையுங் கண்டிலேன் ; என் தவப்பயனாக இப்போது அடிகளைக் காணப்பெற்றேன் ; அடிகள் சிறியேனது சிறு குடிலுக்கெழுந்தருளி உணவு கொள்ளுதற்குத் திருவுளம்பற்றி யருள்க !" என்று தொழுது வேண்டினர். அவரது வேண்டுகோளைச் செவியேற்ற துறவியார், "தொண்டரே ! நீர் செய்யும் பணிகேட்டு உவந்தனம், யாம் வடநாட்டிலிருந்து உம்மைக் காண வந்துளோம் ; எமது விருப்பப்படி எமக்கு உணவு செய்துதர உம்மால் ஏலாது ; அங்ஙனஞ் செய்தலும் அரிதேயாம்" என்றார். "தவமுடையீர் ! யான் எண்ணிப் பாராமற் சொல்லேன் ; உமது விருப்பத்தின்படி உணவு சமைக்கும் முறை

யினைத் தெரிவித்தருள்க ; அதற்கேற்றவண்ணம் மிக விரைவில் உணவமைக்குமாறு செய்வேன் ; இறைவன் றன் உண்மையடியார்க்கு அவர் வேண்டுவன தேடித் தர முடியாமையும் உண்டோ !" என்று தொண்டர் கூறினர். "அன்பரே ! ஆறு திங்களுக் கொருகால் ஒரு பசுவைக்கொன்று சமைத்து உண்பம் ; அதற் குரிய நாளும் இன்று தான் ; அது செய்தல் உமக் கரியதாகும்" என்றார் துறவியார். "எம்பெருமானே ! யான் ஆனிரைகளையுடையேன் ; ஆகலின், அடிகளுக்கு விருப்பமான பசு இதுதானென்று அருளுவீராகில், விரைந்துபோய் அதனைச் சமைக்கச்செய்து காலந் தவறாமே வருவேன்" என்று தொண்டர் கூறினர். இப் பெரியாரது பேரன்பின் நிலையைக் கண்ட துறவி யார், "தொண்டரே ! யாம் உண்ணும் பசு மக்களில் உறுப்புக் குறைவில்லா அழகுடைய ஐந்தாண்டுள்ள மக்கட் பசுவாகும் ; அன்பரே ! இன்னும், உமது நெஞ்சம் நைந்து நோவத்தக்க தொன்றுஞ் சொல்கின் றேன்" என்றார். இது கேட்ட சிறுத்தொண்டர் மனங் கலங்காமல் மகிழ்ச்சிகொண்டு, "எதுவாயினும் அருள்க ! அதன்படி செய்வேன்" என்றார். முனிவருந் துணிந்து, "அன்பரே ! ஒரு குடிக்கு ஒரே மகனு யுள்ள சிறுவனைத் தாய் பிடிக்கத் தந்தை அரிந்து இருவரும் மனம் உவந்து சமைத்து வைத்த கறியினை யாம் சிறிதுந் தடையின்றி உண்பம்," என்றார். "இது வும் எனக்கு அரிதன்று ; அடிகள் உணவு கொள்ள

இசைந்தது தான் பெரி" தென்று கூறிப் பெரு மகிழ்வொடு தம்மனைக்கு வந்தனர். இவரது வருகையைப் பேராவலொடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த தம் மனைவியாரிடம் போந்து துறவியார் உணவுகொள்ள இசைந்த முறையினைக் கூறினார். அதற்கு அவ்வம்மையார், "ஒரு குடிக்கு ஒருவனாய்ப் பிறந்த ஐந்தாண்டுள்ள சிறுவனைப் பெறுவது எவ்வாறு?" என்று வினவச், சிறுத்தொண்டர், "எத்துணைப் பெரும்பொருள் தந்தாலும் எவரேனுந் தம் சிறுவரைத் தருவரோ! அப்படித்தரினுந், தாமே நேர்நின்று தம் புதல்வனை வாளால் அறியத் துணிவரோ! துணியார். ஆதலால், என்னை உய்விக்க நீ பெற்ற அருமை மகன் சீராளனை நாம் அழைப்போம்" என்றனர். அம்மையாருந் தங் கணவனார் கூறியது கேட்டு மனமகிழ்வு கொண்டு, "பள்ளிக்குப் போன நம் புதல்வனை விரைவில் அழைத்து வாருங்கள்!" என்றனர். உடனே சிறுத்தொண்டரும் பள்ளிக்குச் சென்றார். அவரைக் கண்டவுடனே சிறுவனும் ஆவலோடு ஓடிவந்து தன் தந்தையைத் தழுவிக்கொண்டனன்! அப்போது தந்தையார் தம் புதல்வனை யெடுத்துப் பிடர்மேல் வைத்தணைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு மீண்டனர். எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மையாருந் தம் புதல்வனைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு போய் நீராட்டி அவனது குஞ்சியைச் சீவி முடித்து, முகந்துடைத்து அழகு படுத்திக் கொணர்ந்து தங்கணவர் கையிற்கொடுத்தனர். பின் இரு

வரும் ஒரு மறைவிடஞ் சென்று, அம்மையார் தம் புதல்வன் கால்கள் இரண்டனையுந் தமது மடியின் பக்கத்தே வைத்து இடுக்கிக்கொண்டு அவன் கைகள் இரண்டனையும் பிடித்துக் கொள்ளத் தந்தையார் அவனது கழுத்தைக் கூர்மையான கத்தியால் மகிழ்வுடன் அறுத்தார். அதன் பின் அம்மையார் பெருமகிழ்வொடு தாம் அறுத்த புதல்வனது தலையைக் கறி சமைக்கலாகாதென்று விலக்கி, அதனைச் சந்தன நங்கையார் கையிற் கொடுத்துப் போக்கிப், பின்னர் மற்றைய உறுப்புகளையெல்லாஞ் செவ்விதின் அறிந்து பதப்படுத்தி அடுப்பிலேற்றி அருஞ்சுவை உண்டாமாறு சமைத்தார். சமையல் முடிந்தவுடனே குறித்த நேரத்திற் சிறுத்தொண்டர் அம்முனிவர்பாற் சென்று அவரை அழைக்க, முனிவரும் அவரது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினர். அங்கு அப்பெரியாரை மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த அம்மையார் அத்துறவியார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். அதன் பிற், சிறுத்தொண்டர் அப்பெரியாரது திருவடிகளை நீராட்டி மலர்தூவி வழிபாடு செய்தார். இதற்குள் அம்மையார் இருக்கை அமைத்து இலையிட்டுக் கறிகளை ஒழுங்குபெற வைத்தனர்; முனிவரர் அமர்ந்து உணவு கொள்ளப்புகும் முன் "அம்மையே! யாம் குறித்த உறுப்புகளையெல்லாங் கறி சமைத்தனையா?" எனக் கேட்பத், "தலைக்கறியை மட்டுந் திருவமுதுக்கு ஆகாதென விலக்கி ஏனைய உறுப்புகளைச் சமைத்துளேன்" என்று அம்மையார்

கூறினர். "அதுவுங்கூட உண்பது வழக்கம்" என்றனர் முனிவர். இது கேட்ட அம்மையார், "ஐயகோ! என் செய்தேன்!" என்று வருந்தியபோது, அவர்தந் தோழியாராகிய சந்தன நங்கை என்பார் ஓடிவந்து, "அம்மே! வருந்தற்க! ஒருகால் இப்பெரியார் தலைக் கறியும் உண்பர் என்றெண்ணி அதனையுஞ் சமைத்துளேன்" என்றார். உடனே அம்மையார் அதனை முக மலர்ந்து வாங்கிப் படைக்க, அதன்பின் முனிவரர் "யாம் தனித்திருந்து உண்ணமாட்டோம்; அடியவர் எவரையேனுங் கொணர்க!" என்னச் சிறுத்தொண்டர் வெளியே போய்த் தேடியும் அடியவர் எவரையுங் காணாது திரும்பிவந்து, "பெருமானே! அடியார் எவரையுங் காணப்பெற்றிலேன். உலகத்தில் திருநீறிடுவாரைக் கண்டு, யானும் அவர்போற் றிருநீறு பூசுவதுண்டு" எனப் பணிந்துரைக்க, முனிவர் பிரானும் "நும்மைப்போல் நீறிடுந் தொண்டர் வேறு உளரோ! நீரே எம்முடனிருந்து உண்பீராக" என்று முனிவரர் கட்டளையிட, அம்மையார் தம் கணவர்க்கும் ஒரு கலம் படைத்து உணவுங் கறியு மிட்டார். அப்பெரியாரை உண்பித்தற் பொருட்டுச் சிறுத்தொண்டர் தாம் முன்னே உண்ணத் துவங்கினர். அப்போது முனிவரர் அவரைத் தடுத்து, "ஆறு திங்கள் கழித்து ஒருமுறை உண்ணும் யாம் உண்பதன்முன் நாடோறும் உண்கின்ற நீர் விரைந்து உண்ணப்படுமோ? நுமக்கு மகன் உளனாயின் அவனை இங்கு அழையு" மென்றார்.

அப்போது அடியவர், "அவன் இப்போது உதவான்" என்றனர். "அவன் வந்தாலன்றி யாம் உண்ண மாட்டோம்; அவனை வெளியே சென்று அழையுமின்! அவன் வருவான்," என்று முனிவரர் மொழிந்தார். சிறுத்தொண்டர், "ஈதென்னை? இப்பெரியார் உண வெடுக்க இத்தனை இடர்ப்பாடு!" என்று மனங் கலங்கித் தம் மனைவியாரொடு வெளியே போய்ச் "சீராளா! வருக. நம்பிரான் அடியார் உடனிருந் துண்ண நின்னை அழைக்கின்றார்!" எனக் கூவியழைக் கச், சீராளன் பள்ளியினின்றும் வருவான் போல் விரைந்தோடி வந்து தன் பெற்றோரைத் தழுவிக் கொண்டான். பெற்றோரும் மகிழ்வுடன் அவனை அழைத்துக்கொண்டு உட்சென்றார்கள். அப்போது அங்கிருந்த துறவியார் திடீரென மறையப் பரிகலத்திற் படைத்த கறியமுதும் உடன் மறைய, அவ்விருவரும் அதனால் உளந்திகைத்துக் கலங்கி அஞ்சினர். உடனே, இறைவன் அம்மையொடுகூடிய திருவுருவம் அவர் தங் கட்புலனெதிரே தோன்றிச், சிறுத்தொண்டர்க்கும் அவர்தங் காதன் மனைவியார் மகனார் தோழியார்க்கும் பெறற்கரும்பேறு நல்கியது.

———

சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி

"வாளால் மகவரிந்து ஊட்ட வல்லே னல்லன்"

சிறுத்தொண்டர்போல் வாளாற் பிள்ளையை அறுத்துக் கறிசமைத்துச் சிவனடியார்க்கு உணவாகக் கொடுக்கும் வன்மையில்லாதவன் யான் என்றார் பட்டினத்தடிகள்.

(க) சிறுத்தொண்டர் உண்மையிற் பெரியராஞல், சிவனடியாரொருவர் வேண்டினர் என்ற அளவானே தம் அருமைக் குழவியை அன்பும் இரக்கமுமின்றி வாளால் அரிந்து கறிசமைத்துக் கொடுத்தல் அவர்க்கு ஏற்குமோ?

(உ) உயிர்களிடத்தில் அன்பும் இரக்கமு மின்றிக் கொலைத் தொழிலைப் புரிவார் இறைவனருளைப் பெறுதல் கூடுமோ? என வினவப்படுமன்றே. அவ்வினுக்களை ஆராய்ந்து, அவற்றிற்கு விடையாகக் கூறத் தகுவனவற்றை இங்கே கூறலுறுகின்றேன்.

சிறுத்தொண்டர் அறநூல்கள் விலக்கிய தீய இயல்புந் தீயநடையும் இல்லாப் புனிதராவர். எல்லாரிடத்தும் பணிவும் அன்பும் பூண்டு ஒழுகும் இயல்பினர்; பசித்தோர் துன்பங்கண்டு உடனே அது தீர்க்கும் பேரிரக்க முடையவர். அடியாரைப் பணிந்து சிறியார் போல் நடந்து வந்தமையினலேயே இவர் சிறுத்தொண்டரென் றழைக்கப்பட்டனர். சிவபிரான் துறவியார்

வடிவம் பூண்டு இவர்பால் வரும்போதும், "பசித்து வருந் தொண்டர்க்கு உணவளிக்குஞ் சிறுத்தொண்டர் வீடு எங்குளது!" என்று கண்டாரைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தனர் என்பதனல் இவர் அடியார்க்கு உணவளிக்கும் பான்மை புலனுகும். உயிர்கள்பால் அன்பும் இரக்கமு மில்லாதார் பசித்தோர்க்கு உணவளித்தலைக் கண்டதுண்டோ? எந்நாளுந் தாம் உண்பதன் முன் சிவனடியார் எவர்க்கேனும் உணவிடும் பேரிரக்கமும் பேரன்புமுடைய சிறுத்தொண்டரைப் பெரியாரென்றலில் ஐயம் உளதாமோ.

இப்பெரியாரது உள்ளத்தெழுந்த அன்பும் இரக்கமும் இருதிறமாக நிகழ்வவாயின; ஒன்று உலக நிகழ்ச்சியைச் சிறிது பற்றியது; மற்றொன்று இறைவன்றிருவருளைப் பெரிது பற்றியது. "சிவனடியாரைச் சிவனெனப் பேணுங்" தகைமை இவர்பால் மிக்கு நின்றது. எதனுலெனின், இவர் தாம் இறைவனிடத்து வைத்த பேரன்பின் பெருக்கினுலேயாம்.

"பற்றுக பற்றற்முன் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

என்ற திருக்குறள் மொழிப்படி இவர் இறைவனது அருட்பொருளையே பெரிதாக நினைத்து அதனைப் பெறுவதிலேயே தமது நினைவை ஈடுபடுத்தி யிருந்தமையால், இவர் தமக்கிருந்த பொருட் பொருளையெல்லாம் ஒரு பொருளாக நினையாது, அவை யெல்லாவற்றையுஞ் சிவனடியார்க்கே பயன்படுத்துவதில்முனைந்துநின்றார். தாம்

பல்லாண்டுகள் தவங்கிடந்து பெற்ற தம் அருமைக் குழவியையுஞ் சிவனடியார்க்கு உணவாக அளிக்கக் கிடைத்ததனை ஒரு பெறலரும்பேருக நினைந்து இவர் உளம் மகிழ்ந்தனரென்ருல், இவர் தாம் இறைவனிடத் துக்கொண்ட அன்புக்குமுன், இவர் தம்மவர்பாற் கொண்ட அன்பும் தமது பொருளின்பால் வைத்த பற் றுஞ் சிறிதுந் தலையெடா தொழிந்தமை சொல்லுதலும் வேண்டுமோ ? மேலும், "நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை" "நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" என்று மணிமொழிப்பெருமான் அருளிச் செய்தபடி, எல்லாம் இறைவனுக்கே உரிமையாவன வன்றி, இவர் தமக்குரிமையாவதொன்றுங் கொண்டி லாமையாலும், இறைவன் திருவுள்ளப்படி தம்பால் நிகழுஞ் செயல்கள் நல்லவாயினுந் தீயவாயினுந் தாம் அவை தமக்குப் பொறுப்பாளி யாகாமை உணர்ந்தமை யாலும், அடியார் விருப்பின்வழி நின்று அவர் விரும் பிக் கேட்டனவற்றை நல்லவோ தீயவோவென ஆராயா மலே இந்நாயனர் அவர் கேட்டபடியே செய்து தொண்டுபுரிவதிற் றலைநின்ருர். "பதார்த்தங்கள் பாரார் பரமே பார்த்திருப்பர்" என்ற ஆன்ருேர் உரைப் படி இறைவனிடத்தே பேரன்பு கொண்டவர்கள் உலகி யன் முறையிற் பெரிதும் மாறுபடுவரென்பது இதனல் விளங்கற் பாலதேயாம்.

இவர் உலகியல் முறையின் நினைவு செல்லாதவ ராயின், ஆகுக; தம் பிள்ளையை அறுத்துக் கொடுத்த

லாகிய கொடிய வல்வினையை இறைவன் பொருட்டு இவர் ஏன் செய்தார்? வேறு மென்மையான வழியில் இறைவனை வழிபட்டு அவனை அடைதல் ஆகாதோ வெனிற் கூறுதும்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு அடியார்கள் செய்யும் பணிகள் மேல்வினை, வல்வினை என இரண்டாகும். அவ்விரண்டனுள்,

"நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
 நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
 பூமாலைபுனைந் தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடி
 சங்கராசய போற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடை எம்ஆதீ யென்றும்
 ஆரூரா என்றென்றே அலறு நில்லே"

என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் அருளியபடி, அடியார்கள் தம் உளத்தை ஒருவழிப்படுத்தி இறைவனை உருகி நினைத்தற்கான மேல்வினைகள்: அப்பெருமானது கோயிலிற் றிருவலகிடல், திருவிளக்கேற்றல், பூமாலை தொடுத்தல், பூந்தோட்டம் வைத்தல், இறைவனடியார்களை வழிபடல், அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தல் ஆகிய இத்திருப்பணிகளைச் செய்தலேயாகும். இம் மென்பணிகளை இறைவற்குப் பேரன்புடன் செய்து தம் இருவினை அறப்பெற்று அவனருள் கூடிய அடியார் பலர் உளர்.

இனி வல்வினைகள் என்பன மக்களாற் செய்ய முடியாத கடும் பணிகளாகும். அடியார்கள் இவற்றுற் றம் அயராப் பேரன்பைச் சிவபிராற்குச் செலுத்தி அவனுக் காளாகின்றனர். இவ்வாறு கடும்பணி செய்து இறைவனருள் கூடப்பெற்ற அடியார் சிலருட் சிறுத்தோண்டரும் ஒருவர். இறைவனடியாரை வழிபடல், அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தல் முதலான மெல்வினைகளை இந்நாயனுர் நெடுநாட் செய்து வந்தனராயினும், அவற்றுல் இவர் இறைவனருள் கிடைக்கப் பெற்றிலர். மற்றுக் கடும்பணி செய்த பின்னரே அவனருள் கூடப்பெற்றனர்.

அற்றேல், இவர் பேரன்பாற் செய்து போந்த மென்பணியினை ஏற்று இறைவன் ஏன் இவர்க்கு அருள் புரிந்திலன் ? தான் பெற்ற பிள்ளையையே அறுத்துக் கறிசமைக்கும் வகையில் தன் அடியவனைக் கொணர்ந்து விட்டது இறைவனது வரம்பில் இரக்கத்திற்கு இழுக்காகாதோ ? வெனின், இழுக்காகாது.

தன் அடியார்கள் தாந்தாம் முற்பிறவி பிற்பிறவி களிற் செய்து போந்த வினைகளுக்குத் தக்கவாறே இறைவன் அவரவர்களை ஆட்கொள்கின்றுன். ஞான சம்பந்தப் பெருமானைப் பால் கொடுத்தும், அப்பரடிகளைச் சூலைநோய் தந்தும் ஆட்கொண்டது அவரவர் வினைக்குத் தக்கவாறுய் அமைந்தது. இம் முறையினைக் "கண்ணப்பர் ஆராய்ச்சியில்" இயன்ற மட்டும் விரித்து எழுதியிருக்கின்றேன்.

கோவிலூர் ஆதீனம்
ACC NO : 2332
R 689 (க்க)
கோவிலூர்-630 307

சிறுத்தொண்டர் முதலிற் றம் அரசன்பாற் படைத்தலைவரா யமர்ந்து, பல போர்க்களங்களில் அளவிலா உயிர்களை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினவராவர். அக்கொலைத் தீவினை, இவர் தாம் பெற்ற அருமைக் குழவியை வாளால் அறுத்தபின்னன்றி ஒழியாமையின் இறைவன் அவரை அவ்வாறு செய்ய விடுத்தனனென்க. கொலைத்தொழிலிற் பழகாத ஓரடியவரைப் பிள்ளைக் கறி கேட்டிருந்தால் அவர் அது செய்தற்கு இசைந்திரா ரென்பது திண்ணம். ஆதலால் இறைவன் சிறுத்தொண்டரது மனப்பான்மையை நன்கு கண்டே அது கேட்டனன். இறைவன் பணித்ததை உளமகிழ்ந் தேற்று நாயனுர் தம் மகவை வாளால் அரியும்போதேனும் இறைவன் அதனைத் தடுத்தனனு? இல்லையே. இதனுலும், தன் அடியவன் படையிற் செய்து போந்த கொலைத் தீவினையின் பயனை அவனே நுகர்ந்து ஒழிக்க வேண்டுமென்பதே இறைவன் திருவுளக் கருத்தாதல் பெறப்படுகின்றது. சிறுத்தொண்டரைப் போல் தமது புதல்வனை இறைவற்கு அறுத்துக் கொடுக்கத் துணிந்த மேனுட்டுப் பெரியாரொருவரது வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டும் முகத்தால் இதனை விளக்குவாம்.

கிறித்துவ மறையாகிய விவிலிய நூலின் முதற் பகுதியிற் சொல்லப்பட்ட ஆபிரகாம் எனப் பெயரிய பெரியார் இறைவனிடத்து அளவிலாப் பேரன்புடையராயிருந்தனர். ஒருகால் இறைவன் இவரை விளித்து "அன்பனே! நீ நின் ஒரே புதல்வனை யான் குறிப்பிடும்

மலைமுகட்டின்மேற் கொணர்ந்து எனக் கிரையாகக் கொடுப்பாயாக!" என்று பணித்தனன். அக்கட்டளைக்கு அவர் இணங்கித், தம் புதல்வன் தலைமேல் விறகை ஏற்றித் தாம் தீயும் அரிவாளும் ஏந்தி, இறைவனுற் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு மலைக்குவட்டின்மேல் அவனுடன் சென்றனர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் ஆபிரகாம் மகனுகிய ஈசாக்கு தன் றந்தையைப் பார்த்துத், "தந்தையே! விறகுந் தீயும் உள்ளன; ஆட்டுக் குட்டி எங்கே?" என்று கேட்டான். அதற்கவர், "மகனே! கடவுள் தமக்கு வேண்டிய ஆட்டுக்குட்டியைத் தருவர்" என மொழிந்து போய், அம்மலை யுச்சியில் ஒரு வேள்வி மேடை யெழுப்பி, அதன்மேல் விறகுகளை அடுக்கி, அதன்பிற், றம் மகனுடைய கை கால்களைப் பிணித்து, அவனை யெடுத்து அவ் விறகின்மேற் கிடத்தி, அவனை வெட்டுதற்குத் தமது கையில் அரிவாளை யெடுத்தனர். அப்போது இறைவன், "அன்பனே! அவனை வெட்டாதே! வெட்டாதே!!" என்று கூறித் தடுத்து அவரை ஆட்கொண்டனன். சிறுத்தொண்டர் தம்மகனை அரியும்போது தடைசெய்யாத இறைவன், ஆபிரகாம் தம் மகனைத் துணித்தற்கு வாளை ஓங்கியபோது மட்டும் அதனைத் தடை செய்தது என்னை? எனின்; ஆபிரகாம் தமது வாழ்நாளில் ஏதுங் கொடுவினை செய்ததில்லாமையினுல் இறைவன் அவரை அங்ஙனந் தடுத்தாட்கொண்டனன்.

"கொன்றவனை யனைத்தும் அனைத்தும் நினைக் கொன்றன" என்னும் முதுரைப்படி உயிர்க் கொலை செய்தவர் தாமுங் கட்டாயங் கொலை செய்யப்படுவர்; அது செய்யாதவர், அதற்கஞ்சி நெஞ்சம் நெக்குருகின வர், அதனைத் தடை செய்தவர் ஒருகாலும் ஒருவாற்றா லும் ஒன்றாலும் ஒருவராலுங் கொலையுணார். உயிர்க் கொலையுளெல்லாம் ஆறறிவுடைய மக்கட் கொலை மிகக் கொடியதும் இறைவனால் மன்னிக்கப்படாததும் ஆகும். சிறுத்தொண்டர் படைத்தலைவரா யிருந்து மக்கள் பலர் கொலையுண்ணுதற்கு ஏதுவாயிருந்ததனாலேயே அவர் தம் மகனைக் கொலைசெய்யும்படி தூண்டப்பட்டாரென்க.

இன்னும், சிறுத்தொண்டர் தாம் ஓவாது பழகுந் தம் அருமைச் சுற்றத்தவரிடத்தும், அரிதிற் பெற்ற தம் குழந்தையிடத்தும் அன்பும் பற்றுஞ் சிறிதுமில்லாமற், றாம் பழகாத காணாத கடவுளிடத்திற் பேரன்பு வைத்து அவ் அன்பின் பொருட்டாகத் தாம் பழகிய பொருள்களில் வைத்த பற்றை அறவே ஒழித்தாரென் பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? எனின், காணப்படாத பொருள்களிடத்தில் அன்பு வைத்தல் எவராலும் இயலாததேயாம். உலகத்துப் பொருள்களுள்ளும் மக்கள் கட்புலனுக்கு நேராக விளங்குவனவுங், கட்புல னுக்கு விளங்காது மறைந்து கிடப்பனவுமான இரு திறப் பொருள்கள் இருக்கின்றனவே. நாம் மிகச் சிறப் பாக அணியும் பொன்னும் மணியும் நம் கண்ணுக் கெதிரே எளிதாக ஆங்காங்குச் சிதர்ந்து விளங்கிக்

கிடக்கின்றனவா? இல்லையே, அவை நம் கைக்கு எட்டு வதன்முன் மண்ணிலும் மலைகளிலும் அல்லவோ பொதிந்து மறைந்து கிடக்கின்றன.

மேலும், மக்களல்லாத கீழ்ப்பிறவிகளிலுள்ள சிற் றுயிர்களுக்கு மறைந்த பொருள்களைக் காணல் முடி யாது. மக்கட் பிறவியில் வந்த உயிர்களுக்கு மட்டுமே முயன்றால் மறைந்தபொருள்களைக் காணக்கூடிய அறி வும் ஆற்றலுமிருக்கின்றன. வான் வெளியில் இயங் கும் மின்னொளி, நீராவி முதலான நுண்ணிய அரிய பொருள்களெல்லாம் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக மக்கள் கட்புலனுக்குத் தெரியாமலே மறைந்து கிடந்தன. அஞ்ஞான்று இவைகளைக் கண்டு பிடிக்க முயன்றாரும் இலராயினர். ஆனால் இந்நாளிலோ மறைந்து கிடந்த அம்மின்னொளி நீராவி முதலிய நுண்பொருள்களைக் கண்டறிவான் புகுந்த அறிஞர்கள் அல்லும் பகலும் வேறு நினைவும் ஊணும் உறக்கமுமின்றி அந்நுண் பொருள் ஆராய்ச்சியிற் புகுந்து அவை தம்மைப் பெரும்பாடுபட்டுக் கண்டறிந்தார்கள். அங்ஙனங் கண்டறிந்தவர்கள் அவைகளை உடனே நேரே எளி திற் கண்டறிந்தனரா? இல்லை, இல்லை. அந்நுண் பொருள்களுக்குத் தொடர்பாயுள்ள மற்றைப் பொருள்களைப் பல்லாண்டுகள் நுணுகி ஆராய்ந்து, தம் நினைவை யெல்லாம் அவ்வாராய்ச்சியில் எந்நேரமும் பதித்தவர்களாயிருந்து அவை தம்மைக் கண்டறிந்த னர். இத்தகைய நுண்பொருளாராய்ச்சியிற் றம்

வாழ்நாளை முழுதும் ஒப்படைத்த எடிசன் முதலான அறிஞர்கள் அப்பொருள்களைக் கண்டறியுங் காலங்களில் எத்தனையோ நாட்கள் ஊணும் உறக்கமும் உலக நினைவுமின்றி யிருந்தார்களாம். அந்நேரங்களில் அவர்கள் தம் வீட்டில் நேர்ந்த துன்ப நிகழ்ச்சிகளையும் உன்னியாதிருந்த துண்டு. அதற்காக அவர்களைக் குற்றஞ் சொல்லல் நன்றாகுமா? இவ்வாறெல்லாம் பாடு பட்டுக் கட்புலனாகா நுண்பொருள்களைக் கட்புலனும் படி செய்தோ அல்லதவற்றை நமது வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுமாறு வகுத்தோ அவர்கள் நன்றாற்றிய பின்னரன்றோ, நாம் அவர்களைப் பெரிது கொண்டாடிப் பெருங்களிப்பு எய்துகின்றோம். ஆதலாற், கட்புலனாகாப் பொருளில் அறிவையும் அன்பையுஞ் செலுத்தல் இயலாதென்றல் ஒவ்வாது.

இன்னுமொரு நிகழ்ச்சி கூறுவாம். இருப்புக் கலங்களுக்கு மேற்பூசும் மினுக்குப்பூச்சு (enamel)க் கண்டு பிடித்த தாளாளர் முதலிற் பெருஞ் செல்வரா யிருந்தவர். பின்னர் மினுக்குப்பூச்சுக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சியில் தலையிட்டார். தலையிட்டு அப்பெரு முயற்சியிற் றம் பெரும் பொருளையெல்லாஞ் செல வழித்து விட்டார். வீட்டிலிருந்த தட்டுமுட்டுகளெல்லாவற்றையுங்கூட விற்றுவிட்டார். இவ்வளவு செல வழித்தும் அவர் தாம் கண்டு பிடிக்க முனைந்ததைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடவில்லை; தமதில்லத்தில் வறுமை நோய் மிகுதிப்படவே, உணவுக்கு வேண்டிய பொரு

ளும் இல்லாதாயிற்று. ஒருநாள் இவர் தம் மனைவி மக்களெல்லாரும் உணவின்றி வருந்திக் கொண்டிருக்கையில், அவர் மனைவியார், விற்று உணவுப் பொருள் வாங்க வீட்டில் ஒரு பொருளுமில்லாமைகண்டு, தம் மணவினை அடையாளமாகிய கணையாழியைக் கழற்றித் தங்கணவனார் கையிற் கொடுத்துப், "பிள்ளைகளெல்லாரும் பசியால் வருந்தி அழுகின்றனர். வேறு பொருளேதுமில்லை. எஞ்சியுள்ள இக்கணையாழியை விற்றாயினும் உடனே உணவுப்பொருள் வாங்கி வாருங்கள்" என்று இரந்து கூறினாள். அத் துரைமகனாருந் தம் மனைவி மக்கள் படுதுயர்கண்டு உருகிய உள்ளமுடையராய்க் கணையாழியை எடுத்துக்கொண்டு தெருவழியே போம்போது, ஆங்கோரிடத்திற் றாம் பல்லாண்டுகளாகக் கண்டறிய முயன்ற மினுக்குப் பூச்சுக்குரிய முதற் பொருள்களைக் கண்டார். கண்டவுடன் றாமிருக்கும் வறிய நிலையினையும் மறந்தார்; மனைவி மக்களின் கொடும் பசித்துன்பத்தையும் மறந்தார். கண்ட அம் முதற் பொருளையன்றி வேறு நினைக்கமாட்டாராய் உடனே அக்கணையாழியை விற்று, விற்ற பொருள் கொண்டு அவை தம்மை வாங்கிக்கொண்டு தம் தொழிற் சாலைக்குப் போய்த் தாம் பலகாலமாக முயன்று முடிக்கக் கருதிய அரிய மினுக்குப்பூச்சு அன்றைக்குத்தான் தாம் பூசிச் சூளையில் வைத்த கலங்களில் மினு மினுவென்று ஒளிரக் கண்டார். பேராவலோடும் பேராராய்ச்சியோடுந் தாம் எதிர்பார்த்திருந்த அப் புதுமை

யினைக் கண்டதும், இவர் எல்லாம்வல்ல கடவுளை நேரே கண்டாற்போற் களித்துப் பேரின்பக் கூத்தாடினர். உடனே மினுமினுவென மிளிரும் அக்கலங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தம் வீட்டிற்குத் திரும்பினர். அங்கே பசியாற் களைத்துக் கிடக்கும் தம் மனைவி மக்களிடம் அப்புதுக் கலங்களைக் காட்டிக், "கண்டுபிடித்து விட்டேன்" என்று சொல்லிப் பெருங் களிப்பொடு கூத்தாடினர்; இவர் கூத்தினைக் கண்ட இவர் தம் மனைவியார் பெரிதும் மனம் புழுங்கினவராய், "ஈதென்னை? நம் அருமைப் பிள்ளைகளின் பசித்துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு மிச்சமாயிருந்த நமது திருமணக் கணையாழியையுங் கொடுத்தேனே! அதனையும் விற்றுப் பயன்படாத வேறு பொருளை வாங்கி வந்தீர்களே! இதனாற் பிள்ளைகளுக்கென்ன பயன்?" எனக் கூறி வருந்தினள். மனைவி இது கூறின பிறகு, அவர் "பிள்ளைகள் பட்டினியாகவா கிடக்கின்றனர்!" என்றுணர்ந்து, தாங்கண்டறிந்து செய்த அவ்வரிய மினுக்குப் பூச்சுக் கலங்களைக் கொண்டுபோய்க் கடையில் விற்றுப் பெரும்பொருள் பெற்றார். வறுமையும் ஒழிந்தது.

உலகத்துப் பருப்பொருள்களினூடே மறைந்து கிடக்கும் நுண்பொருள்களைக் கண்டறியும் அறிஞர்கள் அத்தொழிலிலேயே பதிந்த உள்ளமும் உணர்வும் உடையராய்ச், சிலநேரங்களில் உலகத்தையும், மனைவி மக்களையும் மறந்து விடுகின்றனரென்றால், உலகத்துப் பொருள்களுக் கெல்லாம் மேற்பட்டதாய்ப் பேரின்ப

வடிவாய் விளங்கும் இறைவனுண்மையினை யறிந்து அவனது பேரருட் பேரின்பத்திற் றிளைக்குங் காலங் கிட்டும்போது அவனடியார்க்கு இவ்வுலகப்பற்று ஒழியுமென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! ஆதலால் இறைவனது அருட் பேரின்பத்தினைக் கண்ட சிறுத்தோண்டர்க்குத் தம் புதல்வன்மேற் சென்ற பற்றுத் தம்மை அறியாமலே ஒழிந்துபோயது வாய்வதேயாம்.

"எட்டாத பேரின்பம் என்னை விழுங்கியிருக்கின்றதே" என்று பட்டினத்தடிகள் அருளியவாறு மக்களுக்கு எளிதிலே கிட்டுவதல்லாத அழிவில் பேரின்பமானது சிறுத்தொண்டரை விழுங்கியிருக்கும்போது, அவரது மெய்யுணர்வு உலகியற் பொருள்களையும் உயிர்களையும் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளுமோ என முடிக்க.

ஓம்

உ. திருநீலகண்டர் வரலாறு

முற்காலத்திலே 'தில்லை' யென்றும், பிற்காலத்திலே 'சிதம்பரம்' என்றும் வழங்கப்படுவதாகிய சிறந்த நகர் ஒன்று சோழநாட்டின்கண்ணே விளங்காநிற்கின்றது. உலகங்களுள்ளும் உயிர்களுள்ளும் ஊடுருவி நின்று அவைகளை அசைவித்தும் அறிவித்தும் வருகின்ற இறைவனது இயக்கமாகிய திருக்கூத்தை நினைவூட்டும் பொருட்டு, அவ்விறைவனை ஆடும் நிலையில் வைத்துத் தமிழ் மக்கள் பண்டுதொட்டு வழிபட்டு வரும் அம்பலக்கூத்தன் திருக்கோயில் இந்நகருக்கு நெஞ்சத்தாமரையாய் நிலவுகின்றது. இதன்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பலவாணரை மக்கள் நெஞ்சம் நெக்குருகி வழிபடுவது வழக்கம். மெய்யடியார் பலர் இவ் அம்பலவாணரைப் பேரன்பொடு வணங்கிப் பேரருள் பெற்றிருக்கின்றனர். அவ்வடியவர்களில் ஒருவரது வரலாற்றையும் அதன்கண் உள்ள நுட்பத்தையும் ஈண்டெழுதுகின்றேன்.

இவ்வாறு முழுமுதற் கடவுள் வழிபாடு சிறந்து திகழுந் தில்லையம்பதியிற், குயவர் குலத்திலே பெரியார் ஒருவர் தோன்றினர். இவர் அம்பலவாணரிடத்து

வைத்த பேரன்பும், மனத்திட்பம், சொன்ன சொற் றவமுமை முதலான நல்லியற்கைகளும் அமையப்பெற் றவர். உயர்ந்த இயல்புள்ள தம் அருமை மனைவியா ரோடு இவர் தமது இல்லற வாழ்க்கையைச் சீரிய முறையில் நடாத்திவந்தார்; தாம் பெறத்தக்க விழுமிய செல்வம் இறைவனருள் ஒன்றே யல்லாமல் வெறும் பொருட்குவியல் அன்றெனத் தெளிந்திருந்தார். ஆனு லுங், தமது வாழ்க்கையின் பொருட்டும், அடி-யார்க்கு உதவி செய்யும் பொருட்டும் இவர் தமது மரபிற்குரிய மட்கலம் வனையுந் தொழிலினை மேற் கொண்டார்; இன்றியமையா வாழ்க்கைச் செலவுக்கு மட்டுஞ் சிறிது நேரம் மட்கலங்கள் விற்றுப் பொருள் தேடி, மற்றை நேரமெல்லாந் திருவோடுகள் செய்வதி லும் அவற்றை அடியார்க்கு வழங்குவதிலும் பயன் படுத்தி வந்தார்.

இப்பெரியார் இவ்வாறு சிறந்த நெறியில் வாழ்ந்து வந்தனராயினும் இவர் தமது கட்டிளமைப் பருவத் தின் கொழுமையினுலோ, அன்றி ஊழ்வினைப் பயத் தாலோ, அன்றித் தாம் குறித்த உள்ளக் குறிப்பி னுலோ, அன்றித் தமக்குந் தம் மனைவியார்க்குங் காத லன்பு இன்மையாலோ, அன்றி இவையெல்லாம் ஒன் ருய்க் கூடிய எதுவினுலோ சிற்றின்ப நுகர்ச்சியிற் பெரிது விழைவு கொண்டார்; ஆனுலுஞ், சிவபிரானி டத்து அவர் வைத்த பேரன்பினை அவரது சிற்றின்ப வேட்கை சிறிதுஞ் சிதைக்க வல்லதாயில்லை.

சிவபிரான் ஒரு காலத்தே திருப்பாற் கடலில் எழுந்த கொடிய நஞ்சை உலகுய்யும் பொருட்டுத் தம் மிடற்றகத் தடக்கித் தேவரைக் காத்த பேரருட்டிறத்தை ஓவாது நினைவு கூர்தற் பொருட்டு அவர் எந்நேரமுந் 'திருநீலகண்ட' மென்னுஞ் சொற்றொடரைக் கூறிக்கொண்டிருப்பவரானார். ஆனது பற்றியே இவர்க்குத் திருநீலகண்ட ரென்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இவர் தம் மனைவியார் சிறந்த அழகுங் கற்பொழுக்கமும் அமையப் பெற்றவர். ஒரு நாள் திருநீலகண்டர் தம் அருமை மனைவியாரைப் பிரிந்துபோய் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு பரத்தையிடஞ் சென்று மகிழ்ந்திருந்து வீட்டுக்குத் திரும்ப வந்தனர். வந்தவரது செயலறிந்த மனைவியார் மனத்திற் பெருஞ்சீற்றங் கொண்டு தங் கணவர்க்கு வேண்டுவன வெல்லாம் முறைப்படி செய்தும், அவரொடு கூடியிருத்தற்கு மட்டும் இசையாரானார். இதுகண்ட திருநீலகண்டர் அவரிடஞ்சென்று அவரது சினந்தீர எவ்வளவோ இன்சொற் கூறிப் பின் அவரைத் தீண்டச் சென்றனர். உடனே அம்மையார் 'நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்,' என்று சிவபிரான்மீது ஆணையிட்டு அவரைத் தடுத்தனர். இது கேட்ட நீலகண்டர் திடுக்கிட்டு, அயலவர் போல் மனைவியாரை அகன்று நின்று, "ஈதென்னை! இவள் எல்லாம் வல்ல எம்பிரான்மீது 'நீலகண்டம்' என்றாணையிட்டனள். 'எம்மை' என்று பன்மையிற்

கூறினமையின், இவளையேயன்றி ஏனை மாதர் எவரை யுங்கூட என் மனத்தினாலுந் தொடுதற்கு நினையேன்!" என்று உறுதி கொண்டார்.

ஐயகோ! அந்நாளிலிருந்து வனப்புமிக்க தம் இளமைக் காலத்தில் நீலகண்டரும் அவர் மனைவியாரும் உலக இன்பத்தை அறவே துறந்து, தாங்கொண்ட இத்துறவு நிலையை உலகத்தார் அறியாவாறு தம் இல்லின்றே நடாத்திவந்தனர்.

பேரழகுவாய்ந்த கட்டிளமைக் காலத்தினராகிய நீலகண்டரும் அவர் மனைவியாருந் திருவருள் ஆணையினின்றுந் தவறாது பல ஆண்டுகள் கழித்தனர். இருவர்க்குந் தளர்வு மிக்க முதுமைக் காலம் வந்தடைந்தது. இவர்கள் ஆண்டில் முதிர்ந்ததுபோற் சிவபிரானிடத்து வைத்த பேரன்பினும் அளவில்லாமல் முதிர்ந்து வருவாராயினர்.

இவ்வாறிருக்கையில் எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் நீலகண்டரது உள்ளப்பெருமையினை உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கும்பொருட்டு ஒரு துறவி வடிவம் பூண்டு அவரது வீட்டுக்கு ஒருநாள் வந்தருளினார். சிவ ஒளி வீசும் இத்துறவியாரைக் கண்ட நீலகண்டர் பெரிதும் மகிழ்ந்து அவரை வணங்கி நின்று, "எம்பெருமானே! என் தவத்தின் பயனாக அடிகள் இங்கு வந்தருளப் பெற்றேன்; எளியேன் அடிகட்குச் செய்யும் பணியாது?" என்று வேண்டிக்கேட்டனர். அதற்கு அத்துறவியார், "சிவநேயனே! இத்திருவோட்டை

உன்னிடத்து வைத்துச் செல்கின்றேன், இதனைக் கருத்தாக வைத்துப் பாதுகாப்பாயாக! யான் வந்து கேட்கும்போது இதனைத் தருக! இத்திருவோடு ஒப்பற்ற பெருமை யுடையது; தன்னிடத்துச் சேர்ந்த பொருள்களையெல்லாந் தூய்மை செய்வது; பொன்னையும் மணியையும் விடப் பாதுகாத்து வைக்கற்பாலது; இதன் தன்மை இத்துணைச் சிறந்ததாகும்; இதனைக் கையேற்பாயாக!" என்றருளினர். நீலகண்டர் துறவியாரை வணங்கி அத்திருவோட்டை வாங்கிக் கொண்டு போய்த் தம் வீட்டிற் பாதுகாப்பான ஓரிடத்திற் கருத்தாக வைத்து வந்து, போம்படி எழுந்த துறவியாருடன் சிறிது வழி சென்று அவரிடம் விடை பெற்றுத் தம் இல்லத்திற்குத் திரும்பினர்.

அங்ஙனம் அவ்வோட்டைக் கொடுத்துப் போய்ப் பல நாட்கள் கழிந்தபின், சிவபிரானே அதனை வைத்த இடத்தினின்றும் மறைந்து போமாறு செய்து, முன் போல் அவ்வடியவர் வீட்டுக்குத் துறவியார் வடிவில் வந்தருளினர். துறவியார் வருதலைக் கண்ட நீலகண்டர் பேராவலோடு விரைந்து போய், அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து வணங்கி நின்றனர்; நின்றவரை நோக்கி அத்துறவியார், "அன்பனே! முன்னே யான் உன்பாற் றந்த திருவோட்டைக் கொணர்க! அதனைக் கொண்டு வந்தபின் நின்று எதனையும் பேசுக!" என்றனர். நீலகண்டர் ஓட்டைக் கொண்டுவர உள்ளே விரைந்து சென்றனர்; ஓடு

வைத்த இடத்தைப் பார்த்தனர்; அஃது அங்கே காணப் படவில்லை. அவர் என் செய்வேனென்று திகைத்துப் பல இடங்களிலுந் தேடினார்; தேடியும் ஓடு கிடைக்கப் பெற்றிலர். "ஆகவே துறவியார்க்கு ஏது விடை சொல்வேன்" என்று மயங்கிக்கொண்டு நின்றார். அப்போது வெளியே நின்ற துறவியார் அடியார் கேட்கும்படி உரத்துக் கூவி, "நீலகண்டரே! நொடிப் பொழுதில் வருகிறேனென்று உட்சென்ற நீர் இன்னும் வெளியே வராமற் காலந்தாழ்த்து நிற்பதேன்!" என்று கூற, உடனே நீலகண்டர் வெளியே போந்து, "ஐயனே! நீர் தந்த திருவோட்டினை வைத்த இடத்திலும் பிற இடங்களிலுந் தேடியுங் காண்கிலேன். அப்பழைய திருவோட்டைப் பார்க்கினும், புதிய நல்ல திருவோடு தருகின்றேன்; அன்பு கூர்ந்து அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு என் பிழையினைப் பொறுத்தருள்க!" என்று துறவியாரை இறைஞ்சி வேண்டினர். அதற்கு அம்முனிவர், நீலகண்டரைப் பெருஞ் சினத்தோடு உறுத்துப் பார்த்து, "யான் உன்பால் வைத்துப்போன மண் ஓடல்லாமல் நீ பொன் ஓடே தந்தாயானாலும் வாங்கேன்; அம்மண் ஓட்டையே கொண்டுவரக் கடவாய்!" என்று சினந்து கூறினர். இதுகேட்ட நீலகண்டர் நடு நடுங்கிப், "பெரியவரே! நீர் தந்த ஓடு எப்படியோ கெட்டொழிந்தமையால் அதனைத் தேடியுங் கண்டிலேன்; அதற்கு வேறாக நீடித்திருக்கும் நல்லதோர் ஓடு தருகின்றே

னென்றாலும் அதனை வாங்க இசையாமற் சீற்றங் கொண்டு, "என் ஓடே வேண்டுமென்கின்றீர்! இதற்கு நான் என் செய்வேன்! நீவிர் இவ்வாறு சொல்லு மிச் சொல் எனது உணர்வை முழுதுங் கெடுத்துவிட்டது!" என்று கூறி வருந்தினர். அதற்குத் துறவியார், "நன்று கூறினாய்! உன்னிடம் யான் அடைக்கலமாக வைத்த பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டு அது கெட்டுப்போயிற்று என்று பொய்த்துப் பலப்பல கூறுகின்றாய்; தீத் தொழிலுக்கு நீ சிறிதும் அஞ்சுகின்றா யில்லை; எல் லாரும் அறியும்படி இதனை அறிவித்து அத்திரு வோட்டை உன்னிடம் வாங்காமற் போகேன்" என்று வெகுண்டு கூறினர். இது கேட்ட நீலகண்டர் மனங் கலங்கி, 'ஐயனே! தூயதான அத்திரு வோட்டை நான் கவர்ந்தே னல்லேன்; என் மனத்திற் சிறிதுங் களவில்லாமையை எவ்வாறு தெரிவிப்பேன்; யான் அதற்குச் செய்ய வேண்டிய தென்னை? சொல்லி அருளக" என வேண்டினர். அதற்குத் துறவி யார், "நீ காதலித்த நின் மகன் கையைப் பற்றிக் கொண்டு குளத்தில் மூழ்கி, 'நான் ஓட்டைக் கவர வில்லை' என்று உண்மை கூறிப் போ" என்று பணித் தனர். இது கேட்ட நீலகண்டர், "அடிகாள்! நீர் அருளியவாறு செய்ய எனக்குப் புதல்வனில்லையே! யாது செய்வேன்!" என அஞ்சி மொழிந்தனர். "அஃதவ்வாறாயின் நின் அருமை மனைவியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கி உண்மை கூறுக"

எனப் பகர்ந்தனர் துறவியார். "யானும் என் மனைவியும் ஓர் ஒட்டு வைத்துக் கொண்டிருத்தலால், யான் அவள் கையைப் பற்றிக்கொண்டு மூழ்குதல் இயலாது; ஆகலான், யானே நீரில் மூழ்கி உறுதிமொழி புகல்கின்றேன்; வருக" என அழைத்தார் நீலகண்டர். இது கேட்ட துறவியார் மேலுஞ் சினங்கொண்டு, "நன்று சொன்னாய்! நான் தந்த ஓட்டைக் கொடாமலும், கவரவில்லை என்பதனை யான் விரும்பியவாறு மெய்ப்பியாமலும் வல்வழக்கிடுகின்றாய்; உன் அழிவழக்கைக் கூறுதற்குத் தில்லையந்தணர்கள் ஒருங்கு கூடிய பேரவைக்குச் செல்கின்றேன்" என நுவன்று, அப்பேரவையை நோக்கிச் சென்றனர். நல்லொழுக்கத்தில் முதல்வராய் நின்ற நீலகண்டரும் அப்பெரியவர் பின்னே தொடர்ந்தேகினர்.

இங்ஙனமாக அடிகளும் அடியவரும் தில்லைப் பேரவைக்கு ஏகியபின், துறவியார் அவையோரை நோக்கிப், "பெரியீர்! இவ்வேட்கோவன் (நீலகண்டர்) தன்பால் யான் வைத்துப்போன அரிய திருவோட்டைத் திருப்பித் தருமாறு கேட்க, 'அது காணாதொழிந்தது' என்கின்றான்; அது காணமற் போன துண்மையாயின், 'நின் மனைவி கையைப் பற்றிக் கொண்டு இத்திருக்குளத்தில் மூழ்கி உண்மை பண்ணித்தா' என்றால், அது செய்தற்கும் இசைகின்றானில்லை; வல்வழக் கிடுகின்றான்; இதனைக் கேண்மின்கள்!" என்று முறையிட்டார். இது கேட்ட அவை

யோர் நீலகண்டரை நோக்கி, "நீர் இதன் திறத்துச் சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லும்!" என்று கட்டளையிட, நீலகண்டர், "மறையோர்களே! இத் துறவியார் என்னிடந் தந்த திருவோட்டைப் பேணியே வைத்தேன்; அஃதெப்படியோ வைத்த இடத்தினின் றும் மறைந்தொழிந்தது! ஆகவே, யான் வேறொரு புதிய திருவோடு தருகின்றே னென்றாலும் அதனை வாங்க இசையாமல் அப்பழைய ஓடே வேண்டு மென் றருள்கின்றார்; இதுதான் நடந்த செய்தி" என்றனர். அதுகேட்ட அவையோர், "நீலகண்டரே! இம்முனிவரர் தந்த ஓட்டை நீர் தொலைத்து விட்டீ ராதலின், அவர் விரும்புமாறு உம் மனைவி கையைப் பற்றிக்கொண்டு இத்திருக்குளத்தில் மூழ்கி உறுதி மொழி புகல்வதே முறையாகும்" எனத் தீர்த்துக் கூறினர்.

நீலகண்டர் அத்தீர்ப்பைக் கேட்டு முதலில் மனங் கலங்கிப் பின் ஒருவாறு தேறித், தம் மனைவியாரைத் தீண்டாத காரணம் இன்னதென்று அவையிற் கூறாமல், ஏற்பதொரு முறையாற் றம் மனைவியாரொடு மூழ்கி உண்மை கூறுவேன்; வாருங்கள் என்று அம்முனிவர் பிரானை அழைத்துக்கொண்டு தமதில்லத்திற்குச் சென்றனர். சென்று தம் மனைவியாரை அங்கிருந்து உடன்கொண்டு, சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்புலீச்சரத்தின் எதிரேயுள்ள சோலைசூழ் வாவி யில் அவர் தாமுந் தம் மனைவியாருமாக ஒரு மூங்கிற்

றண்டின் இரு முனைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கத் துவங்கினர். அதுகண்ட துறவியாரோ, "இது தக்கதன்று; நீ நின் மனைவி கையைப் பிடித்துக் கொண்டு முழுகுக!" என்று உரத்துக் கூறினர். அப்போதுதான் நீலகண்டர் தாம் அவ்வாறு செய்ய முடியாத காரணத்தை அவ்வூரவர் எல்லாரும் நன்கறியுமாறு, தம் இருவர்க்குள்ளும் நிகழ்ந்த சூளுறவை வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்லிப், பிறகு மூழ்கினர்! மூழ்கி எழுந்த நீலகண்டரும் அவர் மனைவியாரும் முதுமை அறவே நீங்கப் பெற்றுக் கட்டழகு வாய்ந்த பேரிளங் காதலர்களாய் விளங்கினர்கள்! ஆனல், அவர்களை அங்ஙனம் மூழ்குமாறு வலிவு செய்து நின்ற துறவியாரோ சடுதியிலே மறைந்து போயினர்.

வழக்கிட்ட பெரியார் அவ்வாறு திடீரென மறைந்து போயதை அங்குக் குழுமியிருந்தா ரெல்லாருங் கண்டு இறும்பூது எய்தி மருண்டு விழித்தனர். நீலகண்டரும் அவர் தம் மனைவியாருமோ சிவபிரான் உமைப்பிராட்டியாரொடு வானிற் ருேன்றுவது கண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து உளங்கரைந்து தேம்பினர். அப்போது சிவபிரான் "அன்பர்காள்! நீவிர் இருவீரும் இவ்விளமை நீங்காமல் எக்காலமும் நம்பாலிருந்து பேரின்பம் நுகர்வீராக!" என்றருளி மறைந்தனர்.

திருநீலகண்டர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி

"மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்க
வல்லே னல்லன்"

தாம் அன்பினுலுருகி ஓவாது, உரைக்குந் 'திரு நீலகண்டம்' என்னுந் திருப்பெயரைச் சொல்லித் தம்மைத் தொடவேண்டாமெனத் தம் மனைவியார் ஆணைவைத்துச் சொன்னமையால் தமது இளமை யின்பத்தைத் துறந்த திருநீலகண்டரைப்போல் துறவு பூணவல்லேன் அல்லேன் என்ருர் பட்டினத்தடிகள்.

தீய வழியில் நடப்போர், அறிஞர் எவ்வளவு நல் லறிவு கூறினுலுங் கேளாமையே இயல்பாயிருக்க, ஒழுங்கற்ற வழியில் நடந்த நீலகண்டரோ தம் மனைவி யார் 'நீலகண்டமறிய எம்மைத் தீண்டாதீர்' என்று கூறிய அளவிலே "தேவர்களையும் உலகத்தையுங் காத்த எம்பெருமானது நீலகண்டத்தைச் சுட்டி 'எம்மை' என்று பன்மையில் ஆணையிட்டமையால் இன்று முதல் மாதர் எவரையுந் தீண்டேன்" என்று உறுதிகொண்டார்; இதுவுமன்றித் தம்மைப்போல் அழகும் இளமையும் வாய்ந்த தம் மனைவியாரோடு ஓரில் லத்திலிருந்தும் அவரை அணுகாதிருந்தனர்; இவர் தம் மனைவியாரொடு வாழ்தலைத் தடைசெய்வது, ஏதும் இல்லாதிருந்துஞ், சிவபிரானது திருப் பெயருக்குக் கட்டுப்பட்டு இளமைக் காலத்திலே இன்பத்தைத்

துறந்து பிறாறியாதபடி பேரழகுமிக்க தம் மனைவியாரொடு வாழ்ந்து வந்தனர். அங்ஙனந் திருநீலகண்டர் மேற்கொண்ட 'அகத்துறவு' மக்களிடத்தே காண்பது அரிதினும் அரிதாயிருக்கின்றது. நோயினாலும் பலவசதிக் குறைவினாலும் இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து உயிர் வாழ்வாரையுங் காண்கின்றோம். ஆனால், நீலகண்டரோ சிறிதுங் குறைபாடில்லாத தம் பேரிளமைக் காலத்தில் இறைவனிடத்து வைத்த பேரன்பால் அவன் திருப்பெயருக்குக் கட்டுப்பட்டு உலக இன்பத்தை நீத்து வாழ்ந்தமை புதுமையினும் புதுமையாகு மன்றோ?

கண்ணப்ப நாயனர் வரலாறு

௩. கண்ணப்ப நாயனார் வரலாறு

தென்னாட்டிற்கு வடக்கே ஸ்ரீ காளாஸ்திரி என வழங்கும் திருக்காளத்தி என்னும் ஓர் அழகிய நகர் இருக்கின்றது. இஃது எல்லா வளங்களும் நிறைந்து விளங்குகின்றது. முற்காலத்திலும் இஃது எல்லா நலங்களாலுஞ் சிறந்திருந்தது. இந்நாட்டிற்கருகே அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த போத்தப்பி நாடு என்னும் ஒரு நகர்ப்புறம் உண்டு. இந்நகர்ப்புறத்திற்கு அப்பாலுள்ள நீண்ட மலையின் பக்கத்தே உடுப்பி என்னுமொரு சிற்றூர் இருக்கின்றது.

அடர்ந்த மலைக்காட்டிற் கருகே உள்ள இவ் அழகிய சிற்றூரில் வேடர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்; இதனை யடுத்துள்ள காட்டிற் புலி, கரடி, யானை, பன்றி, மான், முயல் முதலான விலங்குகள் மிகுந்திருந்தன. வேடர்களும் அவைகளிடையே அச்சமின்றி வேட்டை ஆடிப் பெறும் இறைச்சியையும் மலையிற் கிடைக்கும் காய், கனி, கிழங்கு, தேன் முதலியவைகளையுந் தின்று காலங்கழித்து வந்தனர். கறுத்த உடம்பினராய் அச்சமும் அன்பும் திருந்திய அறிவுமில்லா இவ்வேடர் கூட்டத்திற்கு நாகன் என்னும் ஒரு தலைவன் இருந்தான். இவன் தான் பிறந்த

வேட்டுவக் கூட்டத்தின் சார்பாற் குற்றமானவை களேயே நல்லனவெனக் கொண்டான்; கொடிய செய லிற் சிறந்தவன்; வேட்டையாடுந் தொழிலில் திறமை மிக்கவன். இவனுக்கு வாய்த்த மனைவியின் பெயர் தத்தை. நாகனும் தத்தையும் நெடுங்காலம் பிள்ளைப் பேறில்லா திருந்தமையால், இனி இவர்கட்குப் பிள்ளை உண்டாகாதென்று அவ்வூரவர் கூறினுர் கள்.

ஆனுலும், நாகனும் தத்தையும் பிள்ளை வேண்டு மென்னும் பேரவாவினுலே, மலைமேலுள்ள முருக னுக்குப் பல நாள் வழிபடு கடன் ஆற்றுவாராயினுர். பின் அக்கடன் முடிவு பெற்ற கடைசி நாளில், அவர் கள் சேவலும் மயிலுங் கொண்டுபோய் முருகன் திரு முன் விட்டுப் பூமாலைகள் நிறையத் தூக்கிப் பெருஞ் சிறப்போடு பெருவிழா எடுத்தனர். அதன் பின், முருகப் பெருமானருளால் தத்தை கருக்கொண்டு ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். தந் தலைவனுகிய நாகனுக்கு நெடு நாட்கள் பிள்ளையில்லாமலிருந்து முருகப்பிரானருளாற் குழந்தை பிறந்ததால் வேடர்க ளெல்லாரும் பெருங்களிப்படைந்து குரவைக் கூத்து ஆடி அத் திருநாளை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி னர். அதன்பிற் சில நாட்களிற் பெரு விழா எடுத்த ஒரு நல்ல நாளிற், பெயரிடுதற்கு எண்ணி நிற்கையிற், கருமையில் அழகு மிக்க அக்குழவியைக் கையிலேந்தி யவர்கள் அது மிகவும் திட்பமாயும், தடித்தும் விளங்

கியதால் அதற்குத் திண்ணன் என்று பெயரிடுதலே முறை யென்றனர். நல்வினையே ஓர் உருக்கொண்டது ஒப்பத் தோன்றிய திண்ணனார்க்குத் தங் குல வழக்கப்படி பல அணிகலன்கள் அணிந்தும், அவரைத் தம் மார்பின் மேலுந் தோண்மேலுந் தாங்கி முத்தம் வைத்தும் பாராட்டி வளர்த்தார்கள்.

இவ்வாறு, திண்ணனார் வளர்ந்து தங் குலமுறைப்படி விற்றொழில் பயிலத்தக்க பருவத்தை அடைந்தனர். நாகனுந் தன் மைந்தர்க்கு விற்றொழில் கற்பிப்பதற்காக ஒரு நல்ல நாளில் முதியோர் பலரையும், மற்றைக் குடிகளையும் வரவழைத்தனன். வேடர்க் கரசனாகிய நாகன்றன் தவப் புதல்வனார் வில் பிடிக்கின்றாரென்பதறிந்து வேடர்களெல்லாரும் பெருந்திரளாக வந்துகூடினர். கூட்டத்தினர்க்குப் பெரு விருந்தளித்துப் பின் மிகுந்த சிறப்போடு நாகன் தன் அருந்தவப் புதல்வனார்க்கு விற்றொழிற் கல்வி தொடங்குவித்தான். அன்று முதல் வில்வல்லார் பலர் திண்ணனார்க்கு விற்றொழில் கற்பிக்கத் தொடங்கினர். திண்ணனாரும் அன்றிருந்து நாடோறும் விற்றொழிலிற் பழகி விரைவில் அதில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். வில்லும் பல படைக்கலன்களும் நன்றாகக் கற்றுப் பதினாறாண்டை எய்தினர். இவ்வாறு திண்ணனார் பதினாறாண்டை அடைந்த போது நாகன் ஆண்டில் முதியோனானன். அடர்ந்த மலைகளிலுங் காடுகளிலும் அளவில்லாமல் வேட்டை ஆடித் தன் பகைவர்தம்

பொருள்களைக் கவர்ந்து, தன் குடிகளைப் பாதுகாத்து வந்த இந்நாகன், இப்போது முதுமையின் தளர்வால் வேட்டை ஆட ஏலாமல் மெலிவடைந்தான்.

அப்போது "இம் மலைச் சாரற் கருகேயுள்ள நில மெங்கும் காட்டுப் பன்றி, புலி, கரடி முதலிய கொடு விலங்குகள் கூட்டமாக வந்து தீது செய்கின்றன. திங்கள் தோறும் ஆடும் வேட்டையுந் தவறியது," என்று வேடர்கள் தம் தலைவனாகிய நாகனிடம் வந்து கூறி முறையிட்டனர். இவருரை கேட்ட நாகனும் அவர்களை நோக்கி 'குன்றவர்களே, எனது மூப்பி னாலே யான் முன்போல் வேட்டை ஆடுதல் ஏலா தவனாயிருக்கின்றேன் ; ஆதலால், என் அருமை மகனை நுங்கட்குத் தலைவனாக்குகின்றேன் ; ஏற்றுக்கொள்வீ ராக' என்றனன். தந் தலைவன் கூறியவாறே வேடர் கள் திண்ணனரைத் தம் அரசனாக மகிழ்வோடு ஏற்ற னர். திண்ணனருந் தந் தந்தை நாகனது உரையை முடிமேற் கொண்டு அவன் சொற் பிழையாமல் நடந்து வருவாராயினர்.

மலைப்பக்கத்தே அலைந்து திரியும் விலங்குகளை வேட்டை ஆடுதற்பொருட்டு ஒரு நாள் திண்ணனரும் வேட்டுவர்களும் வில்லும் அம்பும் ஏந்திச் சென்றார். காட்டினூடே சென்ற இவர்கள் வேட்டை நாய்களை ஆங்காங்கு ஏவினர். சிற்றமும், இறைச்சியுண்ணும் அவாவு மிக்க அந்நாய்கள் புதர்களிலும் புழைகளிலும் ஒளித்திருந்த விலங்குகளை யெல்லாம் அச்சுறுத்தி

வெளிப்படுத்தின. அங்ஙனம் வெளிப்பட்டு அலமந்து ஓடும்போது திண்ணனாரும் வேடர்களும் விட்ட அம்புகளானவை மழை பொழிவது போல் அவ் விலங்குகளின் மேல் விழுந்து உடலை ஊடுருவிச் சென்றன. ஆதலால், எய்த அம்புகளாற் பல கொடிய விலங்குகள் பல இடங்களிற் கிழிபட்டு இறந்தொழிந் தன. இவ்வாறு திண்ணனாரும் வேடர்களும் கடுமை யாக விரைந்து வேட்டையாடும்பொழுது, மலையுங் காடும் அஞ்சி நடுங்கத்தக்க ஒரு கொடிய முள்ளம் பன்றியானது சினத்தாற் சுடர் போல் ஒளி வீசுகின்ற கண்ணும், இடி இடித்தாற் போன்ற ஓசையு முடைய தாய் வலைகளை யெல்லாங் கிழித்துக் கொண்டு ஓடிற்று. இக் கடும் பன்றியை எதிர்க்கும் பொருட்டு வேடர்களும் திண்ணனாரும், அது சென்ற அடிச் சுவட்டின் வழியே செல்லும்போது, திண்ணனர் மட் டும் அவ் வேடர்களறியாமற் பன்றியைத் தொடர்ந்து சென்றனர். நாணன், காடன் என்னும் காளையர் இரு வர் திண்ணனரைத் தேடிச்சென்று அவரோடு கூடி னர். எதிர்ப்போரைக் கொல்லுங் கடுஞ்சினமுடைய அப்பன்றியானது, மறவர்களால் விடப்பட்ட அம்பு களுக்கெல்லாந் தப்பி விரைந்து ஓடி வந்த களைப்பால் அடர்ந்த மலைக்காட்டினிடையே நின்ற ஒரு மா நிழ லில் ஒதுங்கியது. சூழ்ச்சியால் அதன்பின் தொடர்ந்த திண்ணனர் பன்றி ஒதுங்கி நிற்பதைக் கண்டு அதை அம்பால் எய்வது பயனில்லாமை உணர்ந்து அத

னருகே கடுகிச்சென்று தன் உடைவாளால் அதனைக் குத்திக்கொன்றனர்!

திண்ணனாற் குத்தப்பட்டு இருகூறாய் விழுந்த அவ்வலிய பன்றியை நாணன் கண்டு தன் நண்பனாகிய காடனிடம் திண்ணனாது ஆண்மை மிக்க போராற்றலைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசி வியப்படைந்தானாய் அவனொடும் அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கினன். அதன் பின் நாணனுங் காடனும் திண்ணனாரை நோக்கி 'அண்ணலே! வேட்டை ஆடி நெடுவழி நடந்ததாற் பசித்துன்பம் எம்மை அடைந்தது. ஆதலால் இப்போது நீர் கொன்ற பன்றியைத் தீயிற் காய்ச்சிப் பதப்படுத்தி நீரும் யாங்களும் தின்று தண்ணீர் குடித்து இளைப்பாறுவம்' என்றனர். இதுகேட்ட திண்ணனார் 'தண்ணீர் எங்கே உளது?' என்ன, நாணன் 'அதோ சிறு தொலைவில் தோன்றும் மலை அடிவாரத்திற் குளிர்ந்த நீரோடும் பொன்முகலி ஆறு இருக்கின்றது!' என்றான். அதற்கு, 'அங்கேயே போவோம்; இப்பன்றியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; அதனை அங்கே பதப்படுத்தி உண்டு நீர் அருந்தலாம்' என்றார் திண்ணனார்.

அம் மலையடிவாரத்தை நோக்கி அம் மூவருஞ் செல்லும் போது, திண்ணனார் மலையை உற்று நோக்கியபடியாய்ச் சென்றனர்; சென்று திருக்காளத்தி மலையடியிலிருக்குஞ் சோலையை அடைந்தனர். 'நாணனே! எதிரே தோன்றுகின்ற இம்மலைக்குச் செல்

வோமா? என்று திண்ணனர் கேட்க, நாணனும் 'ஐயனே ! அருகே தோன்றும் அவ்வுயர்ந்த மலையினிடத்துள்ள காட்சியும் நிரம்ப அழகாயிருக்கும். இன்னும் அம்மலையின் உச்சிக்குச் சென்ருல், அங்கே குடுமித்தேவர் இருப்பர், அவரை வணங்கி வரலாம்' என்றனன். இது கேட்ட திண்ணனர் பெரிதும் மகிழ்ந்து 'நாணனே! இம்மலையைக் காணுந்தோறுங் கிட்டுந்தோறும் என் உள்ளம் பொங்குகின்றது. இதனை அடைய வேண்டுமென்னும் அவாவும் அளவுக்கு மிஞ்சி எழுகின்றது ; இஃது எதனுலென்றும் அறியேன்; ஆதலாற் குடுமித்தேவர் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டுவாயாக' என்றனர். பின் இம்மூவரும் காளத்தி மலையடியிலுள்ள பொன்முகலி ஆற்றங் கரையை அடைந்தனர். அடைந்ததும், ஒரு மர நிழலில் தீ மூட்டி அப்பன்றியைப் பதப்படுத்தி வைக்குமாறு காடனிடம் சொல்லித் திண்ணனர் நாணனுடன் அம்மலை மீதுள்ள இறைவனை வணங்கி வருவதாகச் சென்றனர்.

இவ்விருவரும் பளிங்கு போல் தெளிந்த அப் பொன் முகலியாற்றைக் கடந்து காளத்தி மலைமேல் எறுவாராயினர். ஏறும் போதே திண்ணனர் முற்பிறவியிற் செய்த நல்வினைத் தொகுதிகள் ஒருங்கு திரண்டு அவருள்ளத்தே எழ அதனுல் இறைவனிடத்துப் பேரன்பு மிகுந்து எழுவதாயிற்று. காளத்தியார் வீற்றிருக்கும் மலையை நோக்குந்தோறும் நோக்குந்

தோறும் திண்ணனாது உள்ளமானது, இவ்வுலக நினைவினின்றும் விடுபட்டுக் கொண்டே வந்தது. நாணனுந், தாம் இறைவனிடத்துக் கொண்ட பேரன்பும் முன் செல்லத், திண்ணனர் பின்னே தம் உணர் விழந்து இறைவனிருக்குமிடம் நோக்கி முன் ஏகினர். சிவபிரானிருக்குமிடஞ் சென்று அவனைக் காணு முன்னர்த் தமக்கிருந்த உலகப்பற்று முற்றுந் தேய அவனருள் நீழலில் அன்பு உருவம் எய்தினர். இவ்வாறு இறைவனருள் ஈர்த்திழுப்பத் திண்ணனர், வான் அளாவிய மலை உச்சியிலுள்ள காளத்தி இறைவனைக் கண்டனர். கண்டதும், அவர், தம் உள்ளே எழுந்த பெருங்காதல் அளவு கடந்து சென்றதால் விரைந்தோடிச் சிவபிரானைக் கட்டித் தழுவி உச்சி மோந்து தம் கண்களினின்றும் கண்ணீர் அருவிபோற் பாய உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூர்ச் செறிய அன்பின் வடிவமாய் நின்ருர். பின், திண்ணனர் இறைவன் திருவுருவினை நோக்கி 'எனக்கினிய ஐயனே! கொடிய வேடர்கள்போற், புலி, கரடி முதலிய விலங்குகள் வாழும் இக்கொடுங்கானின் மலை உச்சியில் துணையின்றித் தனித்திருத்தல் தகுமோ! நும் தனிமையைப் பொறுப்பேனே ஆண்டவனே!' என்று மனங் கரைந்து வருந்தித் தன்னிலை மறந்து தந் தலைவனேடு ஒன்று பட்ட நினைவில் அழுந்தினர். தங் கையிவிருந்த வில் வழுவி விழுந்ததும் அறியாராகி இறைவன் றிருவுருவின் மேல் இடப்பட் டிருந்தவைகளைக்

கண்டு, 'இப் பச்சிலையும் பூவும் இட்டு, நீரும் வார்த்து அழகாக எம் இறைவற்கு வழிபாடு செய்தார் எவரோ' என்று வினவினர். அதற்கு நாணன் 'இறைவனை இங்ஙனம் வணங்கி வழிபாடு செய்தவன் ஒரு பார்ப்பனனுவன்' என்று விடை கூறினன். திருக்காளத்திப் பிரானுர்க்கு இவ் வினிய வழிபாடு இனிதாவது போது மென்று திண்ணனுர் கருதினர். மேலும் 'இறைவன் தனியராய் இருக்கின்ருர்; இவர்க்கு உணவு தருவாருமில்லை; ஐயகோ! யான் இவரைப் பிரிந்து போகேன்; பிரிந்து போகா விடினும் இவர்க்கு உணவு தருவார் ஒருவரும் இல்லையே! இதற்கு யான் என் செய்கேன்; ஆனுல், எவ்வகையினும் யான் சென்று இறைவற்கு இறைச்சி கொண்டு வருதலே வேண்டும்' என்று ஒருவாறு மனந்தேறிச் சிறிது வழிச் செல்வாரானுர்! அவரைப் பிரிந்து போதற்கு மனம் பொருராகி மீண்டும் அவர்பாற் சென்று அவரைத் தழுவினர்; தழுவிய பின் போதற்கு அடி யெடுத்து வைத்தபோது அங்கேயே அடியற்ற மரம் போல் நின்று இறைவனைக் கண்டு கண்டு காதலாற் கசிந்துருகினுர்; இன்னும் இறைவனது தனிமையை நினைந்து நினைந்து பிரிய மனமில்லாமற் கன்றைப் பிரிந்த ஆவைப்போல் அலறினுர். பின்னும் இறைவனை நோக்கி, "ஐயனே! நீர் உண்ணுதற்குப் பழுதற்ற இறைச்சியைத் தெரிந்து பதப்படுத்தி யானே கொண்டு வருவேன். நும்மைப் பிரியவும் மனமில்லேன்; நீர்

பசித்திருக்க இங்கு நிற்கவு மாட்டேன்" என்று கூறித், தங் கண்களில் நீர்த்துளி அரும்ப, வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வேட்டையாட ஒருவாறு மனந்துணிந்து இறைவனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டே நாணன் பின் வரச் சென்றனர்.

சென்று பொன்முகலி ஆற்றைக் கடந்து முற் குறிப்பிட்ட சோலைக்குட் புக்கார். காடனும் அவர்க ளெதிரே சென்று திண்ணனரை வணங்கித் 'தோன் றலே! நும் சொற்படி தீக்கடைந்து வைத்திருக்கின் றேன்! பன்றியினது உறுப்பை யெல்லாம் நும் குறிப்புக் கேற்றவாறு அரிந்து செம்மைப் படுத்தி வைத்துள்ளேன்; நீர் இங்கு வருவதற்கு இவ்வளவு காலந் தாழ்த்தது ஏனோ?' என்று கேட்க, நாணன் காடனை நோக்கி 'இத்திண்ணன் அம் மலை மேலிருக் கின்ற குடுமித் தேவரைப் பார்த்துத் தழுவிக்கொண்டு மரப் பொந்தைப் பற்றி விடாத உடும்பைப் போல் நின்றான்; இப்போதும் அவர் உண்ணும் பொருட்டு இறைச்சி கொண்டு போதற்கே இங்கு வந்திருக்கின் றான்! நம் குல ஒழுக்கத்தையுங் கைவிட்டான். அம் மலைத் தேவர்க்கே ஆளாயினன்' என்று கூறினன். இஃதுரைப்பக் கேட்ட காடன் 'திண்ணனே! நீ என்ன வினை செய்தாய்! ஏன் இம் மயக்கங் கொண்டாய்! நீ எங்கள் தலைவன் அல்லனோ?' என்று கூறத் திண்ண னர், அவ் விருவர் முகத்தையும் பாராது பன்றியின் நல்ல தசைகளை நெருப்பில் வதக்கிப் பதப்படுத்தி

அவை இறைவன் உண்பதற்குச் சுவை யுடையனவா என்பதறியக், காய்ச்சிய அவ் விறைச்சித் துண்டுகளிற் சிறிது சிறிது எடுத்து வாயிலிட்டு மென்று பார்த்து, மிகுந்த சுவையில்லாதவற்றைப் புறத்தே உமிழ்ந்து விட்டுக் கூர்த்த சுவையுடையவைகளைத் தைத்த இலைக் கல்லையில் வைத்துக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

இவரது செயலைக் கண்ட நாணனுங் காடனும் மனம் புழுங்கி "ஈதென்னை! இத்திண்ணன் குடுமித் தேவரிடத்து மயல் கொண்டான்: தன் கொடிய பசியையும் அறியானுய்ப் பெறுதற் கரிய இப்பன்றி யின் சுவைமிக்க இறைச்சித் துண்டுகளை வாயிலிட்டுச் சுவைத்து விழுங்காது புறத்தே உமிழ்வது மன்றி மிஞ் சியதைக் கல்லையிலும் எடுத்து வைத்தான். அவ் விறைச்சியைப் பகுத்துப் பசியால் வருந்தும் நமக் குந் தர அறிந்தானில்லை. இவன் தெய்வ மருள் கொண் டான்! இவனை நம் நிலைமைக்குத் திருப்ப ஏதும் வகை அறியோம்," என்று கூறித் தம் ஊர்க்குத் திரும் பினர்.

திண்ணனுர் தாம் இறைவனிடத்தே பதிந்த எண்ண முடையவரா யிருந்தமையாலே நாணனுங் காடனுஞ் :சென்றதையும் அறிந்திலர்; தாம் கல்லை யிற் சேர்த்த ஊனை ஒரு கையிலும், வில்லை அம்போடு மற்றொரு கையிலும் ஏந்தி இறைவற்குத் திருமுழுக் காட்டிப் பூச் சாத்தும் பொருட்டுத் தம் தூயவாயில் ஆற்று நீரை முகந்து கொண்டும், பூவைத் தம் தலை

யிற் செருகிக் கொண்டும், எம்பிரானர் மிகவும் பசித்திருப்பரே என்று பெரிதும் வருந்தி மிகக் கடுகி மலைமேல் ஏறினர். ஏறிச் சென்று சிவபிரானை அடைந்து வணங்கி இறைவன் பசியாற் களைத்திருப்பனென நினைந்து, அவன் திருமுடி மீதிருந்த மலரைத் தங் காற் செருப்பாற் போக்கித், தம் வாயிற் கொண்டு போன நீரால் திருமுழுக்காட்டித், தலைமீது செருகிக் கொணர்ந்த பூங் கொத்தைச் சாத்திச், சுவைத்து எடுத்து வந்த இறைச்சியையும் இறைவன் திருமுன்னே வைத்து அன்பினல் உள்ளம் உருகி நின்று "அப்பனே! கொழுமையாகிய இறைச்சித் துண்டுகளை யெல்லாம் நன்ருகத் தீயிற் காய்ச்சி அவைகளை என் பல்லினல் அதுக்கி மென்று, நாவிற் சுவைத்துப் பார்த்து சுவை மிக்கவற்றை நீர் உண்ணுமாறு கொண்டு வந்து படைத்திருக்கின்றேன்! இனிய இவ்விறைச்சியை உண்டு அருள் புரிவீராக" என்று மிக இரந்து வேண்டினர். அப்போது பகலவன் மறைந்து மாலையும் வந்தணைந்தது. இரவிற் காட்டு விலங்குகள் இறைவனை அணுகு மென்று அஞ்சித் திண்ணனர் தம் திருக்கையில் வில் ஏந்தி மறந்தும் உறங்காது இறைவனை நோக்கியவாறே நின்று காவல் புரிவாரானர்.

மறு நாள் விடிந்து கதிரவன் வெப்பம் மிகும் நடுப்பகற் காலம் நெருங்கும் முன், திண்ணனர் இறைவற்கு உணவு கொண்டு வருவதற்காக அவரைத் தொ

பொழுது சென்றார். திண்ணனர் பிரிந்து சென்ற நேரத்தில், வழக்கம் போல் நாடோறும் நூன் முறை வழுவாமல் சிவபிராற்கு வழிபாடு செய்யும் சிவகோசரியார் என்னும் அன்புமிக்க முனிவர் புனலில் மூழ்கிப் பூவும் நீருங் கொண்டு இறைவனிடஞ் சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர் இறைவன் திருமுன்னே வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் இருக்கக் கண்டு துடி துடித்து அவ்விடம் அகன்று ஓடி "ஐயகோ! இத் தீச்செயல் இறைவன் முன் செய்தார் எவரோ? அஞ்சா நெஞ்சினராகிய வேடர்களே இது செய்தாராதல் வேண்டும்! அப்பனே! உன் முன்னே இவ்வாறு அவர் செய்யப் பொறுப்பதும் உன் திருவுள்ளத்திற் கிசையுமோ"? என்று அலறி வீழ்ந்தார். பின்னும், "இனிச் செய்வது யாது? இறைவற்குச் செய்யும் வழிபாடு காலந்தாழ்த்துச் செய்தலாகாது" எனக் கருதி, அங்கிருந்த இறைச்சி, எலும்பு, செருப்புச் சுவடு முதலியவற்றை அலகால் அகற்றித் துப்புரவு செய்து பின்னும் நீரிற் படிந்து முழுகி விரைவில் வந்து பூவும் நீரும் இறைவன் மேலிட்டு, வழிபாடு செய்து இறைவனை மனங் கசிந்து தொழுதனர். தொழுத பின்னர் முனிவர் தம் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர்.

இஃதிவ்வாருக, இறைவற்கு உணவு கொண்டுவர மலையின் புறத்தே போன திண்ணனர், மலைப்பக்கத்தே யுள்ள நிலங்களைப் பாழ் படுத்துகின்ற பன்றி, கலைமான் முதலியவைகளை வேட்டை யாடிக் கொன்று,

தீ மூட்டி அவைகளின் இனிய தசைகளை நெருப்பிற் காய்ச்சிப், பின் தம் பல்லில் அதுக்கி நன்ருகச் சுவை பார்த்து நல்லனவற்றைத் தேக்கிலையிலிட்டு, அவற்றிற் கொம்புத் தேனும் பிழிந்து கலந்தெடுத்துக் கொண்டு, முன்போல் தலையிலும், வாயிலும் பூவும் நீருங் கொண்டு மிகக் கடுகி மலையேறிச் சென்ருர்; சென்று மலை உச்சியிலுள்ள காளத்தி அப்பரை அடைந்து முனிவர் செய்த வழிபாட்டை முன்போல் அகற்றிய பின், தாங் கொணர்ந்த இறைச்சியுந் தேனும் இறைவனெதிரே வைத்து "என் ஆருயிரனைய இறைவா! இவ் விறைச்சி மிகவுஞ் சுவை மிக்கது; கொம்புத் தேனுடன் கலக்கப் பெற்றுத் தித்திப்பது: யானும் இதனைச் சுவை கண்ட பிறகே கொணர்ந்தேன்! உண்டருள்க," என்று வேண்டினர். இம் முறையே திண்ணனுர் அளவின்றிப் பெருகி ஓடும் அன்பினுல் ஊண் அமைத்து வழிபாடியற்றி அல்லும் பகலும் உறங்காமற் காளத்தியப்பரை இமையாது காத்து வருவாராயினர். அம் மாமுனிவரும் நாடோறும் அங்கு வந்து அங்கே முன்போலுள்ள அருவருப்புகளைக் கண்டு மனம் நைந்து, பின்னர் ஒருவா றுளந்தேறி, அவைகளை விலக்கித் தம் முறைப்படி இறைவனைத் தொழுது செல்வாரானுர்.

நாணனுங் காடனும் போய்த் திண்ணனுரது நிலைமையை நாகனுக்குத் தெரிவிப்ப, அவர்களெல்லாரும் அவரை வந்து கண்டனர். திண்ணனுரது சொல்லுஞ்

செயனும் இறைவன்பால் இழுக்கப்பட்டு முற்றும் வேறுபட்டமை அறிந்த இவர்கள் அவரைத் தம் நிலைமைக்குத் திருப்ப எவ்வளவோ முயன்றும் அம் முயற்சி பயன்தரா தொழிய, அவரை அவர் எல்லாரும் விட்டகன்றனர்.

அன்புருவான திண்ணனுர் தம் அருள் விருப் பத்துக் கிசையச் சிவபிராற்கு வழிபாடு செய்து மேலும் மேலும் இறைவன்பாற் பெருகும் பேரன் பிற் றுளும்பி நின்ருர். இவர் செய்யும் பேரன்பின் வடிவான வழிபாட்டின் அன்பின்றன்மை யுணராராய் அதனை அருவருத்து அம்முனிவர் நூன்முறை வழு வாது மீண்டுங் காளத்தியப்பர்க்கு வழிபாடு செய்து "என் தலைவனே! நின் திருமுன் இத் தீச்செயல் செய்தாரை யான் கா்ணேன்! இனியாயினும், இது நிகழாவாறு பேரருள் புரிந்திடுக," என்று உருகி வேண்டினர். அன்றிரவு சிவபெருமான் அம் முனி வர் கனவிற் ருேன்றி "அன்பனே! என் முன்னே அச் செயல் செய்தானைக் கொடுந்தன்மையுடைய வேடுவ னென்று நினையற்க; அவனுடைய அன்பெலாம் நம் பால்; அவன் அறிவு என்னைத் தவிர வேருென்றை யும் அறிய மாட்டாது; அவன் அன்பு வடிவினன்; ஆதலால், அவன் எமக்குச் செய்யும் செயலெல்லாம் அன்பின் வழிப்பட்டனவாகலின் அவை எமக்குப் பெரிதும் இன்பந் தருவனவாகும் என்பதை அறிவா யாக! மலைமேலேறி வந்து நீ எமக்குத் தூவும் மெல்

விய மலரை நீக்கும் பொருட்டு, வெள்ளம்போற் பெருகி ஓடும் அன்பால் அவன் என்மீது வைக்கும் காற் செருப்படியின் வைப்பானது எமக்கு மிகுந்த உவப்பினைத் தருவதாகும்; உருகுதற்கு ஏதுவான அன்பு நிறைந்த அவன் வாயினின்றும் என் மீது உமிழப்படும் நீரும் கங்கை நீரினுந் தூயதாகும்; அவன் தன் தலையினின்றும் எடுத்துத் தூவப்படும் மலர், அவன் தன் அன்பையே எம்மேற் சொரிவதுபோ லுள்ளது; இவன் அன்பினுலிடும் மென்மலர், நான் முகன் முதலான தேவர்கள் தூவும் பூவைவிடச் சிறந்தனவாகும்; இவன் தன் அன்பின் இனிமையாற் சுவைத்தறிந்து எமக்குப் படைத்த ஊன், பல் ஊழி காலம் தவமுயலும் முனிவர் உயிர்களைக் கொன்று வேகும் வேள்வியின் ஊனை விடச் சிறந்ததாகும். இன்னும் மறைகளிற் கூறிய மறை மொழிகளும், முனிவர்களாற் கூறப்படும் இன்பந்தரும் வணக்கப் பாட்டுகளும், எம் முன்னேயிருந்து அத் திண்ணன் தன் முகமலர்ச்சியோடு மன நெகிழ்ந்து என்னையன்றி மற்றொருவரையும் அறியாது கூறும் அன்புரைகளுக்கு ஒரு சிறிதும் ஈடாகமாட்டா. நீ நாளை ஒளித்திருந்து அவன் என்னிடத்துக் காட்டும் அன்பு நிலையைக் காண்பாயாக" என்றருளினர்.

முனிவர் தம் கனவிற் சிவபிரான் உணர்த்தியதை நினைந்து வியப்புற்றவராய், அன்றிரவு முழுதும் உறங்காதிருந்து விடியற்காலையில் விரைந்து எழுந்து

போய் நீராடி மலையேறிச் சென்று காளத்திப் பிரானார் பின் பக்கம் ஒரு மறைவில் ஒளித்திருந்தார். கரிய வான் போன்ற அழகிய திருமேனியுடைய திண்ணனார் தம் முறை வழுவாது சிவபிராற்கு வழிபாடாற்றி வந்த அவ் வாறும் நாளில், முனிவர் வருவதன் முன் இறைவற்கு உணவு கொண்டுவரக் காட்டுக்குட் சென்றார். திண்ணனார் ஊனுணவும், தூய பூவும், நீரும் வழக்கம்போல் தாங் குறிப்பிட்ட இடங்களில் எடுத்து அமைத்துக் கொண்டு விரைந்து மலை ஏறிப் போம்போது, வழியிற் பல தீக்குறிகள் கண்டு எம் பிராற்கு யாது தீங்கு நேரிட்டதோ என்று கலங்கினர். காளத்தியார் முனிவர்க்குத் திண்ணனாரது அன்பின் மிகுதியைக் காட்டத் தம் திருக்கண்களில் ஒன்றிலிருந்து குருதி நீர் பொங்கி ஒழுகுமாறு காட்டினர். சிவபிரானது கண் ஒன்றிற் செங்குருதி நீர் பெருகுவதைக் குறிப்பாகத் தொலைவிற் கண்ட திண்ணனார் மிக விரைவாய் ஓடி வந்தார். வந்தவர் காளத்தியாரது வலக்கண்ணிலிருந்து செந்நீர் பெருகி ஓடுவதை உண்மையாகக் கண்டு மயங்கினர். தாங் கொண்டு வந்த ஊனும், பூவும் நீரும் வில்லுங் கீழே சோர்ந்து விழுவதும் அறியாராய்த் திண்ணனார் நிலத்திடை பதைபதைத்து வீழ்ந்தார். நிலத்தில் வீழ்ந்தவர் எழுந்து பிரானார் கண்ணினின்று வரும் செந்நீரைத் துடைத்தார்; துடைத்ததும் அஃதொழிந்திடக் காணார்; அதனை நிறுத்த வகையொன்றும் அறியாராய் மறுபடியும்

மயங்கி வீழ்ந்தார். பின் சிறிது நேரத்திற்கப்பால் தெளிந்து எழுந்து காளத்தியப்பனுக்கு இத்தீங்கு செய்தார் யாரென்று பல திசைகளையும் சுற்றி நோக்கி வில்லுங் கணையும் எடுத்துக்கொண்டு காடு முழுதுந் திரிந்தார். அத்தீங்கிழைத்த வேடரையும் தீய விலங்குகளையும் யாண்டுங் கண்டிலர். ஆதலால், மீண்டும் இறைவனிடம் வந்து அவனது திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு, "இத்தீங்கு எம்பிரானர்க்கு எவ்வாறு நேரிட்டதோ," என்று கதறிக் கண்ணீர் அருவிபோற் பாயுமாறு அழுதனர். பின்னும், எழுந்து "யாது செய்தால் கண்ணில் வடியும் இச்செந் நீர் நீங்குமோ? இது செய்தாரையுங் காணேனே; இதனை நிறுத்தப் பச்சிலை மருந்தாயினுங் கொண்டு வருவே" னென்று காடு முழுதும் அலைந்து பச்சிலைகளைப் பறித்துக் காற்றினுங் கடுகி வந்து, அவைகளை இறைவனர் திருக்கண்ணிற் பிழிந்தனர். இவ்வாறு திண்ணனர் பிழிந்த எவ்வகை மருந்திலுங் குருதி நில்லாமை கண்டு 'இனிச் செய்வதுதான் யா' தென்று நினைத்தார். பின் 'ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்' என்னும் பழமொழியை உணர்ந்து, 'இனி இறைவற்கு இக் கொடுங் குருதிநீர் நிற்பதற்கு என்னுடைய கண்ணை அம்பினற் பெயர்த்து எடுத்து அவரது கண்ணிற்கு மருந்தாய் அப்பினல் அது தீரும்' என்று களிப்பு நிறைந்த மனத்தோடும், இறைவன் முன் நின்று தங் கண்ணைப் பெயர்த்து முதல்வர் வலக்கண்

ணில் அப்பினர்; அப்பினதும் குருதிநீர் நின்று விட்டது. இது கண்ட திண்ணனர் பெருமகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்துக் கூத்துமாடி 'நன்று நான் செய்தேன்! எம் தந்தையார் நலமடைந்தார்' என்று உரை வரம்பு கடந்து பலப்பல கூறிக் களிப்படைந்தார். இன்னுந் திண்ணனரது அன்பினைக் காட்டக் காளத்தியப்பர் தமது இடக்கண்ணினின்றுங் குருதி வடியுமாறு காட்டினர். இது கண்ட திண்ணனர் கண்ணிழந்தான் அதனைப்பெற்று மறுபடியும் அக்கண்ணை இழந்து கடுந்துன்ப மடைவதுபோற் பெருந்துயரடைந்தார். ஆனல், திண்ணனர் தம் இன்னொரு கண்ணும் மருந்தாக இடந்து அப்புவதற்கு உளதெனும் உணர்வு தோன்றவே மகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே, சிவபிரானது ஊனமுற்ற கண்ணின்பால் அடையாளத்திற்காகத் தம் செருப்புக் காலை ஊன்றிப், பகழி கொண்டு தம் இடக்கண்ணைப் பெயர்க்கத் தொடங்கினர்: அப்போது சிவபிரான் அதனைப் பொறாராய்த் தம் திருக்கையால் திண்ணனரது வலக்கையைத் தடுத்து, "நில்லு கண்ணப்ப; நில்லு கண்ணப்ப; என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப," என்றருளிக் கண்ணப்பர் அது செய்யாவாறு நிறுத்தி, அவரை ஆட்கொண்டு தம் பக்கலில் என்றும் இருக்குமாறு பேரருள் புரிந்தனர்.

கண்ணப்பர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி

முன்னுரை

கண்ணப்பர் வேடர்களுக்கு அரசனாகிய நாகன் என்பானுக்கு மகனாய்ப் பிறந்தவர். இவர் தந் தாய் தந்தையர் உற்றார் நண்பர் முதலான எல்லாருங் கொடுந்தொழில் செய்யுங் கடுங்கண் வேடர்களாவர். இவர்கள், இருண்ட காட்டினூடே அங்குமிங்கும் புதர்களில் மறைந்து அச்சத்தோடு வாழுங் கொடிய விலங்குகளையுங் கள்ளமற்ற மான் முயல் முதலிய அமைதியான உயிர்களையும் வேட்டையாடிக் கொன்று, அவைகளின் ஊனை நெருப்பில் வதக்கித்தின்று உறங்கிக் காலங் கழிக்கும் இரக்கமிலா நெஞ்சத்தவர். இன்னு மிவர்கள் கற்றார்தம் சேர்க்கையும் திருத்தமான அறிவும் உடையவரல்லர்; கல்வி என்னுஞ் சொல்லைக் காதிற் கேட்டவருமல்லர். கொலை செய்தல், உண்ணல், உறங்கல், இன்புறுதல் என்னும் இவைகள் மட்டுமே அறிந்தவர்கள். இத்தகைய வேட்டுவக் கூட்டத்தினிடையே பிறந்த கண்ணப்பரும் அவரினத்திற் கேற்ற கறுத்த மேனியும் திண்

ணிய உடம்பும் உடையராய்க் காட்டிற்றிரிந்து உயிர்களைத் துடிதுடிக்க வேட்டையாடுங் கொடுஞ் செயலிற் பழகி விட்டவர். இறைவனைப் பற்றிய நினைவு சிறிது மில்லாதவர். இத்தகைய கண்ணப்பர் எல்லாம் வல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுளிடத்துப் பேரன்பு கொண்டதும் இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டதும் பெரியதொரு வியப்பினையே தருகின்றன.

கண்ணப்பரது வரலாற்றைப் பாடிய புலவர்களும் சமயாசிரியர்களும், அறிவில்லா வேடராய்ப் பிறந்த இவர் சிவபிரானிடத்து அளவில்லா அன்பு கொண்டது எவ்வாறோ என்று வியந்து பாடியிருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட இரு தன்மைகள் இப்பெரியாரிடத்திற் காணப்படுவது என் என்பது ஆராயற்பாலதாயிருக்கின்றது.

க. முற்பிறவி உண்டு

இறைவனது பேரருளாற் படைக்கப்பட்ட மக்களெல்லாருந் தாந்தாம் எடுத்த ஒரு பிறவியிலேயே முழு அறிவு பெற்று இறைவனருளைப் பெறுதல் முடியாது.

"எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்"

என்று தாயுமான அடிகள் அருளிச் செய்தபடி நமக்கு எண்ணுக் கடங்காப் பிறவிகள் உண்டு. மக்கள்

தாம் ஒவ்வொரு பிறவியிலுஞ் செய்து வரும் வினைக் கேற்பவே உயர்ந்தோராயுந், தாழ்ந்தோராயும் பிறக்கின்றனர். நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினைகளின் பயனளவாகவே மக்கட் பிறவி மிகுந்துங் குறைந்தும் வருகின்றது.

ஆனால், இஞ்ஞான்று வேறு சமயத்தார் சிலர் இப் பிறவியைத் தவிர மறுபிறவி என்பது ஒன்றில்லை என்றும், மக்களுள் நல்லார்கள் இறந்த உடன் மேலுலகஞ் சென்று இறைவனோடிருக்கத் தீயார்களோ மீளா நரகிற் கிடப்ப ரென்றும், ஆதலால் மக்கள் மறுபடியும் இவ்வுலகிற் பிறப்பவரல்ல ரென்றுங் கூறுநிற்பர். இதனை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம்.

மக்கட் பிறப்பானது நமக்குத் திடீரெனத் தரப்பட்டதன்று; அது முதன் முதற் புல்லாயும், பூண்டாயும், அதன் பின் மரங்களாயும், பறவை விலங்குகளாயும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். இவ்வாறு மக்கட் பிறவி வருவதற்கு முன், உயிர்கள் ஓரறிவுடைய புல், பூண்டு முதலியவைகளாகப் பிறந்து வளர்ந்து அவற்றின்கண் இருந்து ஒரு சிறிது அறிவு விளங்கிப், பின் அதனினும் மேற்பட்ட அறிவு உண்டாதற்குத் தக்க ஈரறிவுயிர்களான புழுக்களாயும், மூவறிவுயிர்களான சிதல் எறும்புகளாயும், நாலறி வுயிர்களான நண்டு தும்பிகளாயும், ஐந்தறிவுயிர்களான பாம்பு, பறவை, விலங்குகளாயும் பிறந்து முறை முறையே அறிவு விளங்கப் பெறும். மக்க

ளாய்ப் பிறந்த நாம் இப்படிக் கீழ்ப் பிறவிகளிலிருந்து சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப் பெற்று, முடிவில் நல்லது இது, தீயது இது என்று பகுத்துணரும் ஒரு சிறந்த ஆற்றலோடு கூடிய ஆறறிவுடையவர்களாய்ப் படைக்கப்பட்டோம். இதனை விளக்குதற்கே மாணிக்க வாசகப் பெருமான்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்"

என்றருளிச் செய்தனர்.

உ. பிற் பிறவிகளும் பல

இன்னும், இறைவனருளால் நமக்கு வாய்த்த இப்பகுத்துணர்ச்சி கொண்டு நாம் பிழை யொன்றுஞ் செய்யாமல் நல்லவைகளையே செய்து இறைவனிடத்துப் பேரன்புடையராய் ஒழுகி அவனருளைப் பெறுதல் நமக்கு ஒரு பிறவியிலேயே கிட்டுவதும் அன்று. பல பிறவிகள் எடுத்து அவற்றின்கண் நாம் செய்து வரும் வினைகளால் அறியாமை தேயத்தேய மெல்ல மெல்ல நம் அறிவு விளங்கா நிற்கும். அங்ஙனமன்றி,

மக்கட் பிறவி ஒன்றிற் புகுந்த அப்போதே, நாம் பகுத்துணர்வுடையராய் நல்லவைகளையே செய்து இறைவனிடத்துப் பேரன்புடையராய் அகங்குழைந்து தஞ் செயலற்று அருட் செயலின் வழியராய் நிற்றல் இயலாது. ஏனெனில், நல்லவைகளையே செய்து உயிர் வாழுந் தூய உள்ளத்தார் ஒரு சிலரேயாவர். 'கொலை, களவு, பொய், சூது, கள், காமம் என்னும், ஆறுந் தமக்குத் துன்பஞ் செய்வன, என்றறிந்தும், மக்களில் எத்தனைபேர் கொலை செய்தல் கொடுஞ் செயல் என்பதுணர்ந்திருந்தும், அதனை விலக்காது, தமக்குட் பெருஞ் சீற்றங் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் குத்திக் கொன்று கொடுந் தீவினைக் குள்ளாகின்றனர்; வழிப்போக்கரை மறித்துக் கொன்று அவரது பொருளையுங் கவர்ந்து, அவரையுங் கொலை செய்யுங் கன்மனக் கொடியரும் பலர் அல்லரோ; கடும் பொய்களைச் சொல்லித் தமக்கும் பிறர்க்கும் கேடு சூழ்வார் எண்ணிறந்தாரல்லரோ! பெருங் கேடு விளைக்குஞ் சூதாட்டத்தில் அல்லும் பகலும் ஈடுபட்டுத் தம் பேரறிவு, பெரும் பொருள், மானம் முதலியவைகளை இழந்து துன்புறுவாரையுங் கண்டாமன்றே; இங்ஙன மெல்லாந் தீயவைகளையே செய்து தீயவர்களாய் வாழ்பவர் இறந்தவுடனே மேலுலகஞ் சென்று இறைவனிடத்துப் பேரின்பம் நுகர்வதெப்படி? தம் பகுத்துணர்ச்சி கொண்டு தீயவைகளை விலக்கியும், நல்லவைகளைச் செய்தும் இறைவனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டும்

ஒழுகுந் தூய உள்ளத்தவரே இறைவனைக் காண முடியாமற் றுன்புறுவார்களானால், பெரும்பாலுந் தீய எண்ணத்திலுந் தீய செயலிலும் மூழ்கிக் கிடக்கும் நம்மனோர் இறந்தவுடனே மேலுலகஞ் சென்று இறைவனோ டிருப்பது எவ்வாறு கைகூடும் கூறுமின்கள்!

இனித், தீயவர் எக்காலத்தும் நரகிற் கிடப்பரென்பதும் பொருந்தாது. இறைவன் றன் பேரிரக்கத்தால் உலகத்தையும் உடம்பையும் மக்கட்குப் படைத்துக் கொடுத்து, அவ்வாற்றால் அவர்கள் இன்ப துன்பங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நுகர்ந்து தம் வாழ்க்கையை நடத்துமாறு ஏவுகின்றான். ஒரு பிறவியிற் றீயவைகளையே செய்து இறப்பவர் எப்போதும் அறிவு விளக்கமின்றி அளறிலேயே கிடந்து உழலுமாறு செய்வனாயின் இறைவன் இரக்க முடையன் ஆவனோ? அவன் அன்பும் இரக்கமுமே உருவாய்க் கொண்டவனாதலின், தான் படைத்த மக்கள் தீயவைகளையே செய்து இறந்தாலும், அதற்காக அவர்களை எப்போதும் நிரயத்திற்றள்ளித் துன்புறுத்துவானல்லன். அவர்கள் செய்த தீவினைக்கேற்றவாறு அவர்கட்குப் பிறவிகள் தந்து அவற்றால் அவர்கள் தம் தீவினைப் பயன்களை நுகர்ந்து நுகர்ந்து பின் அவற்றை ஒழித்து அறிவு விளக்கம் பெற்று, மேலோங்குமாறே செய்தருள்வன்.

இன்னும், இறைவனருளைப்பெற உரியராகும் வரையில் அளவிறந்த பிறவிகள் வரும். "எத்தனையோ

பிறவிகள் எடுத்தெடுத்து எய்த்தேன் ; இனிமேலாயி னும் பிறவியாகிய கருப்பைக்குள் யான் நுழையா வாறு அருள் புரிக" என்று பட்டினத்தடிகள்

"மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே யின்னமோ ரன்னைக்
கருப்பையூர் வாராமற் கா"

என்னுஞ் செய்யுளால் இறைவனை வேண்டிக் கேட்டல் காண்க.

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்"

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் கூறு மாற்று னும் நமக்குள்ள பிறவிகளானவை கடல்போல் அள விட முடியாமல் விரிந்து கிடத்தல் அறியப்படும். ஒவ் வொரு பிறவியிலும் நாம் பல் வேறு செயல்களைச் செய்தும் பல் வேறு பொருள்களை அறிந்தும் இன்ப துன்பம் நுகர்ந்து தெளிவுபெற்று, இறைவனை ஓயா மல் எண்ணி எண்ணி அதனால் அவனெண்ணம் நம் மனத்திற் காழ்ப்பேறப் பெற்றுக்கொண்டு வந்தாற் றான் முடிவில் வரும் ஒரு பிறவியில் பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்திக் கடந்து அவனருளைப் பெறலாம். அங் ஙனம் ஒரு பிறவியிலாயினும் இறைவனைப்பற்றி நினை யாதவர்கள் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரையேற மாட்டார்கள். இறவாமையே மீண்டும் பிறவாமைக்கு அடையாளமாகும். இறந்தால் மறுபடியும் பிறத்தல்

வேண்டுமே யென்று வருந்தி மணிமொழிப் பெருமான் "இறப்பதனுக்கு என் கடவேன்" என்றருளினர். இறத்தல் மீண்டும் பிறத்தலுக்கு ஏதுவாதலாலே நம் தெய்வ ஆசிரியர்கள் தம் உடம்பை நிலத்தே விட்டுச் செல்லாமல் அதனுடனுகவே இறைவனருளிற் கலந்தனர்.

மக்களுக்கு மறு பிறவி இல்லை என்று கூறும் மேனுட்டவருள்ளும் (Dr. Schiller and Prof. William James) டாக்டர் சில்லர், புரோபசர் உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னும் பெரியார்கள், இறைவனருள் தமது அறிவகத்தே நின்று உந்துவதாற் றம் நூல்களில் மறுபிறவி யுண்மையினையும், இறைவனிலக்கணங்களையுங் கண்டறிந்து எழுதுவாராயினர். நமக்குப் பல பிறவிகள் உண்டு; அவைகளிலிருந்தே சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெறுகின்ருேம் என்னும் உண்மைகளை இவர்கள் பல எடுத்துக் காட்டுகளால் நன்ருக விளக்கியிருக்கின்ருர்கள்.

௩. முற்பிறவி பிற்பிறவிக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள்

இன்னும், முற்பிறவி பிற்பிறவி உண்டென்னும் உண்மைகளைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளாலும் விளக்குவாம். வடநாட்டில் இராமகாளி என்னும் ஆருண்டுள்ள சிறு பெண் ஒருத்தி தனக்குப் பிள்ளைகள்

உண்டென்றும், அவர்களைப் பார்க்க இன்ன ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்றும் தன் தாய் தந்தையரிடம் ஓயாது சொல்லி வந்தாள். ஆனால், அவடன் தாய் தந்தையரோ அவள் ஏதோ அறியாமற் புலம்புகின்றாளென்று கருதி அவள் சொல்லுவதை உன்னியாதிருந்தனர். மேலும் மேலுந் தான் குறித்த ஊருக்குப் போய்த் தன் அருமைக் குழந்தைகளைப் பார்த்து வரவேண்டுமென்று ஒரே பிடியாக அழுதாள். இது கண்ட தாய் தந்தையர் அக் குழந்தையை ஒரு வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு அவள் குறிப்பிட்ட ஊரில் ஒரு தெருவிலுள்ள வீட்டிற்குச் சென்றனர். சென்ற அப்பெண் தனக்கு முற்பிறவியில் அவ்வீட்டிலுள்ள ஆண் மக்கள் பிள்ளைகளாயும், அப்பிள்ளைகளின் மனைவியர் மருமக்களாயும் இருந்தனரென்பதைத் தக்க சான்றுகளோடு எடுத்துக் காட்டினள். இன்னும் பல அடையாளங்களையும் அவ்வீடு கட்டிய ஆண்டினையுந் தெளிவாகக் கூறினள். புதுமையான இவளது வருகையைக் கண்ட அவ்வூரவரெல்லாம் அங்குக் கூடினர். அவருட் சிலர் கேட்ட அடையாளங்கட் கெல்லாம் ஐயம் நீங்க விடையளித்தனள். அதன் பிறகு அவள் பிள்ளைகள் அவளைத் தம்முடனே யிருக்குமாறு எவ்வளவோ வேண்டியும், இன்னொருவருக்கு மகளாய்ப் பிறந்த யான் இங்கு உம்முடனிருக்க ஏலாதென்று கூறித் தன் தாய் தந்தையருடன் வீடு நோக்கிச் சென்றாள்.

இன்னும் சார்லஸ் ஜான்ஸ்டன் (Charles Johnston M. R. A. S.) என்னும் ஆங்கில அறிஞர் ஒருவர் 'பழம் பிறவி நினைவுகள்' (The memory of Past Births) என்றெழுதிய அருமையான நூலில் அறிவுடையார் சிலர் தம் முற்பிறவிகளில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூற, அவ்வரலாறுகளை எடுத்தெழுதியிருக்கின்றார். அவைகளில் ஒன்றிரண்டை ஈண்டெழுதுவாம்.

இரண்டு அரிமா (சிங்கம்) வின் கால்களினிடையே ஒரு பெரிய அழகிய கோயிலும், அதனமைப்பும், அக்கோயிலில் நிகழ்ந்த வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகளும், அக்கோயிலுள்ள ஊரின் அழகிய தோற்றமும் ஒருவனுக்கு அடிக்கடி நினைவில் வந்து கொண்டிருந்தன; ஆனால் அவன் அவைகளைப் பார்த்ததுங் கேட்டதுமில்லை; பின்னர் அவன் ஒரு கால் இந்நினைவை ஜான்ஸ்டன் (Johnston) என்னும் பெரியார்க்கு அறிவித்தான். அவர் அவன் கூறிய கோயிலும் ஊரும் எங்கு உள என்று பல இடங்களிலுந் தேடி முடிவில், அவன் சொன்னவாறே சிறிதும் மாறுபாடின்றி அமைந்த கோயிலும் ஊரும் எகுபதி நாட்டிலிருக்கக் கண்டார். அவன் கூறிய வழிபாட்டு நிகழ்ச்சி மட்டும் கால வேறு பாட்டால் மாறுபட்டிருந்தது.

இன்னும், மற்றொருவன், சீன நாட்டின் கண்ணதான ஒரு கோயிலில் மந்திர நிகழ்ச்சிகள் நடை

பெற்ற காலத்தில், தான் அக்கோயிலில் இருந்ததனை யும், அவ்விடத்தையும், அக்கோயிலிற் பேசப்பட்ட மொழியினையும், அங்கே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையுந் தெளிவாக நினைவு கூர்ந்து அவைகளைத் தன் கண்ணுற் பாராமலே சொன்னுன். இவன் குறிப்பிட்ட அக் கோயிலும் மொழியும் சீனுவில் இருக்கின்றன. இவ் வாறு காட்டப்பட்ட உண்மை நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு அவ்வாசிரியர், "முற்பிறவிகளில் தமக்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பலர் சொல்லக் கேட்டு அவ் வுண்மைகளையும் அறிந்திருக்கின்றேன், அதனுல், மறுபிறவி இல்லை என்று சொல்லல் பொருந்தாது" என்று முடித்துக் கூறியிருக்கின்றுர்.

அற்றேல், அமெரிக்காவில் உள்ள ஆங்கில அறி ஞர்களிற் சிலர் கண்டறிந்த அறி துயில் (யோக நித் திரை, Hypnotism) என்னும் முறையிற் சிலரைப் பழக்கி, அவர்கள் தாம் முன் கண்டிராத ஊரின் காட்சிகளையும், செய்திகளையும் அறிந்து சொல்லு மாறு செய்கின்றுர்கள். அது போல், ஜான்ஸ்டன் ஆசிரியரால் குறிப்பிக்கப்பட்டவர்களுந் தாங் காணுத கோயிலையும், இடத்தையுஞ் சொல்லியிராரோ என் றுல் அறிவுடையாரால் அறிதுயிலுக்குச் செலுத் தப்பட்டு அவ்வறிவுடையார் சொல்வழி நின்று தந் நிலை மாறி அதனுல் 'தெளிவுக் காட்சி' பெற்றுப் பிறர் தம் பழம் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்வாரும் தாமே இறைவனருளால் பெற்ற தெளிவுக் காட்சியில் தம்

பழம் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்வாருமெனப் பழம் பிறவி கூறுவார் இருதிறப்படுவர். அறிதுயிலில் செலுத்தப்படுவார் தாங் கண்டிராத இடங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையுங் கூறுவரே யல்லாமல், பழம் பிறவி களைப்பற்றி அறிவாரல்லர். அறி துயிலிற் செலுத்தப் பட்டு அதில் முதிர்ந்த தெளிவுக்காட்சி பெற்ருர் சிலர் மட்டும் பிறர் தம் பழம் பிறவிகளிற் சில கூற வல்லரா யிருக்கின்றனர். ஆனல் அறி துயிலிற் செலுத்தப் படாமல் இறைவனருளாற் பெற்ற தெளிவுக்காட்சி கொண்டு தம்முடைய பழம் பிறவிகளின் செய்திகளைத் தாமே ஐயந்திரிபற உணர்ந்து கூறுவாரும் உளர் என் பதும் நாம் அறிந்த தொன்ரும்.

---

௪. முற்பிறவி நிகழ்ச்சிகள் நினைவுக்கு வராத ஏது

அங்ஙனமாயின், முற்பிறவியின் நினைவுந் தோற்ற மும் மக்களெல்லார்க்கும் வராமை யென்னை யெனின், மக்கட் பிறவியில் துன்பமே மிகுந்திருத்தலின், அந் நினைவு மறுபிறவியில் நினைவுக்கு வராதவாறு இறை வன் மறைக்கின்ருன். இப்பிறவியில் ஒரு கால் நாம் நோயிலும் வறுமையிலும் நெருக்குண்டு மிகவும் வருந்தியபின் அத்துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு மகிழ்வாயிருக்கின்ரேம்; அப்போது முன் அந்நோ யிலும் வறுமையிலும் பட்ட பாடுகளைக் கனவிலும்

நனவிலும் நினைய நேர்ந்தால் அதனால் எவ்வளவு நடுக்கமுற்றுக் கண்ணீர் விடுகின்றோம்! ஒரு பிறவியில் நடந்த சில கொடிய நிகழ்ச்சிகளே நமக்குத் தாங்கொணாத் துன்பந் தருவதெனில் முன்னைப்பல பிறவிகளிலும் நிகழ்ந்த பலப்பல கொடுந்துன்பங்களெல்லாம் இப்பிறவியில் ஒருங்கே தொடர்ந்து நினைவுக்கு வருமாயின் அவைகளை நாம் எங்ஙனந் தாங்குவேம்! துன்ப நீக்கத்தால் மேலும் மேலும் அறிவு விளங்குதற்பொருட்டே நமக்குப் பல பிறவிகள் தரப்படுகின்றனவாதலால் முற்பிறவிகளின் துன்ப நினைவுகள் நமக்கு வராமற் செய்துவரும் இறைவன்றன் அருளுதவியின் மாட்சியினை எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க வல்லேம்; ஆகவே முற்பிறவி நிகழ்ச்சிகள் நினைவுக்கு வாராமை கொண்டு அவையில்லையென்றல் ஆகாது. மேலும் மக்கள் ஒரு பிறவியிலேயே முற்றறிவுடையராதல் இல்லை; பல பிறவிகளிலுஞ் சென்று அறிவு வளரப்பெற்றே முடிவில் இறைவனருளைப்பெற வல்லராவ ரென்று முணர்தல் வேண்டும்.

ரு. கண்ணப்பரின் முற்பிறவி நிலை

ஆதலால் கண்ணப்பரும் முன்னைப் பல பிறவிகளிலுந் தாம் இறைவனைப்பற்றி ஆராய்ந்தறிந்தறிந்து மிகுதியாக அவனையே வழிபட்டு வந்ததனாலேதான் தாம் வேடராய்ப் பிறந்த பிறவியிலும் எளிதிலே சிவ

பிரானருளைப்பெற்றுப் பேரின்ப நிலையை அடைந்தனர். கண்ணப்பர் முன்னைப் பல பிறவிகளிற் பேரறிவுடையரால் இறைவனுண்மைகூறும் பலகலைகளைக் கற்றுணர்ந்தவரென்பது 'கலைமலிந்த சீர் நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்' என்று சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் விளக்கினமையாலும் நன்கு பெறப்படும். ஆனால் கண்ணப்பர் முன்னைப் பிறப்பிற் புலமைமிக்க பெரியராயிருந்தது உண்மையாயின் அதற்கேற்ப அவர் தமது பிற்பிறவியில் உயர்ந்த மக்கள்பாற் பிறவாது கொலைஞரான வேடர்களிடையே பிறந்ததென்னை ? எனிற் கூறுதும்.

ரு. முற்பிறவியில் உயர்ந்தோர் பிற்பிறவியில் தாழ்ந்த குடிப்பிறத்தல்

இறைவனருளைப் பெற்றவர்களெல்லாரும் உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தவர் தாமா ? மக்கள் சிறந்த குடியிற் பிறந்த அளவானே உள்ளந் தூயராய் ஒழுகுதல் உண்டா எனின் ;

'கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி'

என்றும்,

'அணுவை யார்க்குந் தெரியாத தத்துவனை'

என்றும் எழுந்த தெய்வத் திருமொழிகளால் மக்களினும் உயர்ந்த தேவர்களே இறைவனைக் காணாது துன்புறுகின்றாரெனில், மக்களுட் செல்வத்தால்

குலத்தாற் சமயத்தால் நாகரிகத்தாற் சிறந்த குடியிற் பிறப்பவர் அங்ஙனம் பிறந்த ஏதுவினாலேயே இறைவனிடத்துப் பேரன்பு கொள்வரென்பது வழக்கிற் காணப்படவில்லை. பல அறிவு நூல்களைக் கற்றுப் பெரும் புலமையின் மிக்காருங்கூடக் கடவுளே இல்லை என்று கரைதலைக் காண்கின்றோம். பெரிய புராணத்திற் கூறிய அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள்ளும் பலர் உயர்ந்தகுடிப் பிறவாதிருந்தே இறைவனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு அவனருள் பெற்றனர்.

அற்றேல், அறிவு நூல்கள் பயின்று திருந்திய அறிவு பெறுதாருங் கடவுளிடத்து மிகுந்த அன்பு பூண்டு அவனருளைப் பெறும் பெரும்பேறு வாய்ப்பரென்றன்றோ கூறல்வேண்டுமெனின்; அங்ஙனம் வினவுதல் சிறிதும் பொருந்தாது; ஏனென்றால், யான் மேற்கூறியவாறு பிற்பிறவியில் அருள்பெற்ற பெரியோர்கள், முன்னைப் பல பிறவிகளிற் பல கலைகளுங் கற்று அறிவு விளங்கி, அதனால் தெய்வமென்பதோர் அழிவிலாப் பெரும்பொருள் உண்டு என்பதறிந்து, முடிவாக அதனைக் காணும் பேரவாவுடையராய் அப்பிறவிகளை விட்டு நீங்கிப் புதியதொரு பிறவிக்கு வருகின்றனர். ஆதலின், இனி, இறைவனருள் பெறுதல் ஒன்றே வேண்டுமென்னும் பெரு வேட்கையே அவருள்ளத்திற் கடைசியாக எஞ்சி நிற்பதாகும். அவர் அதற்கு ஏற்ப அவனருள் கைகூடப் பெறுவார். ஒரு பிறவியிற் பிறந்து தாம் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு

வந்த வேட்கையின்படி இறைவன்பாற் பேரன்புடைய வராகிப் பிறவியை ஒழிப்பர் ; அவர்கள் இந்தக் குடியிற்முன் இந்நிலையிற்முன் பிறத்தல் வேண்டுமென்று நாம் வரையறுத்தல் ஒவ்வாது.

மேலுஞ், செல்வக் குடிகளிற் பிறப்பது உலக இன்பங்களில் ஒருவரறிவைச் செலுத்துந் தன்மைத் தாகலினுலும், உயர்ந்த குலத்திற் பிறப்பது இறுமாப்பை விளைத்தலினுலும், சிறந்த குடியனும் இழிந்த குடிப் பிறத்தலே அவர் அவ்விருபேர் இடையூறும் நீங்கித் தாங்கொண்ட பெருவேட்கையின்படி இறைவனருளைப் பெறுதற்குப் பெரிதும் இடஞ் செய்வதாகும். ஆதலால், உள்ளன்போடு உருகி வழிபடும் பிறவி புழுவாயிருப்பினும் அதுவே அவர்கட்குச் சிறந்த பிறவியாகும் ; இவ்வுண்மை,

"புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே
வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்"

என்று நம் சமயாசிரியராகிய அப்பர் பெருமான் விளக்கியவாற்ருல் நன்கு தெளியப்படும்.

எவ்வளவு பேரறிஞர்களே யாயினும், அவர்கள் இறைவனைத் தெளியாராயின் அவர்கள் உள்ளத்தில் இறைவன் விளங்கித் தோன்ருன். தன்னை அன்போடு நினையாதார் உள்ளத்தில் மறைந்திருப்பான் என்னுங் கருத்தமைத்து "ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே" என்று மணிமொழிப் பெருமானும் அருளின

ரல்லரோ? ஆதலால், மேற் போந்த அருண்மொழி யிற் கல்லார் என்னுஞ் சொல்லுக்கு இறைவனுண்மை யைக் கல்லாதார் என்று பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்து. ஆகவே, உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தவர்களே யானும், சடை வளர்த்து வாய் பேசாமல் பால் பழம் அருந்திப் பட்டினி கிடந்து தவமியற்றும் முனிவர்களே யானும், இறைவனை அகங்குழைந்து நினையாராயின், அவர்க்கு அவன் தன்னைக் காட்டமாட்டான். இதுகாறுங் கூறியவாற்றாற் கண்ணப்பர் இறைவனை உள்ளன்போடு நினையமாட்டாத உயர் குலத்தினர்பாற் பிறப்பதினும், உலகிய லின்பங்களில் இழுப்புண்ணாமல் இறைவனிடத்துப் பேரன்பு காட்டுதற்குத் தக்க எளிமைவாய்ந்த வேட்டுவப் பிறவியிற் பிறந்ததே சாலவும் பொருத்தமாதல் பெறப்படும்.

அங்ஙனமாயின், உயர் குலத்திற் பிறந்த மாணிக்க வாசகர், திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான சிவநெறித் தலைவர்கள் சிவபெருமானை நேரே கண்டு அவனருள் கூடப்பெற்றதென்னை யெனின், உயர்குடிப்பிறப்பு இறைவனருளைப் பெறு தற்கு ஒரு பெருந்தடை யென்பதேயன்றி, இறைவ னருளைப் பெறுதற்கென்றே அதிற் பிறந்தவர்கள் அதனால் உளம் செருக்கி இறைவனருளைப் பெறாது போதலும் இல்லை என்க.

மடாதிபதி
தோவிலூர் மடாலயம்

எ. கண்ணப்பரது முற்பிறவியில் அவர்க்கிருந்த மன நிலை

உயிர்களைக் கொல்லாமற் காய் கனி யுண்டு வாழும் எளிய குடிப்பிறத்தலை விட்டுச், சிற்றுயிர் களைப் பதை பதைக்கக் கொல்லும் இரக்கமில்லா வேடர் குடியிற் பிறந்து, சிற்றுயிர்கள் மாட்டு அன்பு கொள்ளாதவரான கண்ணப்பருக்கு இறைவன் பால் அன்பு நிகழ்ந்தமை பொருந்துமோ? மேலும், அன்பே இன்னதென்று அறியாராகிய இவர் இறைவன்பால் அன்பு பாராட்டுதல் தான் யாங்ஙனங் கூடும்? என்று வினவுவார்க்குப் பின்வருமாறு விடை கூறப்படும்.

கண்ணப்பர் முன்னைப் பல பிறவிகளிலும் இறைவனுக்கு ஆளாதல் வேண்டுமென்னும் எண்ணம் ஒன்றைத் தவிரப் பிறிது எண்ணம் ஏதுமே இல்லாதிருந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். உணவுக்காக உயிர்களைக் கொல்வது குற்றமாதலை மேலைப் பிறவிகளில் உணர்ந்தவரல்லரென்பது அவரது இயற்கையிற் புலனாகின்றது. சிற்றுயிர்களின் ஊனைத் தின்பது குற்றமாகாது என்னுந் தவறான எண்ணத்திலேயே பழகிவந்தவராதலின் அப்பழக்கத்திற்கும் எண்ணத்திற்கும் ஏற்பவே அவர்க்கு வேட்டுவப் பிறவி வாய்த்தது. முன்னைப் பல பிறவிகளில் முதிர்ந்து வந்த இறைவனன்பும் இப்பிறவியில் அவர் பால் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெருகுவதாயிற்று என்று கொள்ளுதலே பொருந்துமென்க.

அ. சிவநேயம் உடையார் இயற்கையில் உயிர்நேயம் இல்லாமையும் உண்டு

அவ்வாறாயின், சிற்றுயிர்களிடத்து அன்பு இல்லாதவர் இறைவனிடத்து அன்பு வைத்தல் யாங்ஙனங் கூடுமெனின், அயல் நாட்டுக் கிறித்துவம் மகமதியம் முதலான சமயங்களிலிருக்கின்ற பெரும்பாலார் கடவுளிடத்து மிகுந்த அன்புடையராயிருந்தும், ஊனுணவு கொள்ளும் பழக்க முடையவராயிருக்கின்றனர்; ஊனுண்பதைக் குற்றமாக நினையாமலே இருக்கின்றனர். ஆகவே, அவர்கள் கடவுளிடத்து அன்பும், சிற்றுயிர்களிடத்து அன்பின்மையும் உடையராயிருத்தலைக் காண்கின்றோம். ஊனுண்ணாச் சைவரில் எத்தனையோ பேர் கடவுளைக் கனவிலும் நினையாதவராயும், ஊனுண்போரிற் பலர் கடவுளிடத்து உருக்கமான அன்புடையராயும் இருத்தலையும் பார்க்கின்றோம். உற்றார் உறவினர் நண்பரிடத்து மிகுந்த அன்பு காட்டுகின்றவரும் இறைச்சி தின்று வாழ்கின்றனர். ஆதலால் சிற்றுயிர்களிடத்து அன்பின்மையாற் பேர் உயிர்களிடத்து அன்பு உண்டாகாது என்று சொல்லுதல் மக்களியற்கைக்குப் பொருந்தாது. மக்கள் தமக்கும் தம்மைச் சேர்ந்த அன்பர்கட்கும் உண்டாகுந் துன்பங்களை மட்டுங் கூர்ந்து நோக்கி வருந்தும் அறிவுடையரா யிருக்கின்றார்கள்; மற்றுச், சிற்றுயிர்களுக்கு வருந் துன்பத்

தையோ அங்ஙனங் கூர்ந்து பார்க்கின்றார்களில்லை. தம்மவர் துன்பத்தை அறிவதில் அறிவும், சிற்றுயிர்களின் துன்பத்தை அறியாததில் அறியாமையும் மக்கள்பால் அமைந்து கிடக்கின்றன. இவ்வாறு மக்களிடத்துப் பொதுவாகக் காணப்படும் இவ் இரு வேறு இயற்கைகள் கண்ணப்பரிடத்துங் காணப்படுவவாயின. கண்ணப்பரின் வாழ்க்கையிற் கடவுள்பாற் பேரன்பும், ஏனைச் சிற்றுயிர்கள்பால் அன்பின்மையுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட இரு தன்மைகள் இப்பெரியாரிடத்துக் காணப்படுவதற்குக் காரணம் என்னையெனில், மக்கள் தாம் நாடோறுங் கண்டு பழகிவரும் பழக்கத்தால் உற்றார் உறவினரிடத்து மிகுதியாக அன்பு காட்டுகின்றனர். அங்ஙனம் பழகுவதில்லா ஏனைச் சிற்றுயிர்களிடத்தும், எல்லா வுயிர்களையும் படைத்துக் காக்குங் கடவுளிடத்தும் இவர்கள் காட்டும் அன்போ மிகவுங் குறைவாயிருக்கின்றது. உண்மையில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். யார் எவ்வுயிரிடத்து அல்லது எந்த மக்களிடத்து அல்லது எந்தக் கடவுளிடத்து மிகுதியாகப் பழகுகின்றார்களோ அவர் அவ்வுயிரிடத்து அல்லது அம்மக்கள் கடவுளிடத்து மிகுந்த அன்புடையராய் ஒழுகுதலை மக்கள் வாழ்க்கையில் நாம் நாடோறுங் கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ? இங்ஙனமே கண்ணப்பருந் தாம் பிறவி யெடுத்த குடியின் சேர்க்கையாற் சிற்றுயிர்கள்பாற் பழகி யறியாராய் அவற்

றை வேட்டையாடிக் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பதிலேயே பழகிவந்தவர்; இப்பிறவியில் இங்ஙனம் வேட்டுவக் குடியிற் பிறந்து பழகலானமைக்கு இவரது முற்பிறவியின் பழக்கமே காரணமாயிருத்தல் வேண்டும். அதுவேயுமன்றிச் சிற்றுயிர்கள் பால் அன்பு பூண்டு ஒழுகாது அவற்றை ஊனுக்காகக் கொல்வது குற்றமென்பதை அவர்க்கு அறிவிப்பாரும் அவரது குடியில் இருந்திலர். அவ்வேடர் சேர்க்கையினின்றும் நீங்கிச் சிவபிரானிடத்து அன்பு கொண்ட பின்னரும், காய், கனிகளை இறைவற்கு உணவாகக் கொடாமல் சிற்றுயிர்களை அன்பில்லாமல் வேட்டையாடிக் கொணர்ந்து அவற்றின் ஊனைப் படைத்ததும் அவர் முற்பிறவியிலும் இப்பிறவியிலும் பழகிய பழக்கத்தினாலேயே யன்றி, வேறன்று.

௯. இருவகை அன்பு நிலை

சிவபிரானிடத்து அன்பு கொண்ட பின்னர்க் கண்ணப்பர் உலகத்தையும் உலகத்து மக்களையுஞ் சிற்றுயிர்களையும் எல்லாம் அறவே மறந்தனர். ஏனென்றால், இறைவனிடத்து அன்பு காட்டும் முறை இரு வகைப்படும். அவை, உலகு உயிர்களை

முழுதும் மறந்து இறைவனிடத்தே முற்றப்பதிந்த அன்புடன் ஒழுகுதலும், இறைவனிடத்துப் பதிந்த அன்பு உணர்வுகளோடு, உயிர்களிடத்தும் உணர் வுடையராய் அவற்றின்பால் அன்பு வைத்தொழுகு தலுமாம். திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்க வாசகர் முதலான பெரியார்கள் இறைவனிடத்து முழுதும் பதிந்த அன்பு உணர்வுகளுடையரானலும் இறைவன் முகமாய்ச் சென்ற தமது அன்பையும் உணர்வையும் இடையிடையே திருப்பி உலகத்தார் பாலும் உயிர் கள் பாலுஞ் செலுத்துந் தன்மையராயிருந்தார். மேலும், இவர்கள், உலகத்தார் இறைவனை அறிந்து கரையேறுதல் வேண்டுமே யென்னும் உணர்வினலும் பேரிரக்கத்தினலும் உந்தப்பட்டு மக்களிடையே யிருந்து அவர்கட்குப் பல நன்மைகளைச் செய்து அவர்கள் பொருட்டுச் சில பல துன்பங்களும் அடை ந்து அருள் பெற்றனர். இறைவனுண்மைகளை உல கத்தார்க்கு அறிவிப்பதன் பொருட்டே இப்பெரி யார்கள் இவ்வுலகிற் ரோன்றினராதலின் ஏனை உயிர் களையும் நினைந்து அன்பு பாராட்டுவாராயினர். ஆனற் கண்ணப்பரோ உலகத்தாரிடத்தும், ஏனைச் சிற்றுயிர்களிடத்தும் அன்பு வைத்தலில் உணர்வு சிறிதுஞ் செல்லப் பெருதவராய் இறைவனிடத்து மட்டுமே முற்றும் பதிந்த அன்பும் உணர்வும் உடைய ராயிருந்தனர். மெய்கண்ட தேவர் "நீங்காது உலே வில் அரன் பாதத்தை உற்று" (சிவஞானம்போதம்

அ-ஆஞ் சூத்திரம்) என்றருளிச் செய்திருத்தலை உற்று நோக்குங்கால், இறைவனிடத்துச் சென்ற பெரியோர்களின் அன்பும் உணர்வும் அவனை விட்டகலா என்பது புலனாகா நிற்கும்.

ൿ. சமயாசிரியரின் அன்பு நிலை

திருஞானசம்பந்தர், மணி மொழிப் பெருமான் முதலிய ஆசிரியரின் அன்பும் உணர்வும் மட்டும் உலகத்தை நோக்கித் திரும்பியவா றென்னை யெனின்; அப்பெரியார்களும் உடம்போடுகூடி இவ்வுலகின்கண் இருந்தமையின், உடலுள்ள வரையில் ஆணவ மலத்தின் பற்றுச் சிறிது உடையராய்த், தம் உணர்வும் அன்பும் இறைவனிடத்து முழுதும் பதிந்திருந்தாலும், இடையிடையே உலகத்தை நோக்கியும் உணர்வு முனைக்கப் பெற்று மக்களுக்கு நன்மை செய்தனர்.

"வான் கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழனீர் மண்கெடினும்
தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன் கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வு கெட்டு என் உள்ளமும் [போய்
நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

என்று மணிமொழிப் பெருமான் அருளியபடி, இப்பெரியார்கள் அடியோடு இவ்வுலகத் தொடர்பை

மறந்து, ஊன், உயிர், உணர் வெல்லாம் உருகி ஒன்று பட்டு இறைவன் றிருவடிக்கீழ் ஒடுங்கிய பின்னர்த் தான் அவர் தம் உணர்வும் அன்பும் இவ்வுலகை நோக்கி முனையாவாய் நிற்கும்.

கக. கண்ணப்பரின் உணர்வு நிலை

கண்ணப்பர் தம் உணர்வும் மரப் பொந்தைப் பற்றி விடாத உடும்புபோல் இறைவனைப்பற்றி நின்றாலும், உடலின் றொடர்பால் இடையிடையே இறைவற்கு உணவு கொண்டு வருதற்பொருட்டு வேட்டையாடுந் தொழில் முனைத்தது உண்மையே; என்றாலும், இறைவனைச் சிறிது பிரிந்து நின்ற கண்ணப்பரது உணர்வு அவனுக்கு உணவு கொண்டு வருதல் ஒன்றிலே மட்டும் முனைந்து நின்றதன்றி அஃது உலகத்தின் வயமாய் மக்களிடத்துத் திரும்பிற்றிலது. இஃது இறைவன்பாற் பித்தேறி அவர் அவனெதிரே அசைவற்று நின்று நெடுநேரம் வணங்கிக் கொண்டிருந்தபோது தம்முடன் வந்த நாணன் தமது பக்கத்தேயிருந்து அழைத்தும் அதனை அவர் சிறிதும் உணர்ந்திலாமையின்கண் வைத்து நன்கு அறியப்படும். கண்ணப்பரது இந் நிலைமையினை நாணன் ஊர் போய் அவர் தந் தாய் தந்தையர்க் கறிவிப்ப, அவர்களும் அவர்பாற் போந்து அவரைத் தம் முகப்படுத்த

எவ்வளவோ முயன்றும், அவர் தம் உணர்வுஞ் செயலும் அம்மக்கள்பாற் சிறிதுந் திரும்பியதின்மையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

"பதார்த்தங்கள் பாரார் பரமே பார்த்திருப்பர்" என்றவாறு சிவபிரானிடத்திலேயே கருத்தூன்றப் பெற்ற கண்ணப்பர் இறைவற்கு உணுக் கொண்டு வரும் பொருட்டுச் சிற்றுயிர்களை வேட்டையாடச் சென்றபோதுங்கூட இறைவனைத் தவிர்ந்த வேறெண்ணம் இலராயிருந்தமையின், "காய், கனிகளே நல்ல; உயிர்களைக் கொன்று ஊண் கொள்ளல் குற்றம்" என்று நினையாது, அதனைத் தமது குடிப் பழக்கமாய்ச் சிறு மகாரைப்போற் செய்தனரே யன்றி, அவர் சிற்றுயிர்களிடத்து அன்பில்லாமல் அங்ஙனஞ் செய்தன ரென்று கொள்ளல் பொருந்தாது.

இன்னும், இறைவற்கு வழிபாடு செய்யச் செல்லுங்கால் எவ்வளவு இழிந்த குடியிற் பிறந்தவரும் குளித்து முழுகி அழுக்கில்லாமல் தூய ஆடை உடுத்துத் துப்புரவான ஏனங்களிற் பூவும் நீருங் கொண்டு செல்வர். ஆனற், கண்ணப்பரோ தந் தலையிலும், வாயிலும் பூவும் நீருங் கொண்டு போய் இறைவற்கு வழிபாடு செய்தனர். "தாம் ஒரு வேடர், இறைவற்கு அழுக்கு நிறைந்த தம் வாயிலும் தலையிலும் நீரும் பூவும் எடுத்துச் செல்லலாகுமோ" என்று அவர் நினைந்து பார்த்தனரா? இல்லையே. இறைவனிடத்தே தம் எண்ண முழுதும் பதிந்து விட்டமையாற் றன்னை

யேனும் ஏனை உயிர்களையேனும் நினைதற்கு இடம் பெற்றிலர் என்க.

கஉ. அடியார் இறைவனையடையும் முறை

அற்றேல், மூன்றுமாண்டில் இறைவனருள்பெற்று எலும்பைப் பெண்ணுருவாக்கின திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும், கல்லையே தெப்பமாய்க் கொண்டு கடலில் மிதந்த அப்பரும் மக்களிடையே யிருந்து பல நன்மைகளைச் செய்தும், உலகத் தொடர்பு தம்மைப் பற்றுமல் இறைவனிடத்தே பதிந்த அன்புடையவராய் அவனையே நினைந்து உருகி அவனருள் கூடப்பெற்றனரல்லரோ? இவர்கள் கடவுளிடத்துக் காட்டிய அன்பைவிடக் கண்ணப்பரது அன்பு சிறந்ததோ? எனில், இறைவனே வலிய வந்து உயிர்களை ஆட்கொள்வதும், உயிரே வலிந்து சென்று இறைவனைப் பற்றிக் கொள்வதுமென வீடு பேற்றின் நிலை இருவகைப் படும். இவற்றுட், பூனையானது தன் குட்டியைத் தானே கௌவிச் செல்வதனை யொப்பது மார்ச்சால நியாய மென்றும், குரங்கின் குட்டியானது தனது தாயை இறுகப்பற்றிக் கொண்டு விடாததனை யொப்பது மர்க்கட நியாய மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரு வகை முறையில் முன்னையதற் கேற்பத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் முதலிய நால்வரையும் இறைவன் தானே வலிய வந்து ஆட்கொண்டருளினன். ஆனற், கண்ணப்பரையோ அங்ஙனம் வலிய

வந்து ஆட்கொண்டிலன். இவர் தாமே அன்பினுல் இறைவனை இறுகப் பற்றிக் கொண்டார். அப்பர் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்திலிருந்து மக்களுக்கு நன்மை செய்தலை இறைவனே திருவுளத்தடைத்துத், தன்பாற் பதிந்த அவர் தம் அன்பையும் உணர்வையும் இடையிடையே நெகிழ்த்துவிட்டு உலகத்திற் செல்ல விட்டனன். நால்வர் காலத்திற் புத்தம், சமணம் முதலிய கொள்கைகள் பரவியிருந்தமையின், அக் கொள்கைகளில் வீழ்ந்து ஒரு முழுமுதற் கடவுணிலை யறியாது மயங்கிக் கிடந்த மக்களுக்கு உண்மை புகட்டல் வேண்டி அவர்களை உலகில் விட்டு ஆட்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கண்ணப்பர் இருந்த காலத்தில் எல்லாருங் கடவுளிடத்து அன்பு உடையவர்களாயிருந்தார்கள். கடவுளுண்மை யறியாத புத்தம் சமணம் முதலிய கொள்கைகள் அக்காலத்தில் இல்லாமையாற் கடவுளுணர்ச்சியைப் புகட்டுவதற்குச் சமயாசிரியர் அந்நாட்களில் வேண்டப்படாராயினர். ஆகவே, கண்ணப்பருக்குச் சமயத் தொண்டு இறைவன் கொடுத்தானல்லன்; அதனுற் கண்ணப்பர் மனமுழுதும் இறைவனிடத்தே முற்றப்பதிந்து உலக நினைவிற் படிய இடமில்லாமற் போயிற்று. ஆதலாற் சமயாசிரியர் தம் உணர்வு உலகத்தில் திரும்பியது பொருத்தமேயாம்.

கரு. கண்ணப்பரது அன்பே ஏனை எல்லார் அன்பினுஞ் சிறந்தது

கண்ணப்பர் தாமே வலிந்து இறைவனைப் பற்றிக் கொள்வதற்கு ஏதுவாய் நின்ற அன்பு ஏனை நால்வரது அன்பைவிட மிகச் சிறந்ததாகும். இதனை மாணிக்க வாசகப் பெருமானும்,

"கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப் பொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்றருளினர்.

"வாளால் மகவரிந்து ஊட்டவல்லேனல்லன் மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்க வல்லேனல்லன் தொண்டு செய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந்து அப்பவல்லே னல்லன் நானினிச்
[சென்று
ஆளாவ தெப்படியோ திருக்காளத்தி அப்பனுக்கே"

என்னும் திருப்பாட்டில் பட்டினத்தடிகள் அடியார்கள் செய்த அன்பின் திறங்களில் மூன்றை மிக உயர்ந்தனவாகச் சிறந்தெடுத்தார். அம்மூன்றனுள் "வாளால் மகவு அரிந்து ஊட்ட வல்லேன் அல்லன்" என்றதிற் சிறுத்தொண்ட நாயனர் தம் பிள்ளையை அறுத்து இறைவற்குக் கறி சமைத்துக் கொடுத்த அருஞ் செயல் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. தம் பிள்ளையை அறுத்துக் கொடுத்தது தாங்கொணு மனத் துன்பந்

தருவதாயினும், அஃது அவர் தம் உடம்பினை வருத்துந் துன்பம் தருவதன்று. இச் செயல் தவருன வழிகளிற் றம் நலங்கருதிச் செய்வாரிடத்துங் காணப்படுகின்றது. சிறுத்தொண்டரோ தமது நலங் கருதாது தம் அருங் குழவியை இறைவன் பொருட்டு அறுத்தது வியத்தகு செயல்தான்.

இரண்டாவதாக, "மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்க வல்லேனல்லன்" என்பதில் திருநீலகண்டர் தமது இளமைக் காலத்திலேயே காம விருப்பினை விட்ட அருஞ்செயல் குறிப்பிடப்பட்டது. தீய வழியில் நடப்போர், அறிஞர் எவ்வளவு நல்லறிவு சொன்னுலுங் கேளார். ஒழுங்கற்ற வழியில் நடந்த திருநீலகண்டரை அவர் தம் மனைவியார் "நீலகண்டமறிய எம்மைத் தொடாதீர்" என்று சொன்ன அளவிலே, 'நீலகண்ட'மென்று எம்பொருமானுடைய திருப்பெயரால் 'எம்மை' என்று பன்மையில் ஆணையிட்டதால், "இன்று முதல் மாதர் எவரையுந் தொடேன்" என உறுதிகொண்டு, தம் போல் அழகும் இளமையும் வாய்ந்த தம் மனைவியாரையும் அணுகாதிருந்தனர். தம் மனைவியாரோடு அருமறையாக வாழ்தலைத் தடைசெய்வது ஏதும் இல்லாதிருந்தும், சிவபிரானுடைய திருப்பெயருக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தம் இளமைக் காலத்திலேயே தமது உயிரின் இன்பத்தைத் துறந்து பிறரறியாதபடி பேரழகுமிக்க தம் மனைவியாரோடு வாழ்ந்து வந்தனர். அங்ஙனம் திரு

நீலகண்டர் மேற்கொண்ட அகத்துறவு மக்களிடத்தே காண்பது அரிதினும் அரிதாயிருக்கின்றது; ஆனாலும், இவர் இன்பத்தை விட்டிருந்தாரே யொழிய வேறேதுந் துன்பத்தை யடைந்தவரல்லர். நோயினாலும் பல வசதிக்குறைவினாலும் இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து உயிர் வாழ்வாரையுங் காண்கின்றாம். கலை வல்லார் பலர் பல அறிவு நூல்களைக் கற்பதிலேயே தமது கருத்தைச் செலவிடுதலால் அதனை மறந்திருக்கின்றனர். மற்று, ஆறு நாட்களில் தொண்டு செய்து தமது உடம்பிற்கும் அதனாற் றமக்கும் வரும் பெருந்துன்பத்தைச் சிறிதுமுணராமல் தங்கண்ணைப் பெயர்த்து இறைவற்கு அப்பிய அருஞ்செயலோ மேற்கூறிய இரண்டினுக்கும் மேலான தென்பதை விளக்குதற்கே அச்செயலை மூன்றாவதாக வைத்தார். தம் உணர்வும் உயிரும் நல்ல நிலைமையி லிருக்கும்போது தங் கையினாலேயே தங் கண்ணைப் பெயர்த்து இறைவன் கண்ணில் அப்பிய செயற்கருஞ்செயல் உலகில் ஏனை அடியார்கள் எவராலுஞ் செயப்படாத செயலன்றோ?

கச. கண்ணப்பர் கடவுள் மேல் அன்பு கொண்டமை

இன்னும், காளத்தியார் மலைமீது சென்ற கண்ணப்பர் அங்குக் கல் வடிவிற் காணப்பட்ட கடவுளின்

வடிவை எங்ஙனங் கடவுளென உணர்ந்தார் எனில்; காளத்தி மலைமேற் குடுமித்தேவர் என்னும் பெயருடைய கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றாரென்று வேடர்களெல்லாரும் வழங்கி வந்தனர். இதனைக் கண்ணப்பர்க்கு நாணனும் அறிவித்தனன். மலைமேலிருக்கின்ற கற்குறி இறைவனது அடையாளமென்பதை அவ்வேட்டுவர்கள் அறிந்திலராயினுங், காணப்படும் எல்லாக் கற்களையுங் கடவுளென நினையாமல் அம்மலைமீது வைக்கப்பட்ட அருட்குறியாகிய கல்லையே கடவுளெனக் கொண்டனர். கண்ணப்பர் மலைமீது ஏறிச் செல்லும் போதே, முன்னைப் பிறவிகளில் இறைவனிடத்துக் கொண்ட அன்பானது மேலும் மேலுங் கிளர்ந்தெழ உலக நினைவு படிப்படியாக அற்றுக் கடவுளைக் காணும்பேரெண்ணமே முன் நிற்கப்பெற்றார். அவ் எண்ணத்தால் அங்குள்ள அருட்குறியை இறைவனே என்று நினைந்து அன்பினால் அலறி வீழ்ந்து எழுந்து அதனைக் கட்டித்தழுவினர்.

---

௩௫. கல்லுங் கடவுளாதல்

அற்றேற், கல்வடிவினைக் கடவுளாகக் கருதியது அன்புடையார் செயலாகுமோ வெனிற் கூறுதும்:

"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்"

என்னுந் திருமந்திரச் செய்யுளை உற்று நோக்குக. மரத்திற் செய்த ஒரு யானையின் வடிவத்தைப் பார்க்கும் ஒருவன் அந்த யானையின் உறுப்புக்களை மட்டும் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது 'மரத்தைப்பற்றிய நினைவு' அறவே நீங்கப்பெற்று, அவ்வுறுப்புக்களின் அழகினையும் அமைப்பினையுமே உற்று நோக்கி வியந்த வண்ணமாயிருப்பன். ஆனால், அவ்வுறுப்புக்களை உற்றுநோக்கும் எண்ணத்தினின்றும் நீங்கி, அவ்வடிவம் எந்த மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டதெனக் கூர்ந்து பார்க்கையில் யானையைப்பற்றிய நினைவு ஒழியப்பெறுகின்றான். அது போல், இறைவனது அடையாளமாக வைக்கப்பட்ட கல்லாகிய உருவத்தைக் கண்டு, "ஈதென்னை கல்! இது கடவுளாகாது" என்று நினைவானுக்குக் கடவுள் நினைவு மறையும்; "இது கல்லாயினும், இறைவனை நினைப்பதற்கேதுவாகிய அடையாளமாகப் பெரியோர்களால் வணங்கி வைக்கப்பட்டிருத்தலால் உலகெலாம் உருவாய் விளங்கும் முதல்வனுக்கு இதுவும் ஒரு திருமேனியாமென்று நினைந் துருகுவானுக்கு இறைவன் அதனினின்றே அருள் வழங்குவன்; இவ்வுண்மை தெரித்தற்கே,

"சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச் சுருதியினும்
அல்லினும் மாசற்ற ஆகாயந் தன்னிலும் ஆய்ந்துவிட்டோர்

இல்லினும் அன்பரிடத்தினும் ஈசனிருக்கு மிடம்
கல்லினுஞ் செம்பினுமோ இருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே"

என்று பட்டினத்தடிகள் அருளிச் செய்தனர். இறைவனை மிகுந்த அன்போடு நினைந்துருகுவார்க்கு இறைவன் விளங்கித் தோன்றுவானே யன்றி, அவனை நினையமாட்டாதார்க்குக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுமிருந்து அருள் செய்வா னல்லனென் றருளினர். இறைவனது அடையாளமாக வைக்கப்பட்ட அருட்குறியைக் காணும் போதே அஃது இறைவனே என்று நினைந்து நினைந்து அவனிடத்தே பெருங்காதல் கொள்வார்க்குக் கல்லென்ற நினைவே வராது.

கசு. திருவுருவ வழிபாட்டின் உண்மை

இவ்வுண்மை அறிய மாட்டாதார் பலர் கல்லை வணங்குவதால் என்ன பயன்? அறிவில்லாத கல்லிலும் மண்ணிலுமா கடவுளிருப்பான் என்று வழக்காடுகின்றனர்.

தெருவிற் கிடக்கும் ஒரு கல்லைக் கடவுளென ஒருவருமே நினையார்; கல்லை எடுத்து அதைத் திருமுழுக்காட்டிப் பூவுஞ் சந்தனமுஞ் சாத்தி ஒளி காட்டும் போது தான் அங்குக் கடவுளிருப்பதாக நினைக்கின்றார்கள்; அப்போது தாம் திருமுழுக்காட்டியதும் பூச்சாத்தி வழிபட்டதும் இறைவற்கேயன்றிக் கல்லுக் கன்றென்று உணர்கின்றார்கள். தெருவிற் சிதறிக்

கிடக்கும் ஒரு கல்லை நோக்கிக் "கல்லே! நீ என் துன் பத்தை நீக்கி இன்பந் தந்தருள்; பிறவிப்பிணி நீக்கு" என்று வேண்டுவார் எவரேனும் உளரோ? அங்ஙனம் வேண்டுவோரை அறிவுகெட்ட பித்தரென்றன்றோ உரைப்பர்? தாய் தந்தையர் தம் அருமைக் குழந்தை களை நிழலுருவெடுத்து (படம் பிடித்து) அதற்கு அழகிய பொன்மினுக்குப் பூசிய சட்டம் போட்டுக் கண்ணாடியும் அமைத்து அதனைச் சுவரில் தொங்க விடுகின்றார்கள். தம் பிள்ளைகள் தம்மை விட்டு வெளியூரிலிருக்கும் போது, அவர்கள் தம் பிள்ளை களது புகைப்படத்தை உற்று நோக்கிய வண்ணமா யிருப்பர்; அப்போது சட்டத்தையுங் கண்ணாடியை யுமா நினைப்பர்? இல்லை! இல்லை!! அக்குழந்தை களிடத்து வைத்த பேரன்பினால் வெறு நிழலாய் வாய் பேசாது நிற்கும் அவர்கள் அடையாளத்தையன்றோ ஆவலொடு பலகாலும் நோக்கி மகிழ்வர்!

ஓரிமைப் பொழுதாயினுங் கட்டுப்பட்டு நில்லாத நம்மனத்தை ஒரு வழியில் நிறுத்த வேண்டுமாயின்,

"உயிராவண மிருந்து உற்றுநோக்கி
உள்ளக்கிழியின் உருவெழுதி
உயிராவணஞ் செய்திட்டு உன்கைத்தந்தால்
உணரப்படுவாரோடு ஒட்டிவாழ்தி
அயிராவணம் ஏறாது ஆனேறேறி
அமரர்நாடாளாதே ஆரூராண்ட
அயிராவணமே என் அம்மானே நின்
அருட்கண்ணால் நோக்காதா ரல்லாதாரே"

என்று அப்பர் பெருமான் அருளிய திருமொழிப்படி நினைவு ஒருப்பட்டு இறைவனை நினைந்து அவனது உருவை உள்ளத்தின்கண்ணே பதிய எழுதி, அவனை உற்று நோக்கிய வண்ணமாய்ப் பேரன்பிற் படிந்து நிற்கும் மெய்யடியாரன்றோ அவனருட்குரியராவர்; ஏனையோர் அதற்குரியராதல் யாங்ஙனம்? இப்பெருஞ் செயல் நம்மன்னோர்க்கு இயலாதாயின்,

"நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில்புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலைபுனைந் தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடைஎம் ஆதீ யென்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறா நில்லே"

என்று அப்பர் பெருமான் அருளிச் செய்தவாறு, இறைவனை நினைந்து, விடியும் முன் துயிலொழிந் தெழுந்து, அவன் எழுந்தருளியிருக்குங் கோயிலிற் சென்று அதனைக் கூட்டி மெழுகிப் பூமாலை தொடுத்து ஐயனுக்குச் சாத்திப் புகழ்ந்து பாடித் தலைமீது கை கூப்பிக் கும்பிட்டு அன்பின் பெருக்காற் கூத்துமாடி, அவன் திருப்பெயர்களை ஆராமையால் அலறிச் சொல்லி இறைவனிடத்தில் தம் உள்ளத்தை நிலை பெறச்செய்தல் எல்லார்க்கும் 'எளிதில்' ஆவதொன்றாம். இவ் அன்பின் செயல்களைச் செய்து அதனால்

அன்பு மீதூரப் பெற்று இறைவனருளைப் பெற வேண்டுவோர்க்கு இறைவனது திருவுருவ அடையாளம் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவ தொன்றுமென்க.

இன்னும், எல்லாம் வல்ல பேரறிவுப் பொருளாகிய இறைவனை அறிவில்லாத கல்லிலும் மண்ணிலும் வணங்குதல் பொருந்துமோ எனிற் பொருந்தும்.

கல்லும் மண்ணும் இழிந்த பொருள்களாகா. மண் திணிந்த இந்நிலத்தின்மேலிருந்தன்றோ எல்லா உயிர்களும் உயிர் வாழ்கின்றன. உயிரையும் உடம்பையும் அறிவையும் பாதுகாத்தற்கு வேண்டிய உணவுந் தண்ணீரும் பொன்னும் மணியும் இயற்கைக் காட்சியும் மண்ணினின்றுந் தோற்றுவிக்கப்பட்டனவேயாகும். உயிர் அறிவுடைப் பொருளாயினும், அஃது உடம்பினுதவியும் உடம்பி லமைந்த உறுப்புக்களினுதவியுங் கொண்டன்றி தானாகவே அறிவு விளங்கப்பெறாது. அறிவுடைய உயிர்களெல்லாம் அறிவில் பொருள்களி னுதவியின்றி அறிவு பெற வல்லன வாகா. ஆகவே, நம் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவி செய்வனவாகிய கல் செம்பு மண் முதலியவைகளில் வைத்து இறைவனை வழிபடுதல் அவன் கருத்துக்கு மாறாகாது. இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான்; அவனில்லாத பொருள் ஏதுமில்லை என்று பேசுவோர், அவன் கல்லிலும் மண்ணிலுங் கலந்திருக்க மாட்டானென்று கூறுவாராயின்,

அவர் எங்கும்நிறைந்த இறைவன்றன் பேராற்றலுக்கு இழுக்குத் தேடுகின்றவரல்லரோ?

எந்தப் பொருளிலும் இறைவன் தானுகவே முனைந்து விளங்கித் தோன்றுவானல்லன். அவனருளையே கண்ணுகக் கொண்டு காணும் மெய்யடியார் காட்சி ஒன்றற்கே அவன் புலனுகுந் தன்மையன். இவ்வுண்மை,

"மைப்படிந்த கண்ணளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையான் என்னினல்லால்
ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவனல்லன்
ஓர்ஊரனல்லன் ஓர் உவமனில்லி
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும்
அவனருளே கண்ணுகக் காணினல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்
இவன் இறைவனென்று எழுதிக்காட்டொணுதே"

என்று அப்பர் பெருமானும்,

"கனவினுந் தேவர்க்கு அரியாய் போற்றி
நனவினும் நாயேற் கருளினை போற்றி"

என்று மணிமொழிப் பெருமானும், அருளிச் செய்த வாற்றுல் அறியப்படும்.

தன் மெய்யடியார்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டே அவர் நினைந்து வழிபடுங் கல்லிலும் மண்ணிலும் இறைவன் முனைத்துத் தோன்றி நிற்பனுகலின் அவன் கல்லிலும் மண்ணிலுங் கலந்து நில்லானென்று சொல்லல் பொருந்தாதாமென் றறிக.

கோயிலுக்குள்ளிருக்குங் கல் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பெரியோர்களால் வைத்து வணங்கப் பட்ட திருவுருவம் ஆகும். அஃது இறைவனை நினைந்து உருகி வழிபடுதற்கு வைத்த அடையாளமாகலின் அதனைக் கல்லென்று கொள்ளாமற் கடவுளென்றே ஆராய்ந்து உணர்தல் வேண்டும். ஆதலாற், கண்ணப் பர் மலைமீதிருந்த இறைவனது அடையாளமாகிய திருவுருவைக் கல்லென்று நினையாமல் இறைவனென் றே நினைந்து உணர்வற்று உருகி வழிபட்டமையால், இறைவன் அங்கு வெளிப்பட்டு நின்று அவர்க்கு அருள் சுரந்தான் என்க.

கஎ. நல்வினை தீவினைகளின் நிலை

இனிக், கண்ணப்பர் மேலைப் பல பிறவிகளிலுஞ் செய்த இருவினைகளிற் றந் தீவினைக்கேற்ற இழிந்த குடியிற் பிறந்தாரெனின், அவர் செய்த நல்வினை அவர் தந் தீவினையைத் தொலையாத தென்னை? எனில்,

நல்வினைக்குள்ள ஆற்றலைவிடத் தீவினைக்கே ஆற்றல் மிகுதி. நல்லவைகளையே செய்து ஒருவன் நல்லனாய் வாழமுயல்வது பெரிதும் உழைப்பினைத் தருவதாகும். குடித்தல், பொய் கூறல் முதலியவை களைச் செய்தலோ மிக எளிதாகும். பல ஆண்டுக ளாகப் பாடுபட்டு அல்லும் பகலும் ஓயாமல் நினைந்து நினைந்து அருமையாக எழுதி வைத்த புத்தகமொன்

றைச் சிறிது நேரத்துக்குள் கிழித்தெறிவது எத்தனை எளிது! அவ்வாறு செய்வதற்குத் தீவினை எத்துணை விரைவிற் சூழ்கின்றது! என்றாலுந், தீவினையும் முடிவில் உயிர்களுக்கு நல்லறிவையே வருவிக்கின்றது.

தீவினையால் அறிவு பெற்ற ஒருவனது கதையை ஈண்டெடுத் தெழுதுவாம்:

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே யிருந்த விவேகாநந்தர் என்னும் வடநாட்டுப் பெரியார் வடநாட்டிலுள்ள ஒரு தெருவிற் சில நாட்கள் தொடர்பாகச் செல்வாராயினர். செல்லும்போதெல்லாம் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் ஒருவன் படுத்துக்கொண்டு சோம்பேறித் தனமாய் உருள்வதும், உறங்குவது மாகவே இருப்பதைப் பார்த்து வந்தார். பிறகு ஒரு நாள் அவர் அவனை அணுகி "அப்பா! நீ ஏன் இவ்வாறு படுத்தபடியாய்க் கிடந்து உருள்கின்றாய்?" என்று கேட்டார். அதற்கவன் "ஐயா, எனக்கு வேறு வேலை ஒன்றுமில்லை; சாப்பிடுவதும் உருள்வதும் உறங்குவதுந்தான் என்வேலை" என்றான். அது கேட்ட அவர், "நீ இவ்வாறிருத்தல் நலமன்று;எழுந்துபோய்க் குடி, திருடு, வேசி வீட்டுக்குப் போ: உன் நேரங் கழிந்து விடும்." என்றார். அவன் அவர் கூறியவாறே செய்யத் துவங்கினான்; குடித்து அறிவு மயங்கிப் பிறரை ஏசுவதாலுந் திருடுவதாலும் அடிபட்டுத் திருந்தினான். வேசியும் அவன்றன் கைப்பொருளை

அறவே பிடுங்கிக் கொண்டு துன்புறுத்தவே உணவின் பொருட்டு உழைத்துப் பொருள் தேடத் துணிந்து அறிவுடையனுனன்.

கலப் பாலில் விட்ட ஒரு சிறு தயிர்த்துளி அப் பால் முழுதுங் கெடுத்து விடுவது போல், ஒருவன் எவ்வளவு நல்லவனுய் ஒழுகினுலும், அவன் மாட்டுப் பொய் சொல்வது மட்டு மிருந்தால் அஃது அவன் மாட்டுள்ள ஏனை நல்வினைகளை அறவே கெடுத்துவிடும். தீவினை நமக்கு அறிவை உண்டு பண்ணுவதால் தீவினை யையே செய்து நாம் உயிர் வாழ்ந்தால் என்னை எனில், கொடுந் தீவினை வலிய ஆற்றல் உடையதாகலின், குடி, கொலை, சூதாட்டம் முதலியவைகளிற் பழகிய வர்களை அஃது எளிதில் விட்டகல்வதில்லை. அதிற் பழகுகின்றவர்கள் பெரும்பாலோர் அறிவு கெட்டுக் கொடுவினைக் குள்ளாகி மடிகின்றனர்.

தீவினையானது நாம் அறிந்தும் அறியாமலுஞ் செய்யுஞ் செய்கையாலும் உண்டாகின்றது. அஃது அறிந்து செய்வாரையும் அறியாமற் செய்வாரையும் ஒரு படித்தாகவே பற்றித் தொடரும்.

கஅ. கொலைத் தீவினைப்பயன்

சிற்றுயிர்களையோ பேருயிர்களையோ கொல்லுந் தீவினையானது மக்கள் எவ்வளவு நல்லராம் ஒழுகினு லும், அவர்களை அக்கொலைத் தொழிலுக்காக ஒருமல்

விடாது. கண்ணப்பர் இறைவனிடத்து எவ்வளவு அன்பு கொண்டா ராலும் அவர் முன்னைப் பிறவிகளில் உயிர்களைக் கொல்வது குற்றமென்பதை அறவே நினையாதிருந்தமையின், கொலைத் தீவினையாலே அவர் வேடராய்ப் பிறந்தன ரென்பதே பொருந்து மென்றறிக. கண்ணப்பர் வேடராய்ப் பிறந்து மேலும் மேலுஞ் செய்த சிற்றுயிர்க் கொலையாலுந் தீவினை பெருகுமன்றோ? அங்ஙனமாக அவர் ஈட்டிய தீவினை ஒழியு முன்னரே, கொலையாற் கொணர்ந்து அவர் படைத்த ஊனையும் ஏன்று கொண்டு மகிழ்வுடன் அவரை இறைவன் ஆட்கொண்டது முறையோ? என்பாரும் பலர். இதனையும் ஆராய்வாம்.

கண்ணப்பர் தாஞ் செய்தது எதுங் குற்றமுடைத் தென்பதை உணரத்தக்க நிலையிலிருந்தாரல்லர்; என்றாலும், அவர் உயிர்களைக் கொன்றதும் அவற்றின் ஊனைத் தின்றதுங் குற்றமேயாம். அறியாக் குழந்தை நெருப்பைத் தொடினும் நெருப்புச் சுடுமன்றோ! ஆதலால், அவர் உணராது செய்த சிற்றுயிர்க்கொலை அவர்க்கொரு தீவினையே யாமென்பதும் அவர் ஏழை உயிர்களைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைத்தின்றது இறைவன் கருத்துக்கு மாறானதேயாமென்பதுந் திண்ணம். கண்ணப்பர் படைத்த ஊனை இறைவன் ஏற்றனன் என்று சொல்லுதலும் பொருந்தாது. ஒருவரிடத்து மிகுந்த அன்பு காட்டும் நண்பர் தாம் உண்ணும் உணுப்பண்டங்களைத் தம்

நண்பர்க்கு முதலிற் கொடுத்து அவர்கள் அவற்றை உண்ட பின்னரே தாம் மிஞ்சியதை உண்டு மகிழ்வர். இது போற், கண்ணப்பருந் தமக்கு மிகச் சிறந்த உணவான முள்ளம்பன்றி, மான், மரை, கடம்பை முதலான உயிர்களின் ஊனை நெருப்பில் வதக்கிச் சுவை மிகுந்தவற்றைப் பார்த்து முதலிற் சிவபிராற்குப் படைத்து அதன் பிறகு மிஞ்சியதைத் தாம் தின்பராயினர். இன்னும், சிறந்த அறிவுடையார் ஒருவரிடத்து மிகுந்த அன்புவைத்த அறிவு குறைந்த நண்பரொருவர் அவ் அறிவுடையார் விரும்பும் பண்டத்தைக் கூர்ந்து நினையாமற் றும் சிறப்பாக உண்ணுமவைகளையே அவர் முன் வைத்து ஏற்குமாறு உளங் கனிந்து அன்போடு வேண்டுவர்; அப்போது அவ் அறிஞர் என் செய்வர்! அப்பண்டங்கள் தாம் ஏற்கத் தகாதன வாயினும், தம் அருமை நண்பரது பேரன்புக்காக அவரை வருத்த மனமில்லாமல், அவைகளை வாங்கி அவரறியாமற் பிறர்க்குக் கொடுப்பர். இன்னும்,தன்னிடத்து அன்புமிக்க தன் இனிய மகவு தன் கையிற் கிடைத்த ஒரு பண்டத்தை எடுத்துத் தன் வாயில் வைத்து உண்ணும்படி வேண்டும்போது, தாயானவள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அதனை வாங்கி அஃது உண்ணத்தக்கதாயின் உண்டு விடுகின்றாள்; உண்ணத் தகாததாயின் அதனை உண்பதுபோற் காட்டிப் புறத்தே மறைத்து வைத்து அம்மகவினை மகிழச் செய்கின்றாள். அது போற், கண்ணப்ப நாயனர்

படைத்த ஊனையும் இறைவன் உண்மையில் ஏற்றனன் அல்லன் என்று உணர்தல் வேண்டும்.

கக. கொலைத்தீவினையை நீக்கிச் சிவபிரான் கண்ணப்பரை ஆட்கொண்டமை

இனிக் கண்ணப்பரது கொலைத்தீவினையை ஒழித்த பிறகே இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டனன் என்பதூஉஞ் சிறிது காட்டுவாம். தமது பிள்ளைக்காலத்திருந்தே பிற உயிர்களை வேட்டையாடிக் கொலைசெய்த போதெல்லாம் அவ்வுயிர்கள் அடைந்த கொடுந்துன்பத்தைக் கண்ணப்பர் சிறிதும் உணர்ந்திலர். இவ்வாறு தான் சிறிதும் உணராமல் வழக்கமாய்ச் செய்து போந்த கொலைத் தொழிலாற் பிற உயிர்கள் அடைந்த பெருந்துன்பத்தைக் கண்ணப்பரும் அடைந்தாலன்றி அவரைப்பற்றிய அத்தீவினை சிறிதும் ஒழியாது. அத்தீவினை ஒழிந்த பிறகுதான் இறைவனும் அவரை ஆட்கொள்ளுதற்குரியன். இதுகுறித்தே, எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் கண்ணப்பரின் பேரன்பை உலகத்தார்க்குப் புலப்படுத்துமாறும், அவர் அதுகாறுஞ் செய்து வந்த கொலைத்தொழிலின் தீவினையை நீக்குமாறும் தன் திருக்கண்ணிற் குருதிவடிவது போற் காட்டினன். இது கண்ட கண்ணப்பர் பெரிதுங் கலங்கி, "எம்பெருமான் கண்ணுக்கு வந்த இங்

நோயை யான் எவ்வாறு தீர்ப்பேன்'' என்று பல வாறு எண்ணி எண்ணி எவ்வளவோ முயன்று எத் தனையோ மருந்துகள் கொணர்ந்து இறைவனது கண் ணில் அப்பியும், அவற்ருல் சிறிதும் நலம் உண்டாக வில்லை. இது கண்ட கண்ணப்பர் மேலும் மேலும் ஆற்ருெணுத் துயரமடைந்து முடிவில் "ஊனுக்கு ஊனையிடுதலே மருந்தா'' மெனக் கொண்டு, ஆண்ட வன் பக்கத்தே சென்று தமது கூரிய அம்பின் முனையாற் றமது கண்ணைக் குதறிக் கல்வி எடுத்தார். எடுத்த அந்நேரத்தில் அவரது உயிர் எவ்வளவு துடி துடித்திருக்கும். பிற உயிர்களைத் தம் உணவுக்காகக் கூரிய அம்பாற் குத்திக் கொன்றபோது அவை எவ் வளவு துன்புற்றிருக்கும்! இவ்வாறு கண்ணப்பர் தமது கண்ணைப் பேர்த்தெடுக்கையில் அவைபோற் றுன்புற்று அவ்வுயிர்களின் துன்பத்திற்கு ஈடு கொடுத் தனரல்லரோ!

நம் உடம்பிலுள்ள உறுப்புக்க ளெல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்தது **கண்ணே** ஆகும். கண்ணின் வாயி லாகத் தான் நம் மன அறிவு மிகவும் புலப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. மற்ற உறுப்புக்க ளெல்லாஞ் செவ்வையாக நிரம்பப் பெற்றவன் ஒருவனுக்குக் கண் மட்டும் இல்லையானல், அவன் அக்குறையை ஏனைய உறுப்புக்களால் தீர்த்துக் கொண்டு அறிவும் மகிழ்ச்சியும் அடைவனே? ஒரு சிறு தூசு விழுந் தாலும் அது பொருமற் கண் மிகவுந் துடிதுடித்துத்

துன்புறுகின்றது: இங்ஙனம் மிகவும் நுட்பமான உணர்வு வாய்க்கப் பெற்ற கண்ணைச் சிவபிரானுக்காகப் பேர்த்தெடுத்த அவர்தம் பேர் அன்பின் நிலையை உற்று நோக்குங்கள்! மேலும், விலங்குகள் முதலிய சிற்றுயிர்கள் பிறராற் கொல்லப்படுகின்றன. அப்போது அவற்றிற்கு உண்டாம் துன்பத்தினும், ஒருவர் தம் உடம்பைத் தாமே சிதைக்குந் துன்பம் எவ்வளவு கொடியதாயிருக்கும்! கண்ணப்பர் தம் கையினால் தம் கண்ணைப் பேர்த்தெடுக்கையில் அஃது எத்தனைக் கொடுந்துன்பந் தந்திருக்கும்! அல்லதூஉம், ஒருவன் தனக்கு நேர்ந்த பற்பல இடர்களினின்றுந் தான் நீங்கல் வேண்டித் தன் கழுத்தை வெட்டியோ, ஒரு கிணற்றில் விழுந்தோ கழுத்திற் கயிறிட்டு இறுக்கியோ உடனே தன் உயிரைப் போக்கி விடுகின்றான்; இங்ஙனம் உடனே மாய்வதால் அவன் அத்துன்பத்தை நீள அடைதற்கு இடமில்லையாய் விடுகின்றது. ஆனாற், கண்ணப்பரோ தம் உடம்பின்கண் உயிரும் உணர்வுஞ் செவ்வையாயிருக்கும்போதே தமது துன்பத்தைக் கருதாது, சிவபிரானுக்காகத், தங் கண்ணைப் பேர்த்தெடுத்தனர். ஐயகோ! அங்ஙனந் தமது கண்ணைத் தாமே பிடுங்கிய கொடுந்துன்பம் தொடர்பாக நீடித்திருந்திருக்குமன்றோ? இச் சொல்லொணாத் துயரத்தையும் ஒரு பொருட் படுத்தாது இறைவனது கண் நலமடைவதொன்றையே கருதிச் செய்து, அங்ஙனந் தாம் கருதியபடியே பெருமானது கண் நலம்

பெறக்கண்ட பெருங் களிப்பால் ஆடிப்பாடி மெய்ம் மறந்து அளவிலா உவகை எய்தினர்!

அவ்வளவில் இறைவன் அவரை விட்டனரா? இல்லை. கண்ணப்பர் தமது ஒரு கண்ணைக் கல்லி எடுத்த பின்னும், பெருமான்றன் மற்றொரு கண்ணி லுங் குருதி ஒழுகுமாறு செய்தனன். அது கண்டு முதலிற் பெரிதுங் கலக்க முற்ற கண்ணப்பர் பின்னுந் தமக்கு மற்றொரு கண் உளதாதல் உணர்ந்து பேரு வகை கொண்டனர்; உடனே தமது இடதுகாற் பெரு விரலை இறைவனது நோய்கொண்ட மற்றொரு கண் ணில் அடையாளமாக வைத்துக் கொண்டு, தமது மற் றைக் கண்ணையுங் கூரிய அம்பின் முனையாற் குத்தி எடுக்கத் துவங்கினர்; அப்போதுதான் அவர் அது காறுஞ் செய்து போந்த கொலைத் தீவினை முற்றும் ஒழிந்தது! அங்ஙனம் அஃதொழிதற் கேதுவாய்ப் பெருகிய கரை கடந்த அன்பினுற் றாயராய் விளங் கிய கண்ணப்பரை மேலும் மேலுந் துன்புறுத்த அருளே வடிவமான இறைவன் இசையானாய் "நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப, என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப" என மும்முறை கூறித் தன் திருக்கையாலே அவரைத் தடுத்தாட் கொண்டனன்!

உய. ஊன் உண்பாரை இறைவன் துன்பத்திற் படுப்பிப்பன்

இவ்வாறாகத், தன்னிடத்துக் கரை கடந்த அன்பு கொண்ட கண்ணப்பர் ஊன் தின்ற குற்றத்தை யும் இறைவன் ஒப்புக் கொண்டிலனாய், அக்குற்றந் தீரும் பொருட்டே, அவர் தமது கண்ணைத் தா மாகவே பேர்த்தெடுத்து அப்புமாறுசெய்து, அவரை ஆட்கொண்டிருக்கக் கண்ணப்பரது அன்பில் ஒரு தினையளவாயினும் வரப்பெறாமல் நாடோறும் உண வுக்காக இரக்கமின்றிப் பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் ஏனை மக்களை நம்பெருமான் ஒறாமல் விடு வனோ? ஒரு காலும் விடான். இறைவன் அவர் களைப் பல பிறவிகளிலும் பிறப்பித்து அவர்கள் அறிவு பெறும் வரையில் ஒறுப்பானென்பதிற் றடை யுண்டோ கூறுமின்கள்!

"ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்" என்று கண் ணப்பர் கூறியதைப் பெரியபுராணங் கூறுவதால் நம்முடைய ஊனுடம்பை வளர்ப்பதற்கும் பிற உயிர் களின் ஊனை உட்கொள்ளல் வேண்டுமென்பாரும் உளர். வேட்டுவகுலத்திற் பிறந்து ஊனுண் தொழி லிற் பழகியவர் தம் அறிவுக்குஞ் செயலுக்கும் ஏற்ற படி "ஊனுக்கு ஊனையிடு" என்பரே யல்லாமல், மேன் மக்கள் அங்ஙனம் உரையார்.

ஊனைத் தின்னுமற் காய் கனிகளையே உட்கொண்டு தம் உடம்பைப் பாதுகாப்பார் உலகில் எண்ணுக்கடங்காம லிருக்கின்றனரே! இவ்வூனுடம்பு பிற உயிர்களின் ஊனைத் தின்றுலன்றி வளராதாயின், அதனைத் தின்று வாழ்தல் பொருந்தும் என்னலாம். ஊனுணவு கொள்ளும் மக்களோ பெரும்பாலும் அன்பும் அருளுங் கெட்டுத், தம் உடம்பும் வலிவிழந்து பலவகை நோய்க்கும் ஆளாகி அழிகின்றனர்!

ஆராய்ச்சி முடிவு

கண்ணப்பரோ சிவபிரான்றன் கண்ணுனது நலமடைதல் வேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணத்தினுற் றந் நலங்கருதாமற் றமது ஊனுகிய கண்ணைப் பேர்த்தெடுத்து இறைவன் கண்ணில் அப்பினர். ஆனுல், ஊனுண்ணும் மக்களோ தம் நாச் சுவைக்கத் தின்று தமது பாழுடலைப் பெருக்கச் செய்வதற்காகப் பிற உயிர்களைக் கொல்கின்றூர்களாதலால், தாம் செய்யும் அக்கொலையால் வருங் கொடுந்தீவினையை மறைக்கும் பொருட்டே "ஊனுக்கு ஊனையிடு" என்னுஞ் சொல்லைக் கூறிப் பிறரை ஏமாற்றி வருகின்றனர்; ஆதலால் அவர் தம் பயனில் உரைகள் ஏற்கற்பாலன அல்ல என்க. கண்ணப்பரது உயர்ந்த அன்பு நிலை ஏனை அடியார்களது அன்புநிலையைவிட மிகச் சிறந்ததாகும். உறுப்புக்களில் மிகச் சிறந்ததும் நுண்ணுணர்வு

வாய்ந்ததுமான கண்ணைப் பேர்த்தெடுத்துத் தந்து இறைவனைத் தம் அன்பு வலையில் அகப்படுத்திய கண்ணப்பரைப் பெரியோர்கள் எல்லாரும் வியந்து வழிபட்டுப் பாடிப்போக, அப்பெருமானரது அன்பின் நிலையை உணரமாட்டாதார் கூறும் வெற்றுரைகளை ஒரு பொருட்படுத்தாது அவர்போல் இடையறாத பேரன்பு கொண்டு இறைவனருளை எல்லாரும் நாடிப் பிழைப்பாராக !

திருக்காளத்திக் காட்சி

உலக இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழுமாறும் இறைவனை வணங்குமாறும் திருக்காளத்திக்குச் சென்றோம். யாங்கள் விரும்பியபடி கோயிலுக் கருகாமையில் உள்ள ஒரு சத்திரத்திற் றங்கினோம். மறுநாட் காலை ஏழுமணிக்கு அங்கே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாயும், தொடர்பாயும் உள்ள பல மலைகளைச் சென்று கண்டோம். அவற்றுள் ஒன்றின் மேற்போய் அம்மலைச் சூழலின் நடுவே காணப்பட்ட ஓர் அழகிய ஒரு பள்ளத் தாக்கினைப் பார்த்து அதில் இறங்கிப்போனோம். அப் பள்ளத்தின் அழகிய நிலப்பரப்பானது ஏறக்குறைய ஒருகல் சுற்றளவு உள்ளதா யிருந்தது. அவ்வழகிய நிலப்பகுதியைப் பாதுகாப்பதற்கு அமைத்துவைக்கப் பட்ட மதிற் சுற்றைப்போல அம்மலைச் சூழல்கள் தோன்றின. அப்பள்ளத்தாக்கின் நடுவே அழகிய படித்துறைக ளமைந்த ஒரு பெரிய குளமும், பழைய நாளிலே அமைக்கப்பட்ட தொன்றாய்க் காணப்பட்டது. அக்குளத்தின் தண்ணீர் பளிங்குபோல் தெளிந்திருந் தது. அதன் நீர்மட்டத்தில் அங்கு மிங்கும் படர்ந்து மிளிரும் அழகிய தாமரை இலைகளின்மீது வெண்மையான கொக்குகள் அமர்ந்துகொண்டு, தம்மை உணவுக்காக இரக்கமின்றிச் சுட்டுக் கொல்லும் கொடிய மாந்தர் அங்கு வருவதின்மையால் சிறிதும் அச்சமின்றி மகிழ்ந்திருந்தன. அக்குளத்தின் நடுவே பழமையாகக்

கட்டப்பட்ட ஓரழகிய சிறு மண்டபம் இருந்தது. அதன் மேல் காட்டுப் பூஞ்செடிகள் மிக நெருங்கி வளர்ந்திருந்தமையும், அச்செடிகளிற் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்திருந்த பல நிற மலர்களின்மேல் சிறு சிறு தேன் குருவிகள் சரேலெனப் பறந்துவந்து அப்பூக்களின் இனிய தேனைப் பருகிக் கொண்டிருந்தமையும் எங்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. இன்னும் அம் மண்டபத்தின் மேல் விளிம்புகளிலுள்ள புதைகளில் சாம்பல் நிறம் வாய்ந்த புறுக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் இருந்தன. அப்புறுக்களிற் சில தாய்ப் புறுக்கள், தாம் பொரித்த குஞ்சுகளைப் பாதுகாக்கும்படி தத்தம் கூடுகளினருகே அச்சமின்றி வரிசை வரிசையாக இருந்து காத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்போது ஆண் புறுக்கள் வெளியே எங்கெங்கோ சென்று அலைந்து திரிந்து தம் உணவைச் சுருக்கி இரைதேடி, அவ் விரையை மிகவுங் கருத்தோடு அலகில் கௌவிக் கொண்டு விரைந்து வந்து வாய் திறந்தபடியாய் எதிர்நோக்கும் தம் குழவிகட்குத் தந்து அவைகளின் பசியை ஆற்றின. அங்குள்ள கூடுகள் ஒன்றில் ஒரு தாய்ப் புறுவுக்குப் பல குஞ்சுகள் இருந்தன. அவைகள் பெரியனவாக இருந்தமையின் ஆண் புறு வெளியே சென்று கொண்டுவந்து தந்த உணவு அவைகட்குப் போதவில்லை; அதனாற் குஞ்சுகள் இரைச்சலிடக் கூட்டினருகே காவலிருந்த தாய்ப்புறுவும் விரைந்து தன் கணவனோடு பறந்து செல்வதைக் கண்டு யாங்கள் முத

வில் வருத்தமுற்றுே மாயினும், சிறிது நேரத்தில் அத் தாய்ப்புறுவும் இரையெடுத்துவந்து அவற்றின் வாயில் ஊட்டிப் பசி தணித்ததனைப் பார்த்து வியப்பும் அடைந்தோம். அவ்வளவு பகுத்தறிவையும், அன் பையும் அப்பறவைகட்கும் தந்துதவிய எல்லாம் வல்ல இறைவனது அருட் பெருக்கத்தையும் இரக் கத்தையும் நினைந்து நினைந்து உருகினோம்!

இனி அப்பெரிய குளத்தின் கரையில் நிறைந்து நின்ற மாமரங்களும், நாவல் மரங்களும், விளாமரங் களும் குளிர்ந்த நிழலைத் தந்தன. அந்நிழலிலிருந்து யாங்கள் சிறிது இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தபோது, ஓர் இனிய பறவைக் குரலோசையைக் கேட்டோம். அவ் வோசை எங்கிருந்து வருகின்ற தென்பதை அறிய அங்குமிங்கும் மரங்களினூடே உற்று நோக்கினோம். அப்போது யாங்கள் அமர்ந்திருந்த பாறையினருகே இருந்த மரத்தின் ஒரு சிறிய கிளையிலிருந்த ஒரு புள் ளிக் குயிலினது ஓசையே அதுவென்றறிந்து மகிழ்ந் தோம். பின், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் குயிலினங் களைக் கூவிச் சிவபிரானைக் குழைந்து குழைந்து உரு கிப் பாடிய குயிற்பத்தையும் பாடினோம்.

அதிற் சில பாக்கள் :—

தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் னுணர்வது வாய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்ட மென்னேக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய்.

இன்பந் தருவன் குயிலே யேழுல கும்முழு தாளி
அன்ப னமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்.

பிறகு அங்கே எம் எதிரிலிருந்த அவ்வாவியின் நீரைப் பருகியபின் அக்குளத்தில் வெயிலின் ஒளியில் மினு மினுவென்று துள்ளித் துள்ளிப் பிறழ்ந்து ஓடும் கயல் மீன்களை ஒரு வேட்டுவப் பெண் கையாற் பிடிக்க எவ்வளவோ முயன்றும், ஒருகால் அவை அவள் கையிலகப்பட்டும், பிறிதொருகால் உடம்பின் வழு வழுப்பில் அவள் கைகளினின்றும் வழுவியும் ஓடின. இக்காட்சிகளை நோக்கியபின் கீழேயுள்ள காளத்தி இறைவர்கோயிலை அடுத்துள்ள ஒருமலை முகட்டை நோக்கி ஏறிச் சென்றோம். அம்முகட்டை அடைந்தபோது, அங்கே பரந்த ஒரு மேட்டு நிலத்தின்மேல் மிகப் பழைய காலத்தே, அதாவது (2000) இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே கட்டப்பட்ட ஒரு சிறு கோயிலும், அக்கோயிலில் இறைவன் ஒளி வடிவினது அடையாளமாக வைக்கப்பட்ட **அருட்குறி** (சிவலிங்கம்) யும் இருக்கக் கண்டோம். அவ் அருட்குறியைத் திருமுழுக் (அபிஷேகம்) காட்டக் குருக்கள் அக்கோயிலுக்கு வருவதில்லை என்பதறிந்து மிக மகிழ்ந்தோமாயினும், யாங்கள் இதனை முன்னமே அறிந்திருந்தால் முன் குறித்த குளத்தினின்றும் பூவும் நீருங் கொண்டுவந்து, அருட்குறிக்குத் திருமுழுக்காட்டிப் பூவுஞ் சூட்டி யிருக்கலாமே என்று

நினைந்து வருந்தினேம். அவ்வழகிய சிறு கோயில் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின்கீழ் அமைந்ததாகும். அக் கோயிலிலுள்ள அருட்குறியை அன்பினாற் குழைந்து குழைந்து உருகி வழிபட்ட கண்ணப்ப நாயனாரது மிகப் பழைய திருவுருவம் அமைந்த மற்றொரு சிறு கோயிலும் அதனருகேயிருந்தது. மக்களின் சேர்க்கையும் அவரது தீச்செயலும் அணுகப்பெறாது, தனித்து உயர்ந்த ஒரு மலையுச்சியில் இறைவனது அடையாளத்தையும், அவனை உண்மை யன்பால் வழிபட்ட அடியவர் உருவத்தையுங் காண்பது, சொல்ல இயலாத ஓர் அன்பினையும் உருக்கத்தினையும் எம் உள்ளத்தே தோற்றுவித்தது. உயர்ந்தோங்கும் இத்தகைய தனியிடமே கடவுள் உவந்திருத்தற்கு ஏற்றதென்பது எமக்குப் புலனாயிற்று. இறைவனை வணங்கத் தக்க தனியிடத்தைக் கண்டதும் நெஞ்சங் குவிந்து ஆறுதல் பெற்று அவனை வணங்கிப் பாடி வழுத்தினேம். அந் நேரத்தில் யாங்கள் வானுலகத்தில் கடவுளோடு இருப்பதாகவே எண்ணப் பெற்றேம். இவ்வாறு உலக நினைவினின்றும் சிறிது விடுபட்டிருந்தோமாயினும், பின் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மறுபடியும் எப்படியோ பையப்பைய உலக நினைவு வரப்பெற்றேமாய்க் கடவுளையும் கண்ணப்பரையும் வணங்கிப் பிரிந்து பின் கீழ்நோக்கி இறங்கினேம்.

இவ்வாறு நாங்கள் இறங்கி வரும்போது, அங் கங்கே சிறிது நேரம் நின்று நின்று அம்மலையின்

கீழ்த்தோன்றும் அரியகாட்சியின் அழகை வியந்து உரையாடினேம்! கீழ் உள்ள பெரிய சிவபிரான் கோயிலானது ஓரழகிய ஆற்றங்கரையின்மீது அமர்ந்து, மேலிருந்து காணும் எமக்குச் சிறிய அளவினதாய்த் தோன்றியது. ஓர் ஊரை உண்டாக்குவதற்கு முன் ஓவியக்காரன் அப்பெரிய ஊரினளவை ஒரு சிறிய கடிதத்தில் வரைந்து காட்டினல், அத்தோற்றமானது எவ்வளவு சிறியதாக நம் கட்புலனுக்குக் காணப்படுமோ அதைப்போலவே அப்பெரிய ஊரும், சிவபெருமான் கோயிலும் சிறுத்து விளங்கின. பின் ஆங்காங்கு அவ்வூருக்குப் புறம்பே பயிரிடப்பட்டிருக்கும் பச்சைப் பசேலென்ற வயல் நிலங்கள் பச்சைப் பட்டாடை விரித்தாற்போல் பகலவன் கதிரொளியால் மினுமினுப்புடன் விளங்கின. பின்னும் அவ்வூரின் கோயிலுக்கு அருகே கதிரவன் ஒளிவிட்டுத் திகழும் பொன் முகலியாற்றின் தோற்றமானது ஒரு வெள்ளிக் கம்பிபோல் காணப்படுவதாயிற்று. இன்னும், அவ்வாற்றின் இடை இடையே நீரைத்தடுத்து மடைகளின் வழியே வயல்கட்கு நீர் பாய்ச்சும் மள்ளர்களும், மற்றொரு பக்கத்தே அறுப்பறுத்த நிலங்களில் மேயும் ஆடுமாடுகளும் சிறு சிறு பாவைகள் போல் தோன்றுவ ஆயின.

இங்ஙனமெல்லாம் இறைவன் அருமையாகப் படைத்த இயற்கைத் தோற்றங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே கீழிறங்கி மலையினடிவாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

4/0Σ

அம் மலையடிவாரத்தின் பக்கத்தே வேட்டுவர் குடிசைகள் பற்பல இருந்தன. யாங்கள் மலையினின்றும் வந்து களைப்புத் தீரும்பொருட்டு அங்கிருந்த ஒரு மரத்தடியிற் றங்கினேம். அப்போது அங்கிருந்த குடிசைகளிலொன்றிலிருந்து ஆண் மயிலொன்று வெளிவந்து தன் அழகிய தோகையை விரித்து ஆடியது. ஆ! அத்தோகையின் நீலமும் பச்சையும் கலந்த கண்கள் வெயிலொளியில் மினு மினு வென்று மிளிர்ந்தன. யான் பிறந்து அதுகாறும் காணாத அப்புதுமையை இன்னும் நினைவுகூர்ந்து மகிழ்கின்றேன். பின் அடுத்த நாள் விடியற்காலையில் மலையடிவாரத்தி லிருக்கும் பழைய காளத்தியப்பர் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி அக்கோயிலின் கருங்கற் சுவர்களிலுள்ள நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளைக் கண்டு வியப்புற்றேம். பின் சத்திரத்திற்கு வந்து உணவு சமைத்து உண்ட பிறகு, என் பெற்றோர் இளைப்பார மேல்மெத்தைக்குச் சென்றனர். யான் உறங்குவதற்கு விருப்பமில்லாமல் அச்சத்திரத்தின் பின்புறத்திற் சென்றேன். அங்கே யிருந்த ஒரு பெரிய அரசமரத்தின் மேல் பத்துப் பதினைந்து குரங்குகள் மரக்கிளைகளில் தாவித் தாவி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இவ்விளையாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, அக்குரங்குகள் பரபரப்போடு கீழிறங்கி, எங்களுக்குப் பத்தடி தொலைவில் நின்றுகொண்டு, கைகளை நீட்டி உணவுப் பண்டங்கள் கேட்டன. உடனே யான் விரைந்து ஓடி

ஓர் ஏனத்தில் சோற்றுடன் திரும்பினேன். யான் கொண்டு வந்ததனை அக்குரங்குகளினருகே சென்று கொடுக்க அஞ்சிச், சோற்றைக் காட்டிக் கூப்பிட்டேன். உடனே, அக்குரங்குகளிற் சில அச்சமின்றிக் கிட்டே வந்து கை நீட்டின. ஆனால் யான் உணவை அவைகளின் கைகளில் தருவதற்கஞ்சிக் கீழே வைத்து விட்டு அப்புறம் வந்து விட்டேன். அவை அவ்வுணவை உண்டபின் மரங்களில் ஏறின. யான் உணவு தருதலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாய்க் குரங்குகளிற் சில, தம் குட்டிகளோடு என் எதிரே ஓடிவந்து தம் கைகளை நீட்டி இரங்கிய முகத்தோடு என் முகத்தை உற்று நோக்கி உணவு கேட்டன. யான் அதன் பின் அச்சம் தெளிந்து அவைகளின் பக்கத்தே போய், அவைகளின் கைகளில் சோற்றை அள்ளி வைத்தேன். அத்தாய்க் குரங்குகள் தாம் முதலில் அச்சோற்றை உண்ணாமல் தத்தம் வயிற்றடியில் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற தத்தம் இளங்குழவிகட்குத் தந்து பிறகு உண்டன. இவ்வாறு மேற்கூறிய அழகிய தோற்றங்களைக் கண்டு களிப்போடு அன்றிரவும் அச்சத்திரத்திலே தங்கி விடியற்காலையிலே காளத்தித் தங்குநிலை (ரயிலடி) க்குப் போய்ப் புகைவண்டி ஏறி வீடுவந்து சேர்ந்தோம்.

4/0६